SCAPA CINE POATE!

ALEXANDRA CONTA
CONSTANTIN GHIBAN

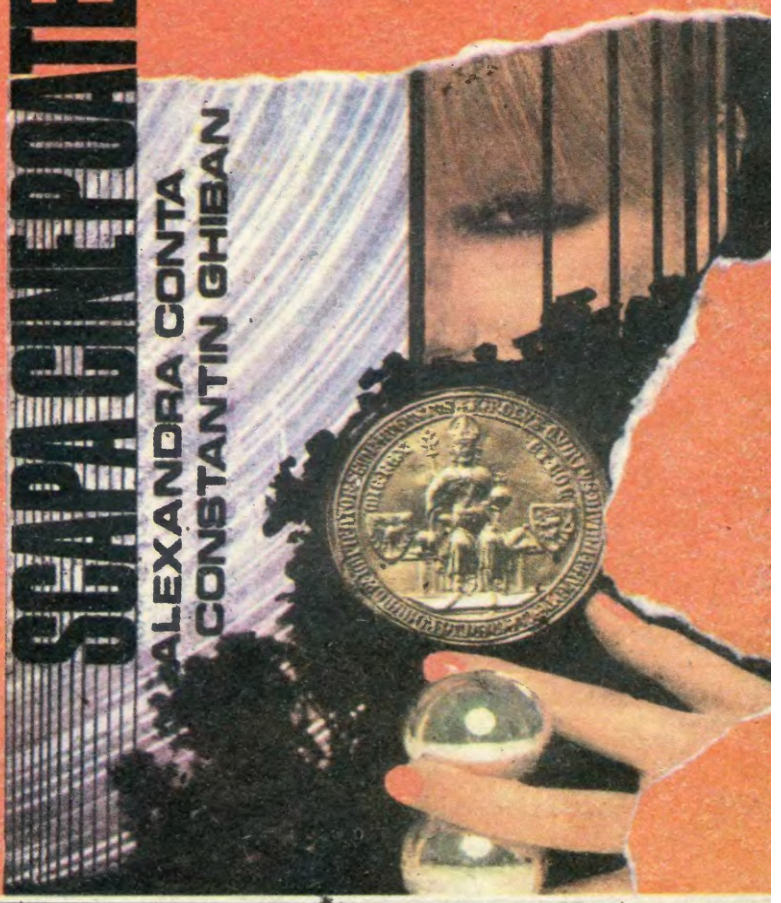

EDITURA PORTO - FRANCO

ALEXANDRA CONTA CONSTANTIN GHIBAN

SCAPĂ CINE POATE!

ALEXANDRA CONTA CONSTANTIN GHIBAN

SCAPĂ CINE POATE!

Roman

EDITURA PORTO-FRANCO
GALAŢI , 1990

CAPITOLUL UNU

Doru calcă în străchini, iar eu lipesc cioburile.

În vremuri nu prea îndepărtate obişnuiam să iau hotărâri importante numai într-o anumită zi a săptămânii. Nu, nu e cazul să mă priviţi cu atâta dispreţ : nu sunt superstiţios, un tip închistat în prejudecăţi, nici nu pot fi suspectat că am idei puţine dar fixe, cum susţine totuşi Doru, prietenul meu. Însă tactica amintită îmi oferea două avantaje demne de luat în seamă: în primul rând, îmi permitea să decid rapid în unele probleme delicate, iar în al doilea, mă ajuta să evit cu uşurinţă situaţiile mai neplăcute. Ştiţi cum se întâmplă în astfel de ocazii. Îţi spui: „Ce rost are să mă apuc de treaba asta tocmai azi, când am atâtea altele de făcut? Mai bine să o încep luni, cu forţe proaspete etc.” Sau vorba aia: „Ce poţi face azi nu lăsa pe mâine, lasă pe poimâine, că poate se uită şi nu mai e cazul!” Evident, metoda prezintă şi unele dezavantaje Nu de puţine ori mi s-a întâmplat să ratez acţiuni importante, regretate apoi vreme îndelungată.

La început, ziua marilor hotărâri a fost lunea. Lucrurile au mers promiţător o perioadă, în care am reuşit să pasez dezinvolt toate treburile plictisitoare. Au urmat apoi câteva eşecuri lamentabile, fapt ce m-a determinat să privesc cu mai multă încredere ziua de marţi — în ciuda celor trei ceasuri rele invocate de bunică-mea. Nici ea nu s-a dovedit însă mai fastă, aşa că am tot trecut de la o zi la alta, în căutarea celei norocoase, până când am constatat că săptămână e mult prea scurtă şi am abandonat, fără nicio remuşcare, sistemul. Am adoptat unul mult mai elastic, mai uşor adaptabil la diferite

situaţii, potrivit căruia fac ce vreau şi anume numai când am chef.

Aşa se face că abia azi, deşi e sâmbătă, zi în care nu prea obişnuiam să întreprind acţiuni de asemenea anvergură, m-am decis să duc la bun sfârşit o misiune de maximă importanţă, încredinţată încă din toamna trecută de Paul, un alt prieten la care ţin foarte mult.

Aveţi dreptate: nu e nimic neobişnuit în asta, numai că acum suntem în plin august, afară e o căldură infernală şi, în timp ce toţi din jurul meu îmbrăcaţi cât de sumar le permite propria decenţă, sunt cu gândul la mare, eu străbat peronul Gării de Nord în căutarea personalului de Braşov. Toate bune şi frumoase, la urma urmei fiecare îşi petrece concediul unde pofteşte. Altul e motivul pentru care lumea mă priveşte chiorâş. Mă simt ca un cântăreţ nu prea în formă în faţa unui public înarmat cu roşii, ouă şi alte mijloace de exprimare a simpatiei.

— Unde ţi-e zăpada, măi nene? mă întreabă binevoitor un individ.

— Poate pleacă vreun tren spre Himalaia, răspunde un altul în locul meu.

Trec, chipurile nepăsător, pe lângă ei, însă în sinea mea le dau dreptate: unde mi-o fi zăpada? Şi a mea ca a mea, oricum nu mi-ar folosi la nimic, dar nu-l văd nici pe Paul stând mai bine la acest capitol, cu Braşovul lui cu tot. Parcă încep să regret că n-am rămas acasă. În definitiv, ce atâta grabă, dacă tot nu m-am achitat la timp de datorie? Elanul mi-a scăzut simţitor, la fel de brusc precum mă pocnise, şi nu mai am niciun chef de călătorie. Poate mai e încă vreme să vând biletul. Mă întorc hotărât, căutând cu privirea unul din ceasurile gării, renumite pentru precizia lor, însă nu apuc să descopăr vreunul, pentru că, în clipa următoare, o voce mă asaltează plină de indignare:

— Ce faci, dom’le, vrei să ne spargi capetele? În loc să te uiţi pe unde mergi, întorci capul după fuste…

Nedrept, afrontul mă jigneşte profund, astfel că mă răsucesc din nou, ca acţionat de un resort interior, spre direcţia din care vine vocea. Efectul e cu totul nesperat: în faţa mea se deschide o pârtie largă cât autostrada Bucureşti — Piteşti.

— Lasă-l în pace, Costică! se aude un glas de nevastă grijulie. Ăsta poate să te omoare!

— Aveţi dreptate doamnă, intervine un alt personaj nu putem

să ne punem cu el, aşa, cu mâinile goale. Ei, dacă aveam şi noi măcar nişte beţe…

— Mai bine să ne vedem de treabă! Hai, Costică, nu vezi că-i nebun: toată lumea pleacă la mare şi el…

— Poate or fi d-alea pentru apă, îşi dă cu presupusul Costică, studiindu-mă cu atenţie.

— Ei aş! Tu nu vezi că are şi beţe? Ce face cu beţele pe apă ?

S-au strâns în jurul meu şi discută din ce în ce mai aprins. Se vede treaba că nu prea au ce face până la sosirea trenului. Nu răspund la provocări, am pierdut deja destulă vreme. Mă scutur semeţ sub povara bagajelor care stârnesc atâta senzaţie şi-mi croiesc drum mai departe cu un aer indiferent.

Între timp am reperat câteva ceasuri. Unul arată fără patru minute, altul fără cinci, altul fără şapte. Fac o medie şi constat dezolat că nu mai am nicio şansă : trebuie să-mi duc misiunea până la capăt.

În sfârşit, iată-mă plecat! Faptul că stau pe culoar nu-mi pricinuieşte mie personal, niciun necaz. Am rezemat obiectele de peretele vagonului, dar, cu toate că le păzesc cu străşnicie la fiecare oprire sunt obligat să le adun de pe jos. Până acum am rupt ciorapii la vreo trei cucoane şi am zdrobit gleznele câtorva călători paşnici, care m-au gratulat, după cum i-a lăsat inima, cu tot felul de vorbe dulci. În orice caz, după Ploieşti s-au retras discret pe la alte ferestre, astfel să acum s-a făcut linişte.

— Oh, ce superbe sunt! se minunează deodată lângă mine o voce blondă. Întotdeauna mi-am dorit unele exact ca astea.

Mai că-mi vine să zic acelaşi lucru, când privirea îmi scapă în jos, spre picioarele ei. Cât despre schiuri, sunt gata să i le pun în braţe pentru jumătate din preţ, însă îmi amintesc de Paul şi mă stăpânesc la timp.

— Presupun că schiaţi bine, văd că vă pricepeţi…

— Dimpotrivă, dar sunt convinsă că nu poţi face sport de calitate fără un echipament corespunzător.

— Aveţi perfectă dreptate, îi răspund cu un aer de mare cunoscător.

Îmi studiez pe furiş interlocutoarea. Prezintă calităţi sportive demne de luat în consideraţie. Fumează, privind admirativ obiectele rezemate de perete, şi bâţâie energic dintr-un picior. Îmi fac socoteala că aş putea profita de puţinul timp rămas până la Braşov pentru a încerca să-i insuflu pasiunea pentru schi.

— În concediu, domnişoară, sau doar într-un simplu weekend?

— Nici una,nici alta.

Tonul i-a devenit deodată, nu ştiu de ce, rece, distant, parcă puţin arţăgos. Nu cedez însă nici eu prea uşor.

— Atunci vă întoarceţi de la mare, dacă înţeleg bine. Vă trădează tenul.

— N-aţi nimerit-o! Şi, mai bine, s-o lăsăm baltă! Nu uitaţi că eu am deschis discuţia, aşa că n-o să vă las acum să începeţi cu „Singurică, singurică şi atât de tinerică...” etc. (Deci asta era!) Eu venisem să vorbim despre schi, fiindcă văd că sunteţi dotat.

Oho şi-ncă cum! îi răspund în gând. Când oi reuşi eu să merg mai mult de doi metri fără întrerupere pe nişte drăcii de-astea, ea o să facă parte din lotul naţional de rugby.

— Bine. Dar tocmai la asta mă gândeam şi eu. Ceea ce nu ne împiedică să ne cunoaştem mai bine. Numele meu din buletin e Radu Enescu, pentru prieteni Răducu.

— Îmi pare bine. Domnule Enescu. (Accentuează pe numele de familie, ca nu cumva să-mi fac iluzii deşarte. Pare totuşi mai îmbunată. Desigur, figura mea prezintă suficiente garanţii de seriozitate.) Pe mine mă cheamă Cireşica Manu.

— Încântat Să vă povestesc ce e cu schiurile astea!

— Din păcate nu mai e timp. Trebuie să mă pregătesc pentru coborâre.

— Cum aşa. Mă părăsiţi deja? Ce ghinion!

— N-am încotro.

— Ce-aţi zice să mă însoţiţi până la Braşov? O primă lecţie de schi (nu-i spun care dintre noi ar fi profesorul), apoi ne-am putea întoarce cu un tren de seară Avem o zi întreagă la dispoziţie.

— Domnule, faceţi propuneri care nu cadrează cu aerul dumneavoastră sportiv, se supără ea din nou, dar revine imediat la sentimente mai bune. S-ar putea totuşi să ne întâlnim într-unul din trenurile de seară. Poate la cel de nouă.

Depinde când scap. La revedere!

Cât mai sunt încă speranţe e bine! cuget eu în sinea mea urmărind-o cum coboară pe la celălalt capăt al vagonului. Trag geamul în jos şi-i strig:

— Navetistă?

Aprobă din cap, apoi, îmi face un vag semn de salut.

— Ne vedem diseară, la trenul de nouă.

Gestul ei trădează incertitudinea. .

Păcat că a plecat! îmi spun, o dată rămas singur, deşi gândul la discuţiile despre schi pe care aş fi fost nevoit să le abordez îmi provoacă frisoane. Sper ca la viitoarea revedere să găsim un subiect de conversaţie mai agreabil.

Tot visând cu ochii deschişi, iată că vremea a trecut şi clădirile Braşovului au apărut la orizont. Mă felicit în gând că l-am rugat pe Doru să mă aştepte la gară cu maşina, neapărat cu portbagajul pus. Bietul de el n-a cerut niciun fel de explicaţii. Crede, probabil, că-i fac cadou cine ştie ce obiect de folosinţă îndelungată pentru mobilarea noului său apartament.

Începe exodul pe peronul arhiplin. Îmi port ţanţoş povara şi caut prin mulţime, cam pe la un metru optzeci deasupra solului, claia de păr blond şi cârlionţat a lui Doru. Cum nu sunt prea înalt, mă fâţâi în stânga şi-n dreapta, ridicându-mă pe vârfuri. Ceea ce provoacă în jurul meu o rumoare cu care de-acum sunt obişnuit. După câteva mişcări, în faţă îmi apare o cărare ce mă duce direct la Doru. Ingratul! Nu aleargă în întâmpinarea mea, nu sare să mă îmbrăţişeze, cum făcea de obicei. Stă şi mă aşteaptă, privindu-mă intrigat.

— Ţi-ai pus portbagajul? îi strig eu de la o distanţă apreciabilă, în loc de salut.

Îl văd cum îmi face un semn liniştitor. Sunt gata să-i promit o bere, de bucurie.

— Nu era nevoie, am maşina stricată, mă lămureşte el când mă apropii. Dar nu trebuia să te deranjezi, continuă, uitându-se cu jind la schiuri.

— Ce prostie pe mine să mizez pe rabla ta! Oricum, „deranjul” nu e pentru tine şi, dacă tot n-ai venit cu maşina, pregăteşte-te să faci puţin sport: eu le-am adus până aici, acum e rândul tău să le cari. În fond, e prietenul nostru comun.

— Ce tot vorbeşti, care prieten?

— Paul.

— Mateescu? Da’ ce-i cu el, la ce-i trebuie schiurile*?* Caută vreun asasin pe la Polul Nord?

E timpul să vă amintesc, dacă nu mai ţineţi mâine, că Paul Mateescu e locotenent de poliţie. Ne-am cunoscut vara trecută, pe când el ancheta un caz complicat, în care eu şi Doru am fost serios implicaţi. De atunci am rămas buni prieteni. Întâmplările au fost povestite, la vremea lor, în senzaţionalul roman „Unul dintre noi”. Dacă v-a scăpat cumva, nu e cazul să disperaţi.

Zace, acoperit de praf, prin toate librăriile centrale sau periferice.

— De unde vrei să ştiu? îi răspund lui Doru. N-am mai vorbit cu el de vreo lună. Mă rugase astă toamnă să-i cumpăr nişte schiuri bune...

— Nu înţeleg ce te-a apucat să i le aduci tocmai acum. Eşti de-a dreptul caraghios.

— Ştii ceva? Dacă te deranjează compania mea, n-ai decât să mă saluţi din mers. Oricum, fără maşină nu mai prezinţi niciun interes.

— Hai, nu mai face nazuri! Să mergem!

O pornim pe străzi sub privirile compătimitoare ale celor din jur. După câteva ore petrecute în tren în condiţii de confort redus şi după atâta drum prin căldura asta tropicală, simt că puterile mă lasă.

Ne oprim, în sfârşit. În faţa uşii pe care stă scris: „Fam. Mateescu". Îl las pe Doru să sune, în timp ce eu proptesc schiurile de perete. Va fi o surpriză pe cinste. Aşteptăm cu zâmbetul pe buze

— Răducule, se aude vreun minut vocea prevestitoare de rele a lui Doru, tu i-ai anunţat că vii?

Oh. Nu! Zâmbetul îmi zboară dintr-odată, luându-mi cu el ultimele resurse de energie. Mă prăbuşesc pe scara din faţa uşii.

— Nu, am vrut să le fac o surpriză.

— Bravo! Presupun că o guşti din plin.

— Mi-ar prinde mai bine să gust altceva acum.

Sunt terminat, rezervorul e gol-goluţ. Beculeţul roşu s-a aprins demult. Mă gândeam încă din tren la o recompensă gastronomică pe măsura gestului meu nobil. Iar Nina e o adevărată campioană în materie.

— Ai dreptate. Şi-acum ce facem? Doar n-ai de gând să-nţepenim aici în aşteptarea lor. S-ar putea să nu fie în Braşov. Am uitat să-ţi spun că acum vreo două zile l-am văzut pe Paul în S.

Se aşează totuşi pleoştit alături de mine, fără să mai scoată o vorbă. În ceea ce mă priveşte sunt complet epuizat. Parcă tocmai am sosit din cursa maratonului. Simt că mă ia somnul, cu toată poziţia chinuită în care mă aflu.

— Radu! Dorn! Ce-i cu voi de sunteţi aşa adormiţi? Așteptați demult?

O voce veselă, deschisă, plină de haz şi uşor alintată. „Ea e?” îmi spun ca prin vis şi aş vrea să ţopăi de bucurie, dar picioarele îmi rămân de lemn. Înviorat deodată, Doru şi-a recăpătat rapid poziţia bipedă.

— Umblă uşor cu Răducu, zice el. Dacă îl trezeşti brusc face urât.

— Tu ce naiba faci cu alea? mă întreabă Nina în timp ce ne deschide uşa. Ai venit pentru lecţii de schi? Ai dreptate, iarna se apropie cu paşi mari.

Ei, poftim! Nici ea nu se poate abţine. „Şi tu, Brutus?” îi adresez în gând.

— I le-am adus lui Paul, dacă vrei să ştii. Abia aștept să văd ce mutră o să facă! Pun pariu că nici prin minte nu-i trece…

— Asta cam aşa e, intervine Nina. Însă nu e cazul să fii atât de nerăbdător. Îți spun eu ce-o să se întâmple: o să se înfurie rău de tot şi prima care va avea de suferit voi fi eu.

— Nu înţeleg, cum aşa?

— Uite aşa bine? O să creadă că sunt schiurile lui…

— Păi, ale lui sunt.

— Eu ziceam de ale lui, alea din debara, Sunt exact ca astea. O să fie convins că i le-am scos eu, cine ştie de ce. Şi o să sară cu gura pe mine. De când şi le-a cumpărat, a căpătat o adevărată manie: le îngrijește ca pe ochii din cap. N-are nimeni voie să le atingă. Nici nu ştiu dacă le-a folosit o dată sau de două ori toată iarna. Cred că nu se îndură…

N-o mai ascult. Admir arabescurile complicate ale covorului, pe care îl privesc cu insistentă. Simt că mă înăbuş, cu toată răcoarea plăcută a camerei.

— Nina, fie-ţi milă de el, e pe punctul de a face un şoc; aud undeva, departe vocea imploratoare a lui Doru. Cred că e cazul să-i acordăm primul ajutor. Ceva spirt ai prin casă? Trebuie să-i facem o frecție bună…

— Nu i-ar prinde bine şi ceva pentru redresarea psihică? Un calmant, un extraveral, propune Nina.

— Aiurea! Nu-i de el. Are nevoie de un leac mai puternic, să-i ridice puţin moralul.

— Nişte vodcă merge?

— Dacă ai suficientă, da.

Şmecherul, aici voia să ajungă! Mă trezesc aşezat la masă. Mănânc, beau, mă înveselesc. Schiurile nu mă mai preocupă. În

definitiv, nu văd niciun motiv de tristeţe în faptul că cineva posedă două perechi de schiuri. Şi încă de cea mai bună marcă.

— Paul o să fie în culmea fericirii, trag eu concluzia. Şi le poate păstra în continuare pe cele vechi în debara, în timp ce cu astealalte va putea schia în voie. Tot răul spre bine.

— Apropo, ce-i cu el, lucrează? întreabă Doru.

— Dimpotrivă, se odihneşte. Mai bine zis s-a odihnit. Nu se simţea prea bine, era şi foarte obosit, aşa că l-am trimis în provincie, să se mai aerisească puţin.

— Te-ai îndurat tu să-i laşi singur, mai ales că era şi bolnăvicios? o întreb eu, cu o mirare exagerată. Nu te mai recunosc. Dorule, n-am nimerit cumva în altă parte ?

— N-am avut încotro, eu mi-am terminat concediul. Şi, dacă tot se punea problema să schimbe decorul…

— Fiind vorba de decor, n-aş spune că are gusturi rele dumnealui, intervine Doru. L-am zărit alaltăieri în S. Credeam că e numai în trecere. Într-adevăr, e un loc minunat. Am stat şi eu câteva zile la un văr de-al meu. Păcat că n-am ştiut că e şi Paul pe-acolo! Când se întoarce?

S-a făcut dintr-odată linişte. De câteva clipe, Nina îl fixează pe Doru cu o privire ciudată, pe care n-o înţeleg. Zâmbetul i-a pierit de pe buze. Se întâmplă ceva care-mi scapă. În cele din urmă, surâsul îi revine şi ochii îi sclipesc şiret.

— Astăzi, la patru, răspunde ea, ridicându-se în picioare. Cel puţin aşa mi-a scris într-o vedere. Era pe undeva, pe aici…

Caută într-un sertar, o găseşte şi i-o întinde lui Doru.

— Lasă, nu e cazul să mi-o arăţi, protestează el.

— Nu te jena, nu-mi scrie nimic deosebit.

Din nou ne priveşte ciudat. Doru ia vederea, o citeşte, o studiază cu mare atenţie pe toate părţile, inclusiv pe muchii, iar o citeşte. Mă enervează. Cred c-a învăţat-o pe de rost. În sfârşit, o aşază cu grijă — parcă ţine un carton cu ouă — pe colţul cel mai îndepărtat al mesei. Apoi, aşa, din senin, sare cu gura pe mine :

— Hai, mai termină şi tu cu mâncatul! Unde mai poţi băga atâta? De când am venit mănânci întruna. Hai să mergem!

— Ce te-a apucat? În loc să te bucuri că n-o să-ţi mai fac pagubă ţie… De ce te grăbeşti aşa? Am venit până aici şi să nu-l văd pe Paul?! Nu auzi că trebuie să sosească? Ia dă încoace, să văd şi eu ce scrie!

Doru mă priveşte cu nişte ochi de tigru înfometat. Nu schiţează nici cel mai mic gest să-mi satisfacă dorinţa. În schimb, Nina se ridică, ocoleşte masa şi-mi aşază cartolina în faţă, cu un zâmbet ambiguu.

Avea dreptate Doru s-o studieze atâta. Eu sunt chiar mai meticulos decât el. Nici măcar nu mai îndrăznesc să înghit ce am în gură. Mă înec şi încep să tuşesc. Mă salvează Nina, amabilă, cu un pumn în spate.

— Şi când zici că l-ai întâlnit pe Paul la S., Doru, dragă? întreabă ea.

— Păi, stai să mă gândesc… Era alaltăieri dimineaţa… Aă… eu tocmai mă urcasem în tren, când l-am zărit… ăă… pe undeva prin preajma gării…

Doru se bâlbâie lamentabil, ceea ce nu poate decât să agraveze situaţia. Caut disperat o explicaţie cât de cât plauzibilă. Poate n-a găsit vedere cu monumentele din S. şi atunci a luat şi el una la nimerealã. Nu, nu merge. A scris chiar el cu mâna lui: „Salutări din V!” iar ştampila poştei poartă data de alaltăieri. I-o fi zburat gândul aiurea şi s-o fi exprimat greşit? Imposibil: nu soseşte niciun tren din S. la ora şaisprezece. Ah, am găsit!

— Dorule, ţi s-o fi părut, măi, băiatule! Dacă zici că erai în tren şi el undeva, departe… Doar ştii că nu vezi prea bine la distanţă!

Aiurea! Are ăsta nişte ochi, că l-ar invidia până şi vulturul cel mai ager.

— Ai dreptate, trebuie să mă fi înşelat. Era, probabil, cineva care seamănă cu el. N-are cumva vreun frate, sau văr?

— N-are, Doruleţ, răspunde Nina, zâmbind mereu. E singurul descendent al clanului Mateescu. Şi… era singur?

— Oh, asta în mod cert. Era singura vietate pe o rază de douăzeci de metri. De-aia l-am şi remarcat. Dar era cam umbră în zona aia nu ştiu…

— Bine, bine, lasă! Nu te mai întreb cum era îmbrăcat, că nu eşti chiar atât de fraier să-mi spui adevărul.

Râdem cu toţii, destinşi. Momentul critic pare să fi trecut. E însă doar o impresie falsă.

— Mă întreb totuşi de ce n-a venit, reia Nina. E deja cinci şi jumătate.

— Eh, o fi pierdut trenul. Vine cu următorul, intervin eu,

convingător.

— Asta era ultimul pe ziua de azi.

Urmează câteva momente de tăcere. Mă înţeleg cu Doru din priviri şi ne anunţăm retragerea. Abordăm tonuri zgomotoase şi vesele, lăudăm pompos bucatele şi promitem să mai trecem pe la ei. În uşă. Nina îl întreabă pe Doru aşa, ca din întâmplare:

— Şi cum ziceai că e la S.? N-am fost acolo niciodată. Merită să te duci?

— Hm! Un târguşor pârlit... Plictiseală mare... Eu am fost nevoit să merg la rude, că altfel...

Zâmbitoare şi senină, gazdă perfectă, Nina ne urează distracţie plăcută, asigurându-ne că Paul va lua cât mai curând legătura cu noi.

— O făcuşi! îl iau la rost pe Doru, de cum ne depărtăm câţiva paşi. Măcar să nu te fi bâlbâit atâta!

— Am dat-o-n bară, recunosc. Da’ de unde era să ştiu că mister Mateescu o ia hai-hui prin ţară, în loc să se întoarcă frumuşel acasă, ca un soţ iubitor?

— Poate vine cu vreo maşină.

— Şi dacă nu vine?

— Treaba lui! Îl compătimesc sincer. Parcă o şi văd pe Nina cum îl întreabă surâzătoare, numai zahăr şi miere, cum s-a distrat la V. Iar, dacă el are nefericita inspiraţie să nu-i povestească despre escala de la S., atunci să te ţii!

— Crezi că n-o să-i povestească? mă întreabă Doru.

— Tu n-ai văzut că ştampila era din V. şi purta data de alaltăieri? Ori, alaltăieri dimineaţă el se afla în S., prin urmare a rugat pe cineva să-i pună vederea la poştă.

— El, dacă nici el nu s-ar pricepe să-şi asigure un alibi... E clar: i-am făcut-o!

Mergem un timp în tăcere. Mă gândesc că toată situaţia asta e destul de suspectă. Oare ce l-a făcut pe Paul să plece la S., şi încă pe furiş?

— Tu care crezi că e mobilul?

Doru pare că-mi ghiceşte gândurile. Nu ştiu ce să-i răspund. Ridic din umeri.

— Ce-ai zice de un mobil blond? Sau roşcat? continuă el.

— Fii, măi, serios! Paul?

— Ştiu, e fidelitatea întruchipată. Ziceam şi eu aşa. Pun însă pariu că Nina cam la asta se gândeşte.

— Ai dreptate. Auzi, tu ce-ai înţeles din întrebarea ei de la urmă?

Doru se opreşte brusc, întorcând spre mine o figură îngrijorată.

— Aoleu! Nu cumva crezi…

— Ba sunt aproape sigur. Altfel, de ce te-ar fi întrebat cum e la S.? Îţi spun eu : dacă Paul nu apare până mâine, se duce după el.

Doru merge alături de mine cu un aer preocupat. Nu ştiu de ce. dar am o presimţire neagră.

— Nu crezi că ar trebui să-l ajutăm cumva? mă întreabă el în cele din urmă.

— O să-i ţinem pumnii, cu toate că nu văd la ce i-ar folosi.

— Am o idee genială! mă anunţă el hotărât, fără să asculte la ce-i spun eu.

— Oh. Nu! Te rog să nu, mi-o dezvălui!

Mă feresc de aşa ceva ca dracul de tămâie. De câte ori are Doru o „idee genială” intru într-o încurcătură. E ca un fel de fatalitate. Presimţirile mele devin şi mai sumbre.

— Ascultă-mă cu atenţie! Tu, cu logica ta de fier, nu se poate să nu-mi dai dreptate.

N-am cum să-l opresc, trebuie să mă resemnez.

— Dacă Paul vorbeşte cu nevastă-sa, fără să ştie de discuţia noastră de azi, e un om pierdut, recunoşti? începe el să-mi explice. Singurul mod în care l-am putea ajuta ar fi să-l prevenim. Ce-ar fi să mergem după el la S. ?

Dau să ripostez vehement, dar e pornit. Nu mă lasă nici să deschid gura.

— Dă-mi voie să termin! Sunt două trenuri care vin din S. în Braşov: unul la şase dimineaţa şi altul la nouăsprezece. Îi dăm dimineaţă un telefon. Dacă n-a venit, putem prinde trenul de opt spre S. Ajungem acolo la zece şi ceva. Avem timp să-l căutăm pe Paul până când pleacă personalul de după-amiază spre Braşov. Iar dacă nu dăm de el în oraş, îl aşteptăm la gară şi ne întoarcem împreună. Ce zici?

— Eşti deştept foc! De ce să batem atâta drum, când îl putem aştepta în gară la Braşov?

— Răducule, mamă, eşti obosit rău! În gară la Braşov îl poate aştepta şi Nina.

Are şi el dreptate, recunosc. La asta nu m-am gândit. Numai

că în cazul ăsta nu mai am nicio şansă s-o revăd pe Cireşica.

— Şi dacă nu-l găsim în S. şi nu-l întâlnim nici la gară?

— Ei, atunci ghinionul lui! În definitiv, noi ce pierdem? Putem chiar să rămânem vreo două zile în S. Îi dau astă seară un telefon lui văru-meu, să-l anunţ că venim. Ştii bine că anul trecut ne-am distrat de minune la el.

— Aici tu eşti şeful, mă supun eu în cele din urmă.

Însă toată povestea asta nu-mi miroase deloc a bine. Simt că ne băgăm într-o mare încurcătură. Şi aflaţi că pe mine intuiţia nu mă înşală niciodată.

CAPITOLUL DOI

E rândul meu să dau cu bâta în baltă şi marele Sesam intră în scenă.

Compartimentul e aproape gol. Pe locul de lângă uşa o băbuţă cu figură simpatică împleteşte de zor un pulover, în timp ce, alături de ea, un tip cam de aceeaşi vârstă, probabil bărbatu-său, sforăie pe tonuri grave, cu gura întredeschisă.

Salutăm politicoşi, conform ultimului Cod al manierelor elegante apărut în librării, iar ea se întrerupe din număratul ochiurilor şi ne răspunde zâmbitoare. Cred că în clipa imediat următoare ne cam blesteamă în gând, pentru că o văd cum se scarpină încurcată în cap cu una din andrele, îşi priveşte neputincioasă lucrul pe sub ochelari, apoi bombăne ceva şi resemnată, începe din nou numărătoarea. Moşulică se opreşte şi el din sforăit, deschide cu multă greutate un ochi, ne aruncă o privire tulbure — mă îndoiesc că ne şi vede — după care trage la loc oblonul, reluându-şi nepăsător concertul.

Ne aruncăm genţile în plasa pentru bagaje, apoi ne aşezăm faţă în faţă pe locurile de la fereastră.

Nici nu ne-am instalat bine şi uşa compartimentului se deschide din nou, făcând loc unei blonde zvelte, cu mişcări de

felină, urmată de un tip solid, cu mutră de boxer, cu nasul turtit şi faţa plină de vânătăi.

Nu stăm prea bine cu reflexele. Până să ne ridicăm noi, boxerul a aranjat deja bagajele fetei şi o întreabă, gâtuit de emoţie, ce anume loc preferă. Ea însă e o persoană sobră, absolut inabordabilă, dacă vreţi să ştiţi. Ca să fie lucrurile foarte clare, ţine să ne reteze din start orice intenţie nelalocul ei. Îi aruncă individului o privire cât se poate de severă, care se răsfrânge şi asupra noastră — aşa, preventiv, fiindcă altfel suntem complet nevinovaţi —, apoi se refugiază lângă uşă, în faţa băbuţei. Constat că aceasta reia încă o dată numărătoarea, după ce a fost obligata să dea bună ziua şi noilor veniţi.

După o scurtă cercetare topografica, boxerul se așează alături de mine, deşi pe cealaltă banchetă nu sunt decât două persoane. Cum blonda e una dintre ele, nu e greu să-i înţeleg opţiunea. Nu cred ca mutra lui Doru, la fel de blondă de altfel şi simpatică foc — cel puţin după afirmaţiile modeste ale proprietarului ei — să-l intereseze cine ştie ce pe Cassius Clay. Pe de altă parte, să se aşeze chiar lângă ea ar fi fost un adevărat act de curaj, având în vedere reacţia anterioară a domnişoarei.

Trenul scrâşneşte din toate articulaţiile, stă puţin pe gânduri, apoi începe să alunece fără nicio grabă pe şine. Ca la comandă, în compartimentul alăturat se pornesc să zdrăngăne nişte chitare dezacordate, acompaniate de bubuituri sinistre, total aritmice, în timp ce o voce dogită interpretează „Yellow Submarine” într-o versiune originală, cu nişte versuri care i-ar face până şi pe textierii noştri cei mai talentaţi să crape de invidie. Motiv pentru care nici nu le reproduc.

— Bă nenică, io i-aş mardi p-ăştia! exclamă tipul de lângă mine, umflându-şi pectoralii, pregătit să şi treacă la fapte.

Personal n-am absolut nimic împotrivă, ba chiar îl aprob în gând, însă n-am chef de conversaţie — în orice caz nu cu el —, aşa că mă mulţumesc să-mi arăt acordul printr-o simplă înclinare a capului. De altfel, constat că nu-i dă nimeni nicio atenţie. Blonda şi-a băgat nasul într-o revistă de mode pe care o studiază fascinată, băbuţa a trecut, în sfârșit, de faza numărătorii şi a prins viteză la împletit, iar cel de lângă ea şi-a adaptat ritmul sforăiturilor după muzica de alături. În timpul ăsta Doru priveşte foarte interesat o reclamă aflată undeva

deasupra capului meu. Boxerul se foieşte neliniştit pe bancă, dornic, dacă nu de acţiune, măcar de discuţie. Fără să-l ia în seamă, Doru se apleacă spre mine şi mă întreabă în şoaptă, ca un băiat delicat ce este :

— Cum propui să acţionăm? Nu prea văd cum o să dăm de el, cu toate că oraşul nu-i aşa de mare, Trebuie să ne gândim la un plan, nu crezi?

— Nu cred nimic, gândeşte-te tu! Ai încurcat iţele, acum n-ai decât să le descurci.

— De unde naiba voiai să ştiu că ăluia i s-a făcut de plimbare? Doar era om serios! Ştii de ce mi-e frică mie? Că în timp ce noi umblăm ca disperaţii după el, dumnealui a ajuns bine mersi acasă. Poate chiar în momentul ăsta ne caută, la rândul lui, sau, şi mai rău, poate a mirosit, cu nasul lui de vulpoi — doar ştii ce fler are — că am pornit după el şi acum se prăpădeşte de râs pe seama noastră.

— Asta ar fi culmea! Noi să ne zbatem pentru fericirea lui conjugală, iar el… Nu, nu-l cred chiar atât de ingrat. Oricum, e bine să păstrăm biletele, ca să ni le deconteze când ne întâlnim.

— Problema e, presupunând că n-a plecat din S., cum îl găsim? revine Doru la tema iniţială.

Bine că-şi face griji acum, când suntem deja departe de Braşov, şi nu s-a gândit aseară la aşa ceva! În definitiv, el a propus călătoria, nu ştiu de ce a devenit dintr-odată pesimist. Am mai ratat şi întâlnirea cu Cireşica din cauza lui.

Lângă mine, boxerul se frământă pe bancă, nerăbdător să intre cumva în discuţie. N-am însă de gând să-i dau prilejul.

— S-ar putea să nu fie aşa de greu, îi răspund lui Doru. Dacă tu l-ai văzut acum trei zile în S. şi încă n-a părăsit oraşul, cred că cel mai bun lucru ar fi să-l căutăm pe la hoteluri.

— La asta mă gândeam şi eu. Nici n-avem prea mult de umblat, pentru că nu sunt decât două: unul la vreo trei sute de metri de gară şi altul aproape de casa lui văru-meu. Dar dacă nu dăm de el la niciun hotel? Dacă stă pe la vreun prieten sau, ştiu eu, pe la… vreo prietenă?

— Nu fi copil! Îl crezi în stare de aşa ceva? Eu unul mizez pe sobrietatea lui binecunoscută Bag mâna în foc că la mijloc e o încurcătură.

Doru n-are aerul că ar împinge riscul atât de departe.

— Şi dacă, totuşi… insistă el.

— Ei, atunci e jale. Trebuie, în orice caz, să-l descoperim cât mai repede. Pun pariu pe ce vrei tu că Nina se pregăteşte să cerceteze mai îndeaproape cazul. Am citit hotărârea în ochii ei.

— În concluzie, nu ne rămâne decât să ne orientăm la faţa locului, conchide Doru şi cu aste subiectul! pare încheiat!

Câteva minute e linişte. Mai corect spus nu mai vorbeşte nimeni, fiindcă altfel, cu sforăitul infernal de lângă noi şi cu răcnetele pitoreşti din compartimentul vecin, numai de linişte nu poate fi vorba.

Trenul se mişcă o idee mai repede decât la plecare, ca orice personal care se respectă. Abia apucă, săracul, să accelereze că îi şi apare în drum o altă gară. Mă simt ca un bebeluş în leagăn, atâta doar că noţiunea mea despre suavul „Nani nani” nu se potriveşte defel cu sunetele care-mi masacrează acum timpanele.

Privelişte a de afară nu are nici ea darul să mă învioreze : plouă fără încetare de vreo trei ore.

— Extraordinar! Aţi văzut că plouă? încearcă boxerul să iniţieze o conversaţie intelectuală.

— Da, îi răspund la fel de inteligent.

În aceeaşi clipă simt o durere acută în urechi. *Beatles-ii* de alături au dat-o pe blues, ceea ce-i permite chitaristului solo nişte efecte speciale, mai eficace decât cele mai cumplite metode de tortură.

— Bă nenică, io tot îi iau la poceală! se hotărăşte Cassius Clay, ridicându-se ameninţător în picioare.

— Sunt mai mulţi, îl avertizează Doru.

Vrea să-i dea de înţeles că noi nu avem de gând să luptăm alături de el împotriva tinerelor talente. Tipul nu pricepe însă şi nici nu pare îngrijorat de acest amănunt.

— Şi ce dacă-i mulţi? Nu contează la băiatu’! Io, când mă pun cu bătuta pă careva, nu mă las până nu-l bag în spital, pă cinstea mea! Frati-mio, păi io ştiu o mie de figuri şi am un pumn că sparg cărămizi cu el. Am şi antrenament, nu-i vorbă…

Mă uit lung la vânătăile de pe faţa lui şi îmi dau seama că, cel puţin în privinţa asta, nu minte.

— Se cunoaşte, îl asigură Doru.

Tipul îşi umflă fericit pieptul, de parcă ar vrea să ne lase fără aer, apoi, uitând complet de planul iniţial, îşi reia locul lângă mine. De altfel, virtuozii de alături, presimţind parcă

ameninţarea, s-au hotărât, în sfârşit, să facă o pauză.

— Aseară era cât p-aci s-o păţesc, se confesează Muhammad Ali. M-am luat de-o gagică pă stradă. Era cam beznă şi nu m-am prins că umbla cu fantele după ea. Ala a sărit la mine, da' i-am ars, nenică, o scatoalcă, de-a-nceput să-şi caute dinţii printre bolovani. Atunci cocoana s-a apucat să urle şi m-am trezit cu vreo patru haidamaci pă cap. S-a-ncins, frati-mio o caftealâ de mai mare dragu'! Am luat şi io vo două directe la figură, da' ştiu că le-am şifonat mutrele!

— Săracii! îi compătimeşte Doru, gata să izbucnească în lacrimi.

— la staţi puţin, bă nenică, să nu vorbim aşa, pă uscat, continuă, ambalat, Joe Louis, sărind iar în picioare.

Îşi ia geanta din plasă, scotoceşte câteva clipe prin ea, după care ne arată, cu un rânjet satisfăcut, o sticlă de coniac. Îi trage dopul cu dinţii, ne face complice cu ochiul, apoi, cu un zâmbet galeş, se îndreaptă spre blonda din colţ.

— Serviţi nişte alcohol?

Ea îşi ridică nasul din revistă şi îl străpunge cu două fascicule laser, în stare să treacă prin oţel.

— Nu, mulţumesc, răspunde scurt, strâmbând cu dispreţ din buze.

Simt că temperatura a scăzut brusc cu câteva grade. Boxerul nu pare să sesizeze modificările climaterice. Ridică nepăsător din umeri şi se întoarce spre băbuţă.

— 77, 78, 79, 80… o aud murmurând în transă.

— Dumneavoastră nu doriţi un pic de coniac? Face bine la stomac, ascultaţi-l pă băiatu'!

Bătrână îl refuză, politicoasă, cu un zâmbet blajin:

— Nu beau, maică. Ceva, pentru reumatism nu ai?

Apoi îşi priveşte descumpănită lucrul, aşa cum o mai văzusem de câteva ori.

— 80. Îi sar eu în ajutor.

— Mulţumesc, maică, asta ştiu, dar am pierdut semnul.

Teofilo Stevenson îmi împinge sticla în braţe, fără să mă mai întrebe dacă beau sau nu. N-am niciun chef, abia am luat micul dejun, dar nu cred ca ăsta să fie un argument serios pentru el. Nici nu pot să-i spun că sunt cu maşina. Observându-mi ezitarea, tipul face o figură atât de jignită, încât mi-e să nu mă ia şi la bătaie până la urmă. Mă grăbesc, aşadar, să trag o

înghiţitură. Sticla face apoi un scurt popas la Doru şi revine la proprietar.

— Bă nenică, ne spune el. Ascultaţi-mă pe mine, că nu sunt un prost!…

Mă rog, e o părere personală, n-are rost să-l întristez.

— …Când te trezeşti atacat de mai mulţi inşi deodată, nu trebuie să stai pă gânduri. Pui mâna pă un par sau pă ce apuci şi dai, frati-mio, în stânga şi-n dreapta, fără să te mai uiți.

— Nu prea e *fair*, intervine Doru.

Rocky Marciano se blochează o clipă, neştiind dacă asta e bine sau rău, dar se repliază rapid.

— N-o fi, da’ e sănătos, bă nenică! Hai, să trăiţi!

Trage o duşcă bună, se şterge la gură cu dosul palmei, apoi îşi continuă prelegerea:

— Totul e să ştii cât mai multe scheme şi să le aplici la momentul potrivit. Într-un fel te baţi când ai în faţă numai un inamic şi altfel când e mai mulţi, mă-nţelegeţi?

Reuşim, cu puţin efort, având în vedere subtilitatea ideii, aşa încât aprobăm hotărâţi, ca nu cumva să se simtă obligat să repete.

— Dar figura numărul 15 o cunoaşteţi? mă trezesc eu întrebând.

L-am dat gata. Se uită la mine cu o privire complet derutată. A trăit s-o vadă şi pe asta. Trage încă o înghiţitură zdravănă înainte de a-mi răspunde.

— Bă nenică, io credeam că le ştiu pă toate, dar de asta n-am auzit până acum. Explică-mi şi mie cum e.

Doru aşteaptă şi el curios. Simt nevoia să fac puţin pe nebunul:

— E o figură grozavă: nu dă greş niciodată şi se poate folosi indiferent cu cine şi cu câţi adversari te lupţi. E cam complicat să vă explic aşa, la repezeală.

În realitate, dacă vă interesează cumva, aflaţi că tactica mea preferată este cât se poate de simplă: dai şi fugi. Bineînţeles, dacă situaţia o cere, poţi renunţa la prima fază, astfel încât singura condiţie sine qua non ar fi să ai viteză bună. Şi, la capitolul ăsta, mărturisesc cu toată modestia, stau excelent.

— Jocul de picioare e totul, încerc totuşi să-l lămuresc pe Cassius Clay, care mă soarbe din ochi, torturat de curiozitate.

Habar n-am ce să-i spun mai departe, trebuie să improvizez

ceva, că prea a luat-o în serios. Din fericire, băieţii de alături şi-au reluat concertul în ritm de rock. Scos din sărite de întreruperea atât de inoportună, boxerul se lansează ca un bolid spre uşă.

— Bă nenică, îi halesc!

Mă uit la Doru şi izbucnim amândoi în râs. Până şi aisbergul din colţ pare că s-a muiat uşor la suprafaţă, dar îşi camuflează rapid zâmbetul în paginile revistei, ca şi cum ar fi prohibit.

— N-ai avut de lucru, îmi spune Doru. Să te văd acum ce-i mai minţi! Crezi c-o să scapi de el aşa repede?

— Sper să-l mai ţină ăia de vorbă o vreme, poate uită.

În compartimentul vecin s-a oprit, într-adevăr, muzica, semn că în curând va începe scandalul. Îmi întorc privirea spre uşă şi observ o cucoană de vreo cincizeci de ani şi cam de două ori pe-atâtea kilograme, cum îl studiază, atentă, pe Doru.

— Te place o damă bine, îl informez eu prompt.

— Şi ce, te miră? ripostează el, intrigat.

Când ne uităm, constatăm însă că individa a dispărut.

— Păcat! Aveai ce vedea! Dacă n-ar cântări vreo cincizeci de chile peste normele indicate de medici, ar fi subţire şi mlădioasă ca o trestie în bătaia vântului.

— Încearcă s-o uiţi, mă sfătuieşte Doru. Ai devenit excesiv de romantic.

În acest timp, pe culoar se produce o oarecare agitaţie. Câteva persoane s-au adunat la uşa compartimentului nostru şi îl privesc pe Doru ca pe un extraterestru picat printre noi cu gânduri nu tocmai curate.

— Bă nenică, să nu vă mai aud! E clar? răsună de afară vocea poruncitoare a boxerului, care acum îşi face loc printre cei de pe culoar. Daţi-vă, dom’le, mai la o parte, ce v-aţi strâns aici grămadă? E locuri libere câte vreţi mai încolo

Intră bombănind în compartiment.

— Ce-are ăştia, frate? Poate mă pun cu bătaia pă ei, că sunt cam nervos!

N-avem timp să comentăm; pe culoar agitaţia sporeşte.Admiratoarea lui Doru se strecoară printre curioşi, însoţită de un bărbat slab, mărunţel şi complet chel, şi de un poliţai.

— Asta e, dom’ plutonier! strigă ea deschizând uşa. Ăsta e, sigur, nu-i aşa, Gheorghe?

Cheliosul se uită şi el la Doru, căci despre el era vorba, şi o aprobă hotărât :

— Da, el e. Acum două zile…

— Taci, Gheorghe, că spun eu! îl întrerupe grăsana, întorcându-se spre poliţist, care aşteaptă calm în spatele ei. Acum doua zile individul ăsta, că altfel nu pot să-i spun, a dat buzna în casa noastră, cu încă trei pungaşi după el şi au luat tot ce-au găsit mai de preţ.

Mă uit la Doru. Parcă pozează pentru statuia uimirii. A rămas împietrit în colţul lui, fără a fi în stare să reacţioneze în vreun fel. Mohamad Ali pare gata să spună ceva, dar nu se decide ce anume, băbuţa a uitat complet de pulover, în timp ce omul de lângă ea ne învăluie pe toţi într-o privire buimacă, neştiind ce se petrece. Până şi fata de gheaţă a abandonat revista pentru a urmări scena.

— Trebuie să fie o confuzie, reuşeşte, în sfârşit, Doru să articuleze.

— Ce confuzie, bă, urâtule! Nu ţi-e ruşine? sare grăsana. Nu mă duci tu pe mine. Te-am recunoscut şi cu asta basta. Nu-i aşa Gheorghe?

— Da, l-am recunoscut. El ne-a ameninţat…

— Taci, că spun eu! Dom’ plutonier, individul ăsta ne-a înghesuit într-un colţ, tot ameninţându-ne cu cuţitul, iar ăilalţi ne-au întors casa cu fundul în sus. Au luat tot ce-au găsit, nimic nu ne-au lăsat. Spune şi tu, Gheorghe!

— N-au lăsat nimic, aprobă Gheorghe, mângâindu-şi chelia. Mi-au luat…

— Au furat până şi tabachera de aur a lui Gheorghe, bandiţii. Şi derbedeul ăsta le tot spunea ce să caute şi pe unde anume.

Între timp, Doru şi-a revenit din şoc, ca un boxer sub ploaia de pumni, şi priveşte detaşat scena, cu un aer superior, în ciuda vociferărilor ameninţătoare ale celor ce s-au strâns la uşa compartimentului, gata să-l linşeze.

Omul legii se decide şi el să intervină:

— Staţi puţin, doamnă, s-o luăm sistematic! Ce anume vi s-a furat?

— Păi, aproape tot, nu v-am spus? răspunde ea, tremurându-şi şuncile de indignare. Două cecuri de zece mii de lei fiecare, bijuteriile, patru sute de lei…

— Şi tabachera…

— Şi tabachera lui Gheorghe…

— Un moment, să notăm, o întrerupe plutonierul, scoţând un carneţel din buzunar. Unde locuiţi dumneavoastră?

— În Constanţa.

— Ha! intervine Doru victorios. Am să vă dau în judecată pentru calomnie. Eu acum două zile eram la Oradea, trimis de serviciu. Întâmplător am delegaţia şi biletele de tren la mine.

Se scotoceşte prin buzunare, de unde scoate buletinul, împreună cu câteva hârtii pe care i le întinde plutonierului.

Grăsana îşi mută quintalele de pe un picior pe altul, puţin descumpănită. Nu cedează însă cu una, cu două.

— Nu mă interesează, dom'le, delegaţiile dumitale. Eu te-am recunoscut şi cu asta basta. Nu-i aşa, Gheorghe?

— Da, el este, confirmă din nou piticul.

— Dom' plutonier, l-a recunoscut şi Gheorghe. Percheziţionaţi-i bagajele. N-avea când să scape de toate bijuteriile.

Situaţia devine enervantă. Cam toată lumea a priceput de-acum că individa suferă de halucinaţii, astfel încât galeria a trecut de partea lui Doru. Plutonierul îşi notează conştiincios în carnet numărul şi seria buletinului lui Doru, apoi i se adresează, uşor jenat:

— Domnu' Georgescu probabil că e vorba de o confuzie, însă vă rog să înţelegeţi… am primit o reclamaţie, Sunt obligat să-i dau curs. Prezentaţi-mi, vă rog, bagajele la control, ca să fie dumneaei mulţumită.

Doru dă din umeri resemnat, apoi îşi coboară geanta din plasă. Poliţistul o deschide şi scotoceşte prin ea. Privesc amuzat cum toţi cei prezenţi îşi întind curioşi capetele pentru a urmări operaţia. O dată percheziţia terminată, plutonierul mulţumeşte. Îşi închide carnetul şi se pregăteşte de plecare.

Circul însă nu s-a sfârşit, pentru că grăsana e luminată brusc de o nouă idee.

— Poate că sunt la ăştialalţi doi, zice ea, arătând spre mine şi spre boxer, i-am văzut stând de vorbă.

— Aşa e, sunt împreună, o susţine Gheorghe.

— Tu ce te bagi, bă, pletosule? sare Ali de la locul lui. Nici măcar nu erai prin zonă. Vezi că-ţi dau un rever la figură de-ţi creşte părul la loc!

— Vedeţi, e nervos! nu se lasă grăsana. Dacă nu e vinovat, de ce e nervos?

— Bă nenică, io o pocnesc, să n-am parte! Ce-ai cu noi, cucoană, n-ai ce face? Mai bine dă-i drumu’ şi haleşte ceva, c-ai slăbit de când te tot agiţi pe-aici!

— Domnule, vă rog, să ne păstram calmul, intervine împăciuitor omul legii. Vă rog să prezentaţi şi dumneavoastră buletinele şi bagajele!

— Credeţi că am fi chiar aşa de naivi încât să purtăm bijuteriile cu noi? îl întreb eu, întinzându-i geanta.

— Aşa e, dar eu trebuie să cercetez.

Ali îşi trânteşte şi el geanta pe banchetă şi începe să-şi facă inventarul lucrurilor, pe care le scoate pe rând şi le înşiră pe unde apucă.

— O cămaşă cu mânecă scurtă, o pereche de ciorapi murdari, un…

— Nu e nevoie să le scoateţi, îl întrerupe poliţistul.

— Dom’ plutonier, dacă nu găsiţi nimic, îmi daţi voie să le ard câte una?

— Aşa ar merita, se aude o voce din tribună. Se agaţă de oameni nevinovaţi.

— Să ştiţi că o sa fac o reclamaţie mai sus! ne ameninţă grăsana, apoi îl ia pe Gheorghe de mână şi părăsesc împreună compartimentul, însoţiţi de huiduielile galeriei.

Plutonierul se retrage şi el la vestiare, nu înainte de a-şi cere din nou scuze. Numaidecât se împrăştie şi suporterii, mulţumiţi de spectacolul văzut.

În compartiment lucrurile revin treptat la normal. Într-un fel chiar îmi pare rău că s-a terminat distracţia. Abia trecea timpul mai uşor. Mă uit la ceas; peste vreo zece, cincisprezece minute trebuie să coborâm. Deodată, îmi trece prin cap o idee trăsnită.

— Ţi-am spus de nu ştiu câte ori să fii mai prudent, să nu mai operezi fără mască! îl iau la rost pe Doru. Vezi ce era să păţeşti?

Nu e nevoie să-i fac cu ochiul, sau cine ştie ce alt semn discret, ca să-i cadă fisa. Îmi returnează prompt, cu un ton cât se poate de nonşalant:

— Am greşit şi eu, ce să fac? Era întuneric şi nu mi-am închipuit ca ăştia să vadă atât de bine.

Mă felicit călduros în gând: efectul depăşeşte toate aşteptările. Băbuţa, mai să-şi înghită andrelele, îşi strânge grăbită lucrul şi se agaţă de braţul bărbatului de lângă ea, care tocmai se pregătea să treacă din nou în lumea viselor Regina

eschimoşilor se lipeşte de bancă în colţul ei, albă a zăpadă la faţă, în vreme ce boxerul cască gura precum un peşte, incapabil să articuleze vreun cuvânt

— A fost o lovitură banală, aşa, de antrenament, continuă Doru, fără a le da timp să-şi revină. Ca să-ţi spun drept, m-am şi plictisit. Nici măcar n-am găsit uşa de la intrare încuiată, să simt că fac şi eu o treabă serioasă.

— Eh, nu întâlneşti peste tot câte o casă de bani, ca să-ţi exerciţi tu talentele, adaug eu cu nostalgie în glas. Mai ţii minte când am spart împreună magazinul ăla de bijuterii din Braşov? Până să intru eu, tu deschiseseşi deja seiful şi umflaseşi pietrele preţioase.

Trag discret cu ochiul la ceilalţi. Femeile sunt în pragul leşinului, parcă paralizate de frică. În schimb, privirea boxerului a trecut treptat de la cea mai profundă uimire la o nemărginită admiraţie.

— Bă nenică, eşti formidabil, să n-am parte! izbucneşte el în cele din urmă, întinzând mâna spre Doru. Ce-ai mai păcălit-o pă başoldina aia! Sunteţi mortali amândoi!

Îmi ia şi mie mâna şi mi-o strânge călduros, înainte de-a apuca să mi-o retrag. Chiar prea călduros, aş putea spune. Îi zâmbesc precum un super-star fanilor săi, dar îmi simt degetele trosnind ca prinse într-o menghină.

— E asul spărgătorilor, îl recomand eu pe Doru. Nu-i rezistă nicio încuietoare mai mult de câteva secunde. N-aţi auzit de el? I se spune Marele Sesam.

Ali e pur şi simplu copleşit, motiv pentru care simte nevoia de o nouă doză de întăritor. Blondina îşi face curaj, se ridică, îşi ia bagajul de sus, decisă dintr-odată să ne părăsească

— Nu vă speriaţi, acum suntem în concediu, încerc eu s-o liniştesc. Noi în concediu nu lucrăm niciodată. Şi nici în weekend.

— Oricum, geanta dumneavoastră nu prezintă interes, mă secondează Doru.

Tipa, speriată de-a binelea, se aşază din nou. Cred totuşi că farsa a durat destul. Ea sau băbuţa ar putea oricând să iasă pe culoar şi să strige după ajutor.

Ali însă moare de curiozitate.

— Bă nenică, da’ cu bijuteriile ce-ai făcut?

— Le-am lăsat în gară, la biroul de bagaje, îl lămureşte Doru.

Doar nu eram fraier să le car după mine!

— Dar cu alibiul cum rămâne? îl întreb şi eu, cu speranţa c-o să-i pun în încurcătură.

N-am însă nicio şansă, băiatul e astăzi într-o formă de zile mari.

— Nimic mai simplu: am rugat pe un amic să meargă în delegaţie în locul meu.

Spunând asta se ridică în picioare, pentru a-şi lua bagajul.

— Hai să ne pregătim! mă îndeamnă el. În două-trei minute ajungem în S.

— Şi io tot aicea cobor, sare boxerul. Hai, mai luaţi câte o gură de coniac, să terminăm cu sticla asta!

Refuzăm amândoi, aşa că se vede nevoit să lupte de unul singur.

În sfârşit, trenul începe să frâneze. Băbuţa îşi ia inima în dinţi şi se întinde după valize, în timp ce bărbatul de lângă ea se smulge cu greu din ghearele somnului.

— Coborâm şi noi, ne spune ea, parcă în chip de scuză.

Săritori cum suntem, eu şi Doru o ajutăm să-şi dea jos bagajul, apoi salutăm la fel de politicoşi ca la sosire şi ieşim pe culoar.

— Şi ce băieţi buni păreau! o aud pe băbuţă murmurând.

Pe peron, Ali ne încearcă din nou rezistenţa degetelor, mai bea o duşcă în cinstea noastră, după care ne părăseşte cu părere de rău.

La ieşirea din gară, ne oprim pentru a stabili un plan de bătaie. Pur şi simplu Doru mă neglijează. Nu l-am văzut niciodată atât de plin de iniţiativă. Elaborează idei cu viteza calculatorului. Cred că a făcut o cură serioasă de fosfor în ultima vreme.

— Eu zic că, în situaţia de faţă, factorul esenţial este timpul, îmi explică el. Ca să fim cât mai expeditivi, propun să ne împărţim sarcinile: tu faci cercetări la un hotel, iar eu la celălalt. De acord?

— O.K, boss. Dar ia spune-mi, ce-ai mâncat tu ieri la prânz ?

— Nişte păstrăv prăjit. Ce-ţi veni ?

S-a întors spre mine cu o figură nedumerită.

— Dar alaltăieri?

— Ciorbă de peşte şi crap la cuptor. Te-a răzbit foamea?

Vedeţi? V-am spus eu că trebuie să existe o explicaţie: de

unde atâtea idei?

— Nu, voiam doar să-mi lămuresc o problemă.

Mă priveşte suspicios, strâmbă uşor dispreţuitor din buze, însă nu mai insistă.

— În sfârşit, hai să nu mai pierdem vremea! mă ia el din scurt. Ce hotel îți alegi?

— Eu aş zice să merg la ăsta de lângă gară, dacă-mi arăţi pe unde s-o iau, iar tu ocupă-te de celălalt! Ne întâlnim la vărul tău. Apropo, l-ai anunţat că venim?

— Ştie. El a plecat azi cu familia la mare, dar spunea că-mi lasă cheia la o vecină. Avem deci casa la dispoziţie. Mai reţii drumul?

— Mă descurc eu, încă nu m-am ramolit de tot.

Nu sunt chiar străin de locurile astea, l-am „călcat” pe vărusău şi vara trecută.

Ne despărţim cu urări de succes de o parte şi de alta, cu toate că aşa ceva e imposibil. Mă îndrept spre hotel „Făgăraş”, în direcţia indicată de Doru, gata să-mi încep investigaţiile.

Iată-l, aşadar, pe marele detectiv Radu Enescu în plină acţiune!

CAPITOLUL TREI

Surprizele se ţin lanţ, însă eu mă tratez cu sirogal.

În drum spre hotel, mă gândesc că ziua a debutat nu tocmai fericit, având în vedere încurcătura din tren, însă destul de palpitant. Prin urmare, presimţirile mele au început să se adeverească. Şi, nu ştiu cum să vă spun, am senzaţia că distracţia abia începe.

Iată şi hotelul! Dacă nu i-aş fi văzut firma, scrisă mare deasupra intrării, aş fi trecut cu siguranţă pe lângă el.

Interiorul nu pare nici el mai acătării, iar bărbatul înalt, cu

figura apatică şi ştearsă, care mă întâmpină la recepţie, se integrează perfect în decor. Cred că a fost proiectat o dată cu hotelul Nu-mi răspunde la salut, nici nu-mi lasă timp să-i spun ce vreau.

— Domnu', ne pare rău, nu mai avem camere libere, mă ia el din scurt. Nu vă putem ajuta.

Mă întreb dacă vorbeşte în numele întregului personal al hotelului sau foloseşte pluralul seniorial.

— Ne bucurăm că sunt ocupate toate, îi răspund. Şansele noastre sunt cu atât mai mari. Vă rog…

— Nu mai insistaţi, că n-are niciun rost! Să ştiţi că noi nu favorizăm pe nimeni şi nu primim bacşiş.

— Nici nu aveam de gând să vă jignesc.

Tipul însă nu mă mai ascultă. Mă lasă vorbind singur şi dispare pe o uşă din spatele biroului.

Ei, poftim! Ce ziceţi de el? Ce ghinion pe mine să dau peste un incoruptibil! Mai e şi peste măsură de amabil! Mă întreb cum aş putea să-l cuceresc. Asta în caz că mi se mai oferă prilejul. Până una-alta, individul a intrat în grevă. Nu-i nimic, trebuie să fiu tare! Mă aşez pe canapeaua din hol, hotărât să aştept vremuri mai bune (eventual schimbul al doilea).

Zgomotul unei uşi trântite mă trezeşte din picoteală, iar un râs cristalin îmi zboară zglobiu pe lângă urechi. Deodată, îmi simt inima crescând de bucurie Fără îndoială, ea este! Deşi se ascunde în spatele unor ochelari de soare imenşi. O recunosc după părul blond revărsat peste umeri, după conturul încântător al buzelor, după linia perfectă a piciorului.

— Cireşica! îi strig, înecat de emoţie. Nici nu ştii ce bine-mi pare că te văd!

— Care Cireşica, domnule? sare ea, indignată. Nu ţi-e ruşine să acostezi fetele prin hoteluri?

În timp ce ţipă la mine, îşi scoate ochelarii. Probabil, a constatat şi ea că nu e pic de soare de azi dimineaţă. Mi-am dat însă seama încă înainte, după voce, că m-am înşelat. Asemănarea e totuşi izbitoare.

— Vă rog să mă scuzaţi, bat eu, umil, în retragere, înclinându-mă cu o politeţe exagerată. (O văd că se mai îndulceşte puţin.) V-am confundat. Semănaţi foarte bine cu o cunoştinţă de-a mea: Cireşica Manu. Am întâlnit-o ieri în tren..

— Aa! Prin urmare, dumneata erai! se răţoieşte din nou la

mine, parcă şi mai pornită. Ei, bine, eu sunt Micşunica Manu, sora ei. (Pun pariu pe ce vreţi că domnul Manu e grădinar, şi încă unul dintre cei mai fanatici.) Dumneata eşti schiorul ăla formidabil de care mi-a vorbit!...

— Ştiţi, eu...

— Păi, bine, dom'le, nu ţi-e ruşine (iar!) să amăgeşti fetele cu tot felul de promisiuni mincinoase? Ai încântat-o că o duci ia Braşov, că o-nveţi să schieze şi, când colo. Ce-ai făcut? I-ai dat întâlnire şi nici măcar nu te-ai gândit să te prezinți. Te-a căutat biata fată prin tot trenul. Frumos îţi şade!

— Staţi, să vă explic! S-a întâmplat ceva neprevăzut, încerc eu să improvizez la repezeală. Aă... am avut un mic accident, stupid, la schi. Ştiţi, o buturugă ascunsă în zăpadă... Vorba aia: „Buturuga mică răstoarnă carul mare". Se întâmplă şi marilor campioni. Am făcut o entorsă la piciorul drept.

Străbat holul, șchiopătând demonstrativ, apoi mă prăbuşesc într-un fotoliu, cu faţa schimonosită de durere. Chestia asta o dă gata. Se înmoaie toată, ca o îngheţată ţinută la soare. Ce uşor e să obţii compasiunea oamenilor! Mai ales când ai de-a face cu un suflet gingaş şi sensibil cum pare că este al Micşunicăi.

— Vă doare tare? mă întreabă ea îngrijorată.

— Oh, nu-i nimic grav! Mi-a trecut un junghi prin gleznă. Toată noaptea am stat cu comprese şi cu alifii n-am închis ochii nicio clipă.Îmi pare rău de Cireşica...

— Nu-i nimic, lăsaţi că o anunţ eu! S-a necăjit foarte tare, săraca! Numai de ghinioane de-astea a avut parte...

Fac o figură prin cere încerc să sugerez că o compătimesc sincer pe soră-sa, dar probabil că am pus prea multă suferinţă în privire, pentru că Micşunica o interpretează cu totul altfel.

— Vai! Tot vă doare ? Aşteptaţi numai o secundă!

Până să-i explic că lucrurile nu sunt totuşi atât de grave, părăseşte grăbită scena. Profit de lipsa ei, pentru a-mi aduna gândurile. Nu trebuie să uit că am venit aici să-l caut pe Paul. Micșunica e îmbrăcată într-un saratan foarte drăguţ, fără îndoială, o uniformă. (Între noi fie vorba, îi vine de minune.) Asta înseamnă că lucrează aici, la hotel. Prin urmare, ar putea să mă ajute chiar ea. Providenţa mi-a scos-o în cate, nu mai sunt nevoit să-l abordez pe incoruptibil.

Iat-o că apare cu un pahar, în care clipoceşte un lichid incolor.

— Gustă puţin din ăsta! (Observ că a renunţat între timp la

plural.) Ştiu că eşti un mare sportiv. Încearcă totuşi s-o bei. E ca un fel de medicament.

Apuc, cu un aer resemnat, paharul şi sorb din el, mai întâi o picătură. E vodcă rusească de cea mai bună calitate. Cel puţin după gustul meu dar n-am auzit pe nimeni să nu-i placă. O dau pe gât, strâmbându-mă în toate felurile, parcă aş fi înghiţit sirogal.

— Nu-i nimic, o să-ţi tacă bine, să vezi!

— Ai dreptate, e un adevărat pansament. Deja a început să mă mai lase durerea, îi răspund.

— Stai aici liniştit! Îţi mai aduc un pahar.

Aoleu, am încurcat-o! Dacă mă mai tratează mult, risc să uit cu desăvârşire de ce am venit. Sper să nu insiste într-atât cu grija, încât să-mi cerceteze piciorul bolnav. M-ar scoate în şuturi afară, de asta sunt sigur.

Revine cu o nouă porţie de sirogal.

— Hai, fă un mic efort şi încearcă să mai bei puţin! mă sfătuieşte ea grijulie.

— Sănătatea înainte de toate, îi răspund spăşit, urmându-i povaţa.

S-a aşezat pe un fotoliu în faţa mea şi îmi urmăreşte atentă reacţiile.

— Îmi pare rău că ţi s-a întâmplat aşa ceva. Auzi, te superi dacă-ţi spun Răducu! Cireşica aşa a zis că te cheamă.

— Sunt încântat.

— Mie poţi să-mi spui Micşunica, mă informează ea cu o voce alintată.

Profit de moment şi trec la atac.

— Micşunica, fă-mi şi mie, te rog, un mic serviciu!

— Vai, cu cea mai mare plăcere!

— Trebuie să mă întâlnesc cu un prieten. Mi-a spus că va locui aici. Aş vrea să ştiu dacă e cumva în hotel.

— Nimic mai simplu, ne uităm în registru. Cum îl cheamă?

— Paul Mateescu.

Sare sprintenă din fotoliu şi se deplasează spre recepţie. După câteva clipe e înapoi.

— Nu-i aici. Eşti sigur că a sosit în oraş?

— Ştiu eu? Poate n-a ajuns încă.

Cu asta se pare că misiunea mea s-a încheiat. Dacă nici Doru n-a avut succes, singurul lucru pe care-l mai putem face e să-l

aşteptăm pe fiul rătăcitor în gară, după-masă, la trenul spre Braşov.

Îi mulţumesc fetei pentru ospitalitate, o asigur că trec mai târziu, ca să-i las un mesaj pentru Cireşica, apoi mă îndepărtez, şchiopătând anevoie, sub plivirile ei compătimitoare.

În stradă simt nevoia să mai deschei un nasture de la cămaşă. Trebuie să fie efectul doctoriei, fiindcă vremea e destui de răcoroasă astăzi. Ştiţi cum e la munte: dacă intră soarele în nori te apucă dârdâiala. Mă uit la ceas: e trecut de douăsprezece. Investigaţiile mele la hotel au durat cam multişor. Cred că bietul Doru e un vagon de nervi la ora asta. E cazul s-o iau mai repede la picior.

În general mă descurc destui de greu prin locuri puţin cunoscute. Chiar în Bucureștiul meu natal sunt o mulţime de cartiere în care dară m-aţi paraşuta cumva, la orice oră din noapte sau chiar din zi, m-aş rătăci fără speranţă, ca într-un labirint. De data asta însă constat că memoria şi spiritul meu de orientare funcţionează ireproşabil. Cred că trebuie s-o pun tot pe seama tratamentului aplicat de Micşunica. În orice caz găsesc cu mare uşurinţă drumul spre casa rudelor lui Doru. Ajung la destinaţie într-un timp record.

În faţa porţii e parcată o Dacia roşie, prăfuită, cu număr de Braşov. O fi a vărului, poate n-a plecat încă la mare. Curtea, imensă, e plină de verdeaţă ca o adevărată grădină. Fereastra dinspre stradă e larg deschisă. Când trec pe lângă ea, aud o voce care mă face să frânez brusc, ca la o somaţie :

— Bă nenică, şefu’ are o afacere cu matale.

Bănuiţi şi dumneavoastră ce bănuiesc eu? Asta nu poate fi altul decât boxerul din tren. Ce naiba o fi căutând pe-aici?

— Am primit ordin, trebe să te ducem acolo urgent, continuă el.

— Chiar cu forţa, dacă e nevoie, precizează, ameninţător, un alt individ.

Între timp, m-am apropiat tiptil de fereastră. Întind gâtul, foarte precaut, încercând să fotografiez măcar o parte din încăpere. Nu-l văd decât pe Doru, „musafirii”, sunt undeva în colţul opus. Doru e întors chiar cu faţa către geam. M-a reperat şi el, dar nu spune nimic, nu-mi face absolut niciun semn, fireşte ca să nu mă trădeze. Îmi dau seama că e mai bine să rămân în umbră, aşa că mă trag rapid înapoi.

— Şi, mă rog, ce-o să-mi faceţi? O să mă bateţi, o să mă luaţi pe sus? Dacă totuşi refuz? se răţoieşte Doru la ei, încurajat, desigur, de prezenţa mea în spatele geamului.

Nu că i-aş fi de prea mare ajutor, dacă se lasă cumva cu bătaie, dar aş putea urla pe vocea a doua, în cor cu el, de-ar crede lumea că s-a dat alarma antiaeriană.

— Uite ce-i, bă nenică, să nu mă faci al dracului! bubuie Cassius Clay.

— Dacă de tine zici că nu-ţi pasă, îl întrerupe celălalt, poate te interesează mai mult soarta prietenului tău.

Hait! Acum se leagă de mine.

— Prietenul meu? Ce-i cu el? întreabă, contrariat, Doru.

— E în mâinile noastre, îl lămureşte boxerul.

Ca să vedeţi poantă! Mister Clay se ţine de cacialmale.

— Ha! Asta-i bună! izbucneşte Doru. Să nu-mi spui c-aţi pus voi mâna pe el!…

„… L-aţi văzut doar ce fioros arată”, completez eu în gând, umflându-mă în pene ca un cocoş înainte de a striga «cucurigu!»”.

— Nu-i vorba de slăbănogul ăla din tren, bă nenică.

— Nu? Dar de cine?

— De Mateescu, intervine vocea dură a necunoscutului.

Simt cum sângele mi se scurge brusc din obraji. M-am lipit de zidul casei, nu mai sunt în stare să fac nici măcar o mişcare, darmite să mai şi gândesc. Ce tot vorbesc ăştia aici? În casă s-a făcut linişte deplină. Bănuiesc că Doru e la fel de blocat ca şi mine.

— Paul Mateescu? îngăimă el într-un târziu.

— Bineînţeles. De unde crezi că avem adresa ta?

— Bine, dar cum de-a ajuns Paul în mâinile voastre?

— Îţi explicăm pe drum. Şi aşa am pierdut prea multă vreme cu palavrele.

Din nou câteva clipe de linişte. Doru s-a apropiat de fereastră.

— Am să vin, le spune el hotărât. Lăsaţi-mi adresa şi într-o oră sunt acolo. Acum mai am nişte treburi…

— Bă nenică, nu mă enerva…

— Şefu’ a spus acum. Nu ne interesează treburile tale.

Aud paşii celor doi apropiindu-se ameninţător.

— Bine, bine, fie! se grăbeşte Doru să-i liniştească. Dar asta aduce puţin a răpire. Vin imediat. Să închid doar fereastra.

Se apropie de geam şi, în timp ce-l închide, îmi face semn să mă ascund. Apoi arată insistent cu degetul spre poartă. Nu înţeleg ce vrea, nici nu mai am timp acum să mă gândesc Ochesc o magazie de lângă poartă şi mă pitesc în grabă în spatele ei. În clipa următoare, cei trei apar în curte. Doru rămâne puţin în urmă ca să încuie uşa. Scoate cheia din broască şi, cu o mişcare discretă, o aruncă pe un strat de flori. Chiar aşa: eu cum aş mai fi intrat în casă? Ştiam eu că-i băiat bun. Până şi în clipele astea a avut timp să se gândească la mine!

Îl privesc pe însoţitorul boxerului: blond, înalt, bine făcut şi frumos la chip ca Adonis. Se suie cu Doru în maşină, pe bancheta din spate, în vreme ce boxerul ocupă grăbit locul de la volan. Parcă asist la lansarea unei rachete. Cât ai bate din palme au şi dispărut din raza mea vizuală.

Deodată, se face lumină şi în mintea mea. Mă simt ca un elev codaş, care a înţeles, în sfârşit, după lupte seculare, că doi şi cu doi fac patru. Ştiu acum ce-a însemnat gestul lui Doru. Alerg cât pot de repede spre poartă, ies în stradă, dar e deja prea târziu: maşina tocmai se pregăteşte să dea colţul. Nu reuşesc să desluşesc decât 2 BV 3 şi un 5 la urmă, dar nici de ăsta nu sunt prea sigur. De vizavi, un bătrân, aşezat pe o bancă în faţa casei, mă observă foarte atent. Îi întorc nepăsător spatele, oferindu-i posibilitatea să-mi studieze şi mersul.

Găsesc cheia printre flori, intru în casă şi mă arunc pe canapeaua din sufragerie. Mătur cu privirea în lung şi-n lat suprafaţa albă a tavanului. Încerc să-mi fac puţină ordine printre gânduri. Un singur lucru e clar până acum: am intrat din nou într-o mare încurcătură. În orice caz, dacă nu eu, Doru în mod sigur. Ştiam eu că aşa o să se întâmple. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât povestea asta mi se pare mai absurdă.

Prin urmare, boxerul a venit din partea nu ştiu cui să-i propună lui Doru o afacere. Nu-mi dau seama despre ce poate fi vorba şi, mai ales, de unde până unde le-a dat prin cap să colaboreze cu Doru.

Ah, ba da! Cred că ştiu. Totul a pornit de la farsa aia tâmpită pe care am jucat-o în compartiment. Ca să vedeţi ce se întâmplă când te ia gura pe dinainte! Ne-am amuzat noi ce ne-am amuzat, dar uitaţi în ce belea am intrat! E clar : bătăuşul ăsta, cu creieraşul lui şlefuit, zdruncinat de pumni, chiar a crezut că Doru e un mare spărgător. Aşa trebuie să se fi întâmplat, totul

se leagă de minune. Probabil că tipul face parte din vreo bandă, sau aşa ceva, şi s-a gândit să-l folosească pe marele specialist Sesam pentru cine ştie ce lovitură.

În cazul ăsta lucrurile n-ar fi atât de grave. Doru n-ar avea decât să-i refuze politicos, să le ureze succes şi basta. Ceea ce mi se pare însă de neînţeles este unde apare Paul în afacerea asta. Cum de-a încăput el în mâinile bandiţilor? Bine, fraţilor, dar ăştia, dacă l-au prins, n-au aflat până acum cu cine au de-a face? Situaţia mi se pare de-a dreptul incredibilă.

Mă ridic de pe canapea şi încep să mă plimb nervos prin cameră. Oricât mi-aş bate capul, nu pricep nimic. Cum au ştiut cei doi unde să-l găsească pe Doru? Le-a dat Paul adresa? Parc-aşa au spus. Ridicol. Asta n-ar fi posibil decât dacă Paul a vrut el să-l cheme pe Doru, altfel nu le-ar fi furnizat informaţia. Dar de ce să fi vrut una ca asta? Deodată, mă opresc, fulgerat de un gând: de unde ştie Paul adresa? Să i-o fi spus Doru cândva, cine ştie cu ce ocazie? N-ar fi exclus, dar... Staţi aşa! Am o altă întrebare de baraj. Ah, gândurile încep să mi se învălmăşească în minte, simt că înnebunesc. Încă puţin şi mă vedeţi la balamuc. De unde oare ştie Paul că Doru e în oraş?

Categoric, problema mă depăşeşte. Prefer s-o abandonez până una alta, tot nu ajung la niciun rezultat. În plus, m-a apucat o durere de cap îngrozitoare.

Mă uit la ceas; e deja două. Nu am de făcut decât un singur lucru: să aştept. Doru s-a dus acolo, o fi vorbit deja cu marele şef, au încheiat poate afacerea, sau or s-o încheie — fiindcă nu văd de ce nu le-ar promite marea cu sarea în situaţia actuală —, prin urmare, ar trebui, în mod normal, să se întoarcă acasă. Atunci o să mă lămurească şi pe mine cum stau lucrurile. Deocamdată nu-mi rămâne decât să sper că n-o să întârzie prea mult. Riscă să mă găsească leşinat de foame. N-am mai mâncat nimic de vreo şapte ore, ceea ce la mine e deosebit de grav. În plus, doctoria Micşunicăi mi-a forat în stomac o gaură mare cât o poartă de fotbal.

Încep să fac cercetări prin casă, în speranţa că o sa găsesc ceva de ciugulit care să mă ţină în viaţă până la întoarcerea lui Doru. În frigider, nimic interesant. În cămară dau peste o bucată de slănină, însă aşa, fără măcar un colţişor de pâine, nu mă tentează. N-am încercat niciodată şi nici n-am de gând. Sunt foarte refractar la noutăţile culinare. Până la urmă, nu descopăr

decât o sticlă de sirogal, ascunsă cu grijă într-un dulap din bucătărie, păstrată, probabil, pentru cazuri de forţă majoră. După o scurtă deliberare, trag concluzia că mă aflu taman într-un astfel de caz. Iau un pahar, îmi torn o porţie zdravănă şi mă tratez temeinic. N-am găsit nici un fel de instrucţiuni despre modul de administrare: câte picături trebuie luate, de câte ori pe zi, înainte sau după masă etc., aşa că mă doftoricesc şi eu cum cred că e mai bine. Aş zice că sirogalul pe stomacul gol e sănătate curată.

Dacă totuşi Doru nu apare? îmi trece prin minte după prima doză. Situaţia ar fi, într-adevăr, cât se poate de gravă. Mai bine nu mă mai gândesc. Foamea asta (sau poate medicamentul) mă face să văd lucrurile cam în negru.

Mă lungesc din nou pe canapea şi aştept.

S-a făcut aproape patru. Nu mai suport. Simt că trebuie neapărat să întreprind ceva, dar, pe de altă parte, habar n-am ce. Să fie oare cazul să anunţ poliţia? Ce-am să le spun? Că nişte bandiţi l-au confundat pe Doru, om serios, integru şi aşa şi pe dincolo, cu un mare spărgător, că l-au răpit, ca să dea lovitura secolului? Bun. Şi de unde ştiu eu că l-au răpit? L-au luat cu forţa, l-au bruscat cumva, l-au bătut? Da’ de unde! Dumnealui i-a însoţit de bună voie şi nesilit de nimeni. E adevărat, l-au şantajat puţin, dar asta nu înseamnă că-l ţin sechestrat. Atunci?

Situaţia mă depăşeşte, mai ales acum, cu foamea asta care mă mistuie. V-am mai spus: la mine, când se termină combustibilul, fie el solid sau lichid, orice activitate e sortita eşecului, în special cea intelectuală. Doru e de părere că acest fenomen nu poate avea decât o singură explicaţie logică, anume că, la mine, mecanismul gândirii e montat undeva în zona stomacului. Bineînţeles, ce altceva ar putea spune el, cu răutatea-i caracteristică.

Cert e că acum rotiţele îmi sunt complet blocate. Îmi tot fugăresc neuronii şi nu sunt în stare să găsesc nicio soluţie. Singurul plan pe care am reuşit să-l concep în acest răstimp este următorul: să ies în oraş, să mănânc ceva, cât de cât, şi pe urmă mai văd eu. În momentul de faţă ideea mi se pare excelentă.

O dată planul votat, iau o haină pe mine, pentru că s-a făcut cam răcoare, şi mă lansez energic în cursă, ca la marşul

tineretului. În câteva minute am ajuns în centru. Fac haltă la primul chioşc de răcoritoare întâlnit în cale. Îmi cumpăr două cornuri pe care le distrug rapid. Acum stau ceva mai bine cu moralul. Efectele nu întârzie să apară. Îmi spun că, din moment ce Paul e în oraş, până a nu cădea în plasa bandiţilor, trebuie să fi locuit şi el undeva. Nu ştiu
dacă Doru a apucat să facă cercetări la cel de-al doilea hotel dar, cum tot n-am alt program, nu văd de ce n-aş da eu o fugă până acolo. Cine ştie de unde sare iepurele? Poate obţin vreo informaţie preţioasă.

Aşadar, la muncă! Fac stânga-mprejur şi pornesc înapoi în căutarea hotelului. Însă după nici zece minute de mers am o nouă surpriză. Mă văd silit să-mi modific planul.

CAPITOLUL PATRU

Mă încâpăţânez să alerg după doi iepuri şi, în sfârşit, mănânc pe săturate.

Se pare că zeiţa Fortuna e totuşi alături de mine. Ea mi-a călărizit paşii pe străduţele astea înguste şi întortocheate, ea a aranjat ploile astfel încât să trec pe aici taman la momentul oportun.

Tot mergând, mai mult la întâmplare, am ajuns în spatele unui complex alimentar. La câţiva paşi de mine, bine ascunsă între două camioane — cât pe-aci să n-o observ — se află parcată maşina boxerului. Asta trebuie să fie: o Dacie roşie cu numărul 2-BV-3795. O recunosc şi după stratul gros de praf pe care cineva gospodar, fără cine ştie ce înclinaţii spre filologie, a scris cu degetul: „spalămă!”.

Trec în grabă pe celălalt trotuar, mă furişez în spatele unui alt camion şi purced la o serioasă analiză a situaţiei. Maşina roşie nu e parcată în dreptul vreunei case. Presupun că boxerul, dacă într-adevăr el e proprietarul ei nu locuieşte aici. Probabil e doar în trecere venit după cumpărături. Nu pot rata o asemenea ocazie, picată ca o pară mălăiaţă. E ca şi cum aş arunca la coş un loz câștigător. Ştiu, înţelepciunea populară e categorică: „Cine fuge după doi iepuri nu prinde niciunul”. Cine a lansat proverbul nu m-a consultat însă şi pe mine, Cazul de faţă poate fi excepţia care confirmă regula. Cu un mic ajutor din partea lui Ali, am toate şansele să-i descopăr pe cei doi iepuraşi prinşi în cursă. Nu-mi rămâne decât să-i aştept şi să-i urmăresc la plecare.

Ehei! Asta e simplu de zis. Numai că el e motorizat, în timp ce eu sunt un biet pieton. Aşa ceva numai egalitate nu se poate numi! Situaţia nu e însă chiar atât de disperată. În loc să mă vait ca o babă în piaţă, mai bine aş întreprinde ceva pentru restabilirea egalităţii. Cum eu n-am de unde procura o maşină — nu intenţionez să fur vreuna şi chiar dacă aş face-o tot nu mi-ar folosi la nimic, pentru că habar n-am să şofez — singura soluţie ar fi să-l transform pe boxer în pieton. Zis şi făcut! Mă fâţâi o vreme prin faţa Daciei roşii, uitându-mă în lungul străzii, până când găsesc momentul prielnic. Din fericire, cele două camioane mă maschează destul de bine aşa că am toate condiţiile să-mi pun planul în aplicare. Mă aplec, chipurile, să controlez cauciucurile din faţă. Constat din nou că sunt un norocos: reuşesc, de la prima încercare să deşurubez capacele ventilelor. O.K, mister Cassius Clay! Acum suntem la acelaşi numitor, concurăm la aceeaşi categorie.

Mă mut din nou pe celălalt trotuar, ceva mai departe, şi aştept. După câteva minute, boxerul apare cu sarsanalele pline, le pune în portbagaj şi se pregăteşte de plecare. Dar maşina e demult cu botul pe labe. Individul face un acces de isterie. Începe să înjure în gura mare, lovind pneurile cu vârful pantofului de parcă ele ar fi vinovate. Priveşte furios în toate părţile dar sunt bine ascuns în tranşee, n-are cum să mă vadă. Dună ce-şi epuizează repertoriul, se decide totuşi să pornească perpedes. Ei acum să-mi văd talentul de urmăritor din umbră!

Drace! Urmărirea începe cum nu se poate mai prost: Ali n-o ia în direcţia presupusă de mine. Traversează strada şi se

îndreaptă glonţ încoace. Ce e de făcut? Repede până nu e prea târziu! În disperare de cauză, intru în prima curte ivită în cale. Lângă poartă dau nas în nas cu un individ.

— Nu vă supăraţi aici locuieşte familia Popescu? întreb eu, cu gândul să mai trag puţin de timp, îmi dau seama de îndată că am comis o mare greşeală.

— Aicea îmi răspunde bărbatul. Mata oi fi drăguțul Marioarei. Poftim înăuntru.

N-am timp să ripostez, că tipul începe să strige:

— Marioaro ieşi repede, că ţi-a venit iubitul!

După câteva clipe, din casă se aude un glas piţigăiat:

— Dă-l afară, tată! Nici nu vreau să-l mai vad, după toate câte mi-a făcut.

Tatăl mă priveşte perplex. E limpede că nu ştie ce i-am făcut Marioarei, nu e la curent cu evenimentele. Nu se decide ce atitudine să ia. În curte apare o grăsană tremurând de furie.

— Ieşi afară, mitocanule! îmi strigă ea. Cum îndrăzneşti să calci în casa mea. Nu ţi-e ruşine? Ilie, nu mai sta ca mototolul! continuă ea. Pune câinii pe el!

Hait! Am încurcat-o! Consider că am zăbovit destul, boxerul a avut timp să se îndepărteze. Salut respectuos şi îmi iau picioarele la spinare. Pe Ali îl zăresc înainte aproape de capătul străzii. O iau în grabă după el, de teamă să nu-l pierd.

Nu l-am pierdut. Însă misiunea mea e un adevărat calvar. Cum naiba să fiu tot timpul cu ochii pe el — mai ales că se mişcă extrem de repede probabil de nervi — şi în acelaşi timp, să mă uit şi pe unde calc. Pentru că la ora asta străzile sunt destul de aglomerate?

Zău nu-i deloc o treabă uşoară! Dau şi eu discret din coate, mai îmbrâncesc din când în când, cât de delicat îmi permite situaţia pe unul sau pe altul şi în cele din urmă, reuşesc să mă strecor. Bineînţeles, urmat de un nesfârşit val de epitete, care de care mai măgulitoare. Aflu cu ocazia asta o serie de lucruri inedite despre mine şi familia mea. N-am timp să ripostez, trec mai departe ca uraganul „Flora”. O tânără, prinsă de vijelie după ce execută câteva piruete, îmi adresează întrebarea devenită de-acum laitmotiv: „nu ţi-e ruşine?”, urmată de o listă întreagă de calităţi pe care, sincer să fiu nu mi le bănuiam. Dar, vorba aia : „scopul scuză mijloacele”. În cazul de faţă, consider că scopul se numără printre cele mai nobile. Ceea ce mi se pare mai

important este că mă aflu încă pe urmele individului.

Uf! Ce mă poate alerga bătăuşul ăsta! Cred c-o să slăbesc câteva kilograme bune. Dacă mai e posibil, având în vedere constituţia mea actuală. (Fiindcă şi aşa, dacă mă întorc în profil, devin cvasi-invizibil cu ochiul liber după cum afirmă Doru.) Trec însă şi peste asta. Deocamdată mă tem de un singur lucru: dacă boxerul se uită în spate şi mă recunoaşte? Nu ştiu exact cum ar reacţiona, dar prefer să nu-i dau ocazia. Tocmai când mă frământ să găsesc o rezolvare, îmi apare în cale o tarabă unde se vând ochelari de soare. Mai corect spus un bătrânel se agită nevoie mare, lăudându-şi marfa, însă cum soarele pare a fi în S.R.L, numai de vânzare nu poate fi vorba. Arunc din fugă banii pe tejghea şi înşfac la întâmplare o pereche de ochelari.

Mă deghizez din mers, fără să încetinesc nicio clipă. Cu gulerul hainei puţin ridicat şi cu ochelarii pe nas (păcat că nu port şi pălărie, să mi-o trag pe ochi), sunt greu de recunoscut. Deodată simt că mă ia ameţeala. Afară s-a făcut ceaţă, imaginile se estompează, nu mai disting aproape nimic. În secunda următoare mă trezesc cu un stâlp în braţe.

— Hei, stai un moment, cetăţene! Ăia sunt ochelarii mei, aud vag în urmă vocea vânzătorului.

Mi-i scot de pe ochi şi ceaţa se risipeşte ca prin farmec. Atunci constat că stâlpul e de fapt o slăbănoagă de vreo doi metri, ţeapănă de parcă a-nghiţit o mătură cu coadă. Nu ţipă la mine nu-mi pune clasica întrebare ci îmi întoarce un surâs galeş, pentru care ar invidia-o până şi Frankenstein.

— Ne cunoaştem de undeva, drăguţule?

Mă salvează vânzătorul, apărut la timp cu o pereche de ochelari în mână. Facem rapid schimbul şi demarez în trombă. Cassius Clay s-a apropiat de o intersecţie. Acum a dispărut după colţ. Trec în viteza a patra, decis să recuperez terenul pierdut, dar o altă voce, venită de undeva din spate, îmi declanşează brusc frânele.

— Hei, campionule. Aşteaptă-mă şi pe mine! Răducu!

La naiba! Numai de ghinioane am parte! Nu pot opri acum, dacă vreau să nu-l pierd pe boxer. Mă fac deci că nu aud. După o clipă de ezitare pornesc mai departe. Îmi amintesc totuşi de accidentul de la schi şi îmi transform corespunzător mersul, cât mai convingător posibil. Am risipit însă câteva secunde preţioase. Când ajung la colt, nici urmă de boxer, parcă a intrat

în pământ.

— Uf! Că repede mai mergi! îmi spune gâfâind Micşunica, ajunsă între timp lângă mine.

— Aa, Micşunica! Ce-i cu tine pe-aici?

Întrebare cam stupidă, recunosc, pentru că suntem destul de aproape de hotelul unde lucrează, dar, pe moment n-am găsit nimic mai inteligent. Şi nu uitați că n-am mâncat de azi dimineaţă decât două cornuri, al căror efect a dispărut demult.

— Am terminat programul. Auzi, parcă te loviseşi la piciorul drept, nu la stângul!

Ei, uite, amănuntul ăsta îmi scăpase din vedere.

— Oh! mă schimonosesc eu. Mă doare aşa de rău că nici nu mai ştiu cum să merg. Mă grăbeam să prind autobuzul.

— Care autobuz? Nu trece niciunul pe aici!

— Nu? înseamnă că am fot îndrumat greşit.

Micşunica ma priveşte puţin chiorâş, dar nu mai insistă. O frământa cu totul altceva.

— Spune-mi, cine era femeia cu care te-ai îmbrăţişat? Dacă te vedea Cireşica…

— Nu ne-am îmbrăţişat, o asigur eu. A fost o confuzie: dumneaei credea că ne-am întâlnit vara trecută la băi, la o cură de slăbire. Ştii, eu, cu sportul, n-am voie să depăşesc o anumită greutate. Înţelegi…

— Ah fii liniştit Nu e niciun pericol.

Între timp, am făcut câţiva paşi alături de ea. Îi răspund mai mult mecanic, încercând să-mi schiţez în minte un plan de acţiune. Ideile nu prea se înghesuie. Presupun că cel mai bun lucru ar fi să aştept la colţul străzii respective, până când boxerul va ieşi să-şi recupereze maşina. Dar dacă Doru s-o fi întors acasă? Ar trebui să-i dau un telefon. De fapt, dacă mă gândesc bine, nici n-are rost să stau ca un caraghios, cine ştie cât, în aşteptarea boxerului. Cunosc acum numărul maşinii, la o adică e uşor de aflat adresa proprietarului. În caz că Doru nu răspunde sunt hotărât să anunţ poliţia.

— Şi acum încotro? o întreb eu precaut pe Micşunica. N-aş vrea să te reţin, ca să nu pierzi cumva trenul. Eşti navetistă nu?

— Da, dar nu merg în fiecare zi acasă. E cam departe. De multe ori dorm la hotel. Acum n-am nicio treabă, dacă vrei, îţi pot arăta oraşul.

Asta îmi mai lipsea!

— Aş fi foarte încântat, îi răspund dar în momentul ăsta mi-e imposibil. Am de rezolvat o chestiune urgentă. E vorba de prietenul pe care îl căutam de dimineaţă. Trebuie să dau neapărat de el. Mă gândesc să nu fie la celălalt hotel. Vreau să dau o fugă până acolo.

Mint cu neruşinare, aveţi dreptate, numai că, la ora asta, Micşunica îmi încurca socotelile..

— Ce rost are să baţi atâta drum? Mai bine intrăm undeva şi dăm un telefon. Vorbesc eu cu fetele de la recepţie şi rezolvăm problema în câteva minute. Dacă vrei încercăm chiar de la restaurantul de vizavi. Sper să le funcţioneze telefoanele.

Plină de iniţiativă, Micşunica a şi început să traverseze, fără să mai aştepte acordul meu. În fond, ideea ei nu e rea deloc: aflu cel puţin, dacă Paul a trecut pe la hotel. Şi cu ocazia asta îl sun şi pe Doru. Am încă o dată şansa să împuşc doi iepuri dintr-o lovitură.

Restaurantul ne întâmpină cu binecunoscutele arome de fripturi şi mititei, care mă fac să uit dintr-odată pentru ce am intrat.

— Ai fost inspirată, îi spun Micşunicăi îndreptându-mă în transă către prima masă liberă. Ce-ai zice de nişte mici, un grătar, ceva, până una-alta?

Nu are nimic împotrivă şi acceptă invitaţia cu cea mai mare plăcere. M-a luat gura pe dinainte. Să sperăm să nu-i este prea foame, fiindcă şi aşa sunt aproape în pragul falimentului. Mai toţi banii i-am lăsat în geanta lui Doru.

Localul e destul de aglomerat. Însă serviciul neaşteptat de prompt, iar mâncarea excelentă. După nicio oră îmi dau seama că mi-am făcut speranţe deşarte: Micşunica posedă un metabolism robust, cu arderi intense şi rapide, deşi, după siluetă, ai putea jura că urmează o cură de slăbire dintre cele mai drastice. Dacă o mai ţine mult în ritmul ăsta..

— Ce-i cu tine, nu te simţi bine? mă întreabă ea între două înghiţituri.

— Nimic grav, cred că am mâncat puţin cam repede.

Aş fi vrut să spun „cam mult”, dar nu se făcea sa bat apropouri.

Deodată, simţul datoriei mă cheamă la ordine. În timp ce Micşunica mătura cu privirea farfuriile aproape goale din faţa ei, îmi consult îngrijorat ceasul.

— Gata, mă duc să încerc la hotel, sare ea sesizându-mi gestul.

— Stai liniştită şi termină-ţi mâncarea. Aş vrea să sun eu mai întâi la un alt prieten. Până atunci poate vine şi cafeaua.

În drum spre telefon îmi strecor mâna în buzunarul hainei, în căutarea unei fise. Deodată, mă simt cuprins de o căldură insuportabilă. Mă scotocesc temeinic prin toate buzunarele în speranţa că totuşi m-am înşelat. Nu, nu e nicio greşeală: eram convins că am vreo trei sute de lei la mine şi acum nu găsesc decât o hârtie albastră şi ceva mărunţiş. Am încurcat-o! Dacă Doru nu s-a întors încă, va trebui să tratez cu ospătarul, şi asta cât mai discret cu putinţă N-aş vrea să afle Micșunica.

Telefonul zbârnâie cu convingere. Apelul meu insistent rămâne însă fără răspuns. Doru nu e acasă. Să fi venit oare între timp şi să fi ieşit şi el în oraş? Nu mi-a dat prin cap să-i las un bilet.

La întoarcere, profit de un moment prielnic şi îl abordez pe chelner:

— Aveţi nişte farfurii de spălat, de măturat ceva?

După cum mă priveşte, pare gata să strige „ajutor!” Îi explic pe scurt situaţia, dispus să-i las în gaj buletinul, ceasul şi tot ce-o mai vrea. Numai să nu facă scandal. Nu reuşesc să-l câştig, în schimb mă aleg cu o muştruluială de mai mare dragul. Nici nu mai îndrăznesc să mă întorc spre Micşunica.

— Domnule, fii şi dumneata mai discret, ce naiba! Lasă, că o rezolvăm noi…

— Etee, mai e şi fudul pe deasupra!

De la o masă aflată în apropiere, o persoană solitară, foarte interesantă, blondă şi cu nişte ochelari imenşi de soare — deşi vremea e înnourată, iar înăuntru becurile sunt stinse — priveşte scena cu un zâmbet ironic. Îi întorc spatele şi pornesc după chelner spre celălalt capăt al sălii. Îmi convine: mă îndepărtez şi mai mult de Micșunica.

— Hai, dom’le, dă-o-ncolo de treabă! Uite, mă duc şi vorbesc cu şeful dumitale.

— N-ai decât, da’ eu tot nu accept. M-a fraierit unul o dată şi de-atunci poa’ să fie şi Dumnezeu, că eu nu mai fac chestii de-astea.

Mă lasă în mijlocul localului şi se îndepărtează grăbit să ia o comandă. E de rău, îmi spun, întorcându-mă agale spre masa

unde mă aşteaptă Micşunica. Mă aşez şi dau cafeaua pe gât. Încerc să mă strâmb cât mai artistic; uitasem că am comandat-o cu zahărul separat.

— Ai rezolvat? mă întreabă, grijulie, Micşunica.

— Eşec total, îi răspund, cu gândul la tratativele cu ospătarul. Poate tu să ai mai mult noroc.

Sare sprintenă de la masă, îndreptându-se, la rândul ei, spre telefon. Profit de ocazie pentru a-mi face din nou monetarul. Îmi întorc buzunarele pe dos şi răstorn geanta pe masă, doar, doar oi găsi vreo bancnotă rătăcită. Suflă vântul ca pe podişul Gobi. Ce naiba mă fac? Dacă Micşunica nu mă poate credita, sunt pierdut. În timp ce îmi pun, resemnat, lucrurile la loc, simt o privire aţintită asupra mea. Mă uit, intrigat, în jur. De le celălalt capăt al sălii, blonda misterioasă îmi urmăreşte atent activitatea, cu un aer amuzat. Oare mi-a zâmbit, sau a fost doar o iluzie? Te pomeneşti că am făcut o nouă cucerire tocmai acum, când, vedeţi foarte bine, sunt suprasolicitat. Cireşica, Micşunica… Cred că aş putea îmbogăţi folclorul nostru cu încă o vorbă de duh : „O blondă nu vine niciodată singură”.

— Dragă, cine-i Paul Mateescu ăsta, de-i aşa de căutat? mă smulge din visare Micşunica.

— Ai aflat ceva de el?

— Nu, nu-i acolo. L-a mai căutat cineva pe la prânz.

— Trebuie să fi fost Doru, prietenul cu care am venit în oraş.

— Da, dar Iulia, colega mea, zice că după ce-a plecat el, a mai apărut un tip cam ciudat şi s-a tot ţinut de capul ei să-i spună ce-a vrut cel dinainte.

Ridic mirat din sprâncene. Asta ce poate să mai însemne?

Peste umărul Micşunicăi o zăresc pe blonda misterioasă. S-a ridicat de la masă şi acum părăseşte agale localul. O conduc cu privirea până la uşă.

— Ce-ai rămas aşa pierdut? mă întreabă blonda din faţa mea. (Se întoarce pentru a vedea ce anume mi-a atras atenţia.) Ce mai aştepţi? Du-te după ea! continuă ea, revoltată. Eu nu te mai reţin.

— Scuză-mă! Am avut impresia că o ştiu de undeva, inventez eu la repezeală. Hai, spune-mi exact ce-ai vorbit cu colega ta!

Micşunica începe să-mi relateze cu lux de amănunte convorbirea telefonică. După câteva clipe, privirea îmi este din nou atrasă, de data asta de o tânără pereche aflată în drum

spre ieşire. Ea, o blondă aurie superbă (oraşul ăsta văd ca nu duce lipsă de aşa ceva), iar el... Domnul Mateescu în persoană, nimeni altul! Nici vorbă să fie în ghearele bandiţilor! Între noi fie vorba, de astfel de bandiţi m-aş lăsa şi eu răpit şi sechestrat, chiar pe termen nelimitat.

— Eşti un neserios! sare Micşunica, supărată. Nu-ţi ajunge că te iei de fete singure, văd că ţi se scurg ochii şi după ale altora! Să-ţi fie ruşine!

— Aşteaptă-mă puţin! îi arunc grăbit şi mă lansez spre uşă ca într-o cursă de o sută de metri obstacole.

În local s-a făcut linişte. Toată lumea mă urmăreşte indignată, însă nu e momentul să mă scuz sau să le explic situaţia. Ce să le explic? Nici eu nu mai pricep nimic. Cei doi au coborât scările din faţa restaurantului şi se pregătesc să traverseze.

— Hei, staţi o clipă! strig disperat în urma lor.

Blondina se întoarce mirată, în timp ce Paul îmi aruncă o privire fioroasă, parcă ar vrea să mă bage în pământ. În secvenţa următoare aproape că o şi face. Mă trezesc întins pe jos cât sunt de lung, secerat de directa lui de dreapta. Mă dezmeticesc după câteva secunde, la timp pentru a-i vedea cum dispar după colţ într-un Ford vechi, decapotabil. Rămân mai departe lungit pe trotuar, încercând să mă conving că scena tocmai încheiată s-a petrecut aievea. Paul, mister Paul Mateescu însuşi, pentru care mi-am sacrificat ultimele zile de concediu, cu intenţia nobilă de a-i salva fericirea conjugală, îmi trânteşte un pumn în nas în plină stradă şi o şterge englezeşte cu frumoasa lui cu tot! Pur şi simplu nu-mi vine să cred. N-a schiţat nici cel mai mic gest de recunoaştere, ca să nu mai vorbim de prietenie!

Câţiva trecători, spectatori la scurta gală de box, s-au adunat în jurul meu şi comentează aprins prima repriză. (Nu ştiu când va avea loc a doua, dar promit solemn să-mi iau revanşa.) Un tip tocmai ieşit din restaurant mă ajută, amabil, să mă adun de pe jos.

— Vă e rău, aţi păţit ceva? mă întreabă el îngrijorat.

— Da, am suferit un atac.

— Aoleu! De cord?

— Nu ştiu nici eu de ce, tocmai asta mă chinui să aflu.

Mă întorc resemnat spre restaurant. Îmi aduc aminte că n-am achitat încă nota de plată şi nici nu mai am şanse s-o fac, acum când Paul, singura mea salvare, a dispărut.

N-am încotro, va trebui să-i cer Micşunicăi un mic împrumut.

În uşă mă întâmpină chelnerul. Săracul! Cred că i-am produs ceva palpitaţii! Deşi nu mă aflu într-o situaţie prea veselă, mă amuză gândul că ar fi putut s-o oprească pe Micşunica drept ostatecă. Spre surprinderea mea, individul nu se arată deloc supărat. Tocmai când sunt gata să încep o nouă sesiune de tratative pentru rezolvarea paşnică a conflictului, el îmi face conspirativ cu ochiul. Nu pricep ce vrea şi nici nu am timp să cer lămuriri. Lângă noi apare Micşunica, întruchipând statuia răzbunării.

— Draga mea, ce-ai zice de încă o cafea?

— Mulţumesc, sunt sătulă!

Bănuiesc că se referă la mine. Mă fac însă că nu pricep. Nu pot rata ultima ocazie de a ieşi basma curată din încurcătura asta. Imposibil să nu aibă ea ceva parale. După îndelungi parlamentari, o conving să regină la masă, unde încep să-i înşir, în chip de scuză, o poveste extrem de încâlcită. E vorba de un prieten de-al meu urmărit asiduu de un soţ gelos, care-l bănuieşte pe nedrept că i-ar fi răpit nevasta. Eu, împreună cu un alt amic încercăm să-l salvăm pe bietul băiat, în timp ce o armată de bandiţi fioroşi, bineînţeles tocmiţi de păgubaş, au împânzit oraşul în căutarea lui. În sfârşit, încurc atât de tare iţele, încât nici eu nu mai înţeleg mare lucru.

Micşunica mă ascultă foarte concentrată la început, dar după vreo trei minute simt că nu mă mai poate urmări. Nici nu e de mirare. În orice caz, am reuşit s-o mai îmbunez. Câteva complimente, bine plasate, înclină definitiv balanţa în favoarea mea. Ea îşi aminteşte apoi o întâmplare hazlie, auzită nu ştiu de unde. E dornică să mi-o împărtăşească şi mie.

Profit de faptul că povesteşte pentru a face o scurtă recapitulare a evenimentelor. Oricât de greu ar fi de crezut, trebuie să admit că Doru a avut dreptate în privinţa lui Paul. Şi eu care eram în stare să jur că acesta e întruchiparea fidelităţii! Bine, bine, asta e altă problemă! De ce-a fost nevoie oare să mă pocnească? Nu găsesc nicio explicaţie, mă chinuiesc de pomană.

Îi zâmbesc încurajator Micşunicăi, care povesteşte mai departe, amuzată. Îmi continui gândurile, fără s-o ascult.

De ce a spus boxerul că l-au prins pe Paul? A evadat acesta între timp sau i-au dat drumul după venirea lui Doru? Am o

bănuială. Trebuie urgent verificată.

— Nostim, nu? mă întreabă, veselă, Micșunica.

— Da, sigur, îi răspund şi chiar reuşesc să râd puţin, spre marea ei satisfacţie.

După o clipă, o întreb fără nicio legătură:

— Micşunica, vrei să-mi faci încă un mic serviciu?

— Bineînţeles. Despre ce e vorba?

— Mai dă-i un telefon colegei tale şi întreab-o cum arăta individul care a intrat după Doru. E foarte important.

— O sun când ieşim. Mergem? Hai să facem plata?

Acum e acum! A sosit momentul să abordez delicata problemă financiară.

— Sper că v-aţi simţit bine la noi.

Vocea chelnerului a căpătat nota profesională. Îi răspund pe un ton uşor agasat că da, ne-am simţit excelent. Îi dau însă de înţeles că prezenţa lui e inoportună. Nu pricepe. Îşi face de lucru cu debarasarea mesei, aranjează, curăţă, schimbă scrumiera se fâţâie inutil. Mă calcă pe nervi individul, mai ales că mă priveşte într-un mod ciudat. Îmi face un semn discret. Ce naiba tot vrea? Omul îmi transmite ceva într-un alfabet necunoscut, cel puţin pentru mine.

— Doriţi să achitaţi? Mai aveţi de plată douăzeci de lei, îmi spune el, punându-mi în faţă nota.

Nu pun întrebări inutile când ceva nu-mi e foarte limpede. Abia aşa las impresia că sunt sclipitor.

— Răducu fă-mi plăcerea, lasă-mă să dau eu cafeaua asta!

Instantaneu înşfac hârtia de pe platou şi încep s-o studiez cu atenţie. Pe spatele ei descifrez un mesaj pe cât de neaşteptat, pe atât de binevenit: „Nota a fost achitată”.

— Vai, dar nu este cazul, plăcerea a fost de partea mea!

În clipa asta chiar cred de-adevăratelea ceea ce spun. Devin deodată mai înţelegător. Paul redevine bunul meu prieten Paul. Dacă stau să mă gândesc bine, a rezolvat totul cât se poate de elegant. Cu excepţia incidentului din stradă, desigur.

— Hai să mergem! mă îndeamnă Micşunica. Şi mersi de cinste.

În drum spre ieşire facem un scurt popas la telefon. După o altă discuţie între Micşunica şi colega ei de la celălalt hotel, bănuiala mea se confirmă: cel care a cerut acolo relaţii despre Doru nu e altul decât Muhamad Ali, vechea mea cunoştinţă.

Cum Paul nu mi s-a părut preocupat din cale afară de bandiţii care, chipurile l-au ţinut ostatec, nu-mi rămâne decât să trag concluzia că bietul Doru a fost victima unei farse. Pur şi simplu boxerul subjugat de marele talent de spărgător al celebrului Sesam, l-a urmărit pas cu pas, încă de la gară, a aflat că se interesează de un oarecare Paul Mateescu şi s-a folosit de numele ăsta pentru a-l atrage în cursă, E adevărat, puteau să-l ia şi cu forţa, dar de ce să se complice când aveau la îndemână o metodă mult mai paşnică?

Până aici lucrurile sunt clare. Doar atitudinea lui Paul rămâne pentru mine de neînţeles. Problema poate fi însă lăsată pentru mai târziu. Deocamdată chestiunea cea mai arzătoare la ordinea zilei este soarta lui Doru.

Încerc să reanalizez situaţia în lumina ultimelor descoperiri, în timp ce Micşunica ciripeşte veselă lângă mine. Ne îndreptăm la braţ spre hotelul Făgăraş, unde domnişoara Manu îşi va petrece o noapte activă: trebuie să ţină locul unei colege.

Între timp, afară a început să se întunece. E cazul să mă grăbesc, dacă vreau să mai întreprind ceva în seara asta. Noroc că hotelul e destul de aproape!

Când să intrăm, abia reuşesc să evit, în ultima clipă, ciocnirea cu o persoană venită din sens opus.

— Ia te uită! Ce mică-i lumea! mă ia în primire o voce cunoscută.

Categoric, azi e ziua surprizelor.

— Nina, ce-i cu tine pe-aici?

— Într-o delegaţie. Veşnicele noastre verificări de fişe, acte, mă rog, probleme de contabilitate. Tu?

Îmi zâmbeşte uşor ironic, aruncând o privire însoţitoarei mele. Fac rapid prezentările. Amândouă se declară încântate de cunoştinţă, deşi e evident că cel puţin Micşunica minte de stinge.

— Nu te-am auzit vorbind despre călătoria asta când ai fost ieri cu Doru la noi.

— Atunci nu ştiam încă ce mă aşteaptă. N-am scăpat de el, i-a intrat în cap să-mi arate frumuseţile patriei.

— Văd. Tu, care eşti avid de frumos…

Mă fac că nu înţeleg unde vrea să bată.

— Ideile lui, ştii tu. Anul trecut m-a cărat la V. şi ai văzut ce-a ieşit, acum m-a adus aici şi iar am dat de bucluc.

— A, deci e şi el în oraş! Pe unde umblă?

— Asta-i, că nici eu nu ştiu. E o poveste foarte încurcată.

— Bine, lasă că mi-o spui tu! Nu vreau să te reţin acum. Mă grăbesc şi eu. Treci mâine pe la mine.

— Aici stai?

— Da. Camera douăzeci. Abia am reuşit s-o obţin.

N-am de gând s-o las să plece aşa, cu una, cu două. Prezenţa ei în oraş mi se pare cam suspectă. Mai mult ca sigur, a venit să-şi caute soţiorul. V-am spus eu că aşa o să se întâmple.

Profit de faptul că Micşunica, discretă, ne-a lăsat singuri şi îşi face de lucru pe la biroul de recepţie, ca să-i lansez Ninei o întrebare :

— Nu înţeleg…

— Chipurile pe Paul Mateescu îl căuta, auzi la el! se adresează ea unei persoane nevăzute. Şi eu, ca proasta, l-am crezut! Când colo, dumnealui o aştepta pe duduia Mateescu…

— Stai, să-ţi explic…

— Ce să-mi mai explici? I-am văzut numele în registru. Să nu-mi spui că-i o simplă coincidenţă!

— Ce face Paul? I-au plăcut schiurile?

— Mda… Ce să facă? Ocupat, ca întotdeauna, cu cazurile lui…

Mie îmi spune? Şi încă ce cazuri! Dac-ar afla ea… Nu ştiu cât de complicată e situaţia lui Doru, dar mister Mateescu e cu ghilotina deasupra capului.

— Hai, că mai vorbim mâine! N-o lăsa pe domnişoara să te aştepte.

Flutură mâna în semn de salut, îi zâmbeşte drăgălaş Micşunicăi, apoi dispare, grăbită.

— Aha! Prin urmare, asta era! mă asaltează Micşunica în secunda următoare.

O privesc nedumerit, convins că e pe cale să comită o mare nedreptate.

— Într-un fel este, dacă se poate numi aşa…

— Lasă, m-am săturat de gogoşile tale! Noapte bună, domnule Barbă Albastră!

CAPITOLUL CINCI

Mă opresc pentru o scurtă vizită, dar uit să mai plec.

Nu m-aş putea plânge că am petrecut o zi monotonă. De când am „decolat” din Braşov n-am avut nici pic de răgaz. Mai întâi, încurcătura aia stupidă din tren de la care a pornit totul, urmată de farsa, la fel de stupidă, jucată împreună cu Doru. Apoi, dispariţia misterioasă a marelui spărgător Sesam, urmărirea boxerului, şi ea plină de peripeţii, întâlnirea atât de neaşteptată cu Paul, în sfârşit, evaporarea lui şi mai neaşteptată, toate, trebuie să recunoaşteţi, sunt cam prea mult pentru o singură zi. Şi, ca să le pună capac, Nina soseşte în oraş taman când nu era momentul, iar Micşunica, după ce-mi administrează o severă muştruluială pentru că i-am păcălit surioara, îmi face scene de gelozie în holul hotelului.

Sunt la capătul puterilor. Nu-mi doresc altceva decât să ajung cât mai repede acasă şi să mă arunc în pat. Numai că aşa ceva nu e posibil. Programul de activităţi pentru ziua de astăzi nu este încă epuizat. N-am încotro, am intrat în horă, musai să dansez. Nu-l pot lăsa baltă pe Doru.

Deocamdată, am de gând să pornesc într-o scurtă recunoaştere pe urmele boxerului. Poate — cine ştie? — dau de vreun indiciu. Mai departe, drept să vă spun, n-am nicio idee. Mă voi orienta la faţa locului. Dacă Doru nu apare între timp şi nu aflu nimic despre el, cred că am să-mi iau inima în dinţi şi am să anunţ poliţia.

Dacă memoria nu mă înşală, pe aici trebuie să fie. Desluşesc cu greu numele străzii, luminat firav de un bec plăpând, singurul rămas în viaţă pe o rază de vreo cincizeci de metri: *strada Luminoasă*. Nici că se putea mai bine!

Zona pare pustie. Casele sunt cufundate, aproape toate, într-o

beznă adâncă. Înaintez încet, privind cu maximă atenţie în stânga şi în dreapta, fără să ştiu prea bine ce caut. Norocul îmi surâde : după câteva minute de mers, zăresc chiar în faţa mea maşina, parcată pe trotuar. Încă doi, trei paşi şi mă loveam de ea. Mă aplec să verific numărul. În aceeaşi clipă aud o răsuflare grea în spatele meu şi mă transform instantaneu în om de zăpadă.

Uf! E doar un câine. Mă latră cu înverşunare, izbindu-se violent cu capul de gard. Probabil că am fost motan într-o existenţă anterioară. Încerc să-l liniştesc pe Grivei cu câteva vorbe dulci. Nu se dovedeşte prea receptiv. Se răsteşte în continuare la mine, parcă aş fi atentat la osul lui. Cum nu reuşim să stabilim un limbaj comun, îl las să vorbească singur, iar eu mă îndepărtez încet, cu mişcări cât mai naturale, ca să nu-i trezesc cine ştie ce suspiciuni.

Ce e de făcut? Am găsit curtea unde a intrat Ali. Din fericire, câinele care m-a apostrofat adineauri locuieşte alături. Îmi fac socoteala că dacă boxerul avea şi el vreo potaie, aceasta ar fi sărit cu gura pe mine, în ajutorul vecinului. Ar fi deci o idee să încerc un tur de recunoaştere prin curte. Dar numai dacă poarta e deschisă. Nu mă încumet să escaladez gardul, mai ales cu javra asta prin preajmă. Riscul ar fi prea mare.

Între timp, s-a făcut din nou linişte. Grivei şi-a pierdut interesul în ceea ce mă priveşte. Mă apropii de maşină cu paşi de indian. N-ar fi tocmai rău să repet figura de acum câteva ore. În orice caz, nu am nimic de pierdut. Poate e nevoie s-o întind în viteză şi banditii pornesc pe urmele mele. De ce să încep cursa cu handicap? (Întotdeauna am fost un adept al fairplay-ului)

Mă aplec şi aranjez pneurile maşinii. De data asta pe toate patru, ca să fiu mai sigur. Când treaba e terminată, încerc poarta. Am iarăşi noroc. Acum îmi dau seama că dacă poarta era încuiată atacul meu asupra cauciucurilor ar fi fost complet nejustificat. Nu e însă momentul să-mi fac mustrări de conştiinţă.

Curtea pare populată de o vegetaţie dintre cele mai bogate şi mai variate: pomi, pomişori, tufişuri, buruieni. Nu vă pot spune despre ce specii e vorba, fiindcă totul e învăluit în întuneric şi, oricum, nu sunt prea tare la botanică.

Undeva în faţă, o lumină plăpândă proiectează umbre uriaşe pe pietrişul din jur. Mă îndrept tiptil într-acolo, căutând să fac

cât mai puţin zgomot. Ah! Nisipul ăsta scrâşneşte îngrozitor sub tălpi. Mă descalţ şi continui drumul printre copaci cu pantofii în braţe. Înaintarea e mai silenţioasă, e drept, însă vai de picioarele mele!

Am ajuns lângă casă. E o clădire înaltă, cu un etaj, un fel de vilişoară. Una din ferestrele de la parter e luminată. Mă ghemuiesc sub ea, pentru a nu fi văzut dinăuntru. Stau aşa, nemişcat câteva momente, apoi îmi iau inima în dinţi şi ridic cu multă precauţie capul deasupra pervazului.

Am în faţă o cameră spaţioasă, mobilată destul de modern. La o masă enormă sunt aşezate două persoane. Una din ele este Doru. Vizavi de el stă un individ înalt, brunet, cu mustaţă, îmbrăcat ca pentru nuntă: costum, vestă şi cravată, cu ac cu tot. Are un aer de superioritate şi siguranţă de sine care mi-l face antipatic de la prima vedere. Joe Louis zace tolănit într-un fotoliu. Blondul cu chip de Făt-Frumos e lipsă la apel, dar vă asigur că nici nu-mi era dor de el.

Mă uit din nou la Doru. Pare foarte liniştit. Vorbeşte degajat cu cel din faţa lui, parcă ar fi prieteni din copilărie.

Cred că am văzut destul. Mă las iar în jos, apoi ies cu grijă din cadrul ferestrei. Ei, bine, acum, că l-am găsit pe Doru, ce e de făcut? Băiatul e bine-mersi, precum vedeţi, sănătos şi voinic ca de obicei. Nu arată deloc afectat de toată povestea, mă întreb de ce oare m-am agitat eu atâta.

Deodată, o senzaţie ciudată îmi întrerupe gândurile. În spatele meu aud un foşnet uşor, apoi, imediat, simt un obiect ascuţit împungându-mi coastele.

— Sus aripioarele! îmi comandă o voce, tăioasă ca lama cuţitului care mă ameninţă. Fără gesturi eroice, că te fac sită!

Ce gesturi? Nici măcar nu mă mai pot mişca. Parcă am fost plantat aici o dată cu pomii. Până acum nu m-a supărat inima, dar, dac-o s-o ţin aşa, tot în şocuri, nu ştiu cât o să mai reziste.

Cuţitarul a trecut acum în faţa mea şi mă studiază cu o privire perfect asortată cu vocea. Îl recunosc: e tocmai Făt-Frumos, cel cu părul de aur.

— Bună seara! reuşesc eu cu greu să articulez, după ce-mi revine respiraţia. N-aş vrea să mă înţelegeţi greşit... Ştiţi, îl caut pe domnul Popescu... (Este aceeaşi tactică aplicată, e drept, fără prea mare succes, ceva mai devreme.)

— Ce vorbeşti? Te conduc eu la dânsul.

Îmi flutură ameninţător cuţitul pe la nas. Las uşor mâinile în jos, nu de alta, dar pantofii mă cam incomodează. Ce-ar fi să-i arunc unul în faţă şi s-o rup la fugă*?* V-am spus doar că sunt specialist în figura asta. Acum cred totuşi că e destul de riscantă. Nu pot şti cât de îndemânatec e Făt-Frumos la aruncarea cuţitului, iar felul cum mă priveşte nu e în măsură să mă încurajeze.

— Vă supără dacă mă încalţ? îi cer eu, umil, permisiunea. Mi-au intrat nişte pietricele în pantofi şi…

— În casă, îmi comandă el, arătându-mi uşa cu mâna liberă.

Ce maniere, domnule! Nu ştiu cum aş putea să refuz o invitaţie atât de amabilă. Reuşesc totuşi la repezeală să-mi trag pantofii în picioare, apoi fac o ultimă încercare disperată!

— N-aş vrea să vă deranjez, orele sunt destul de înaintate. Ce-ar fi să revin mâine?

N-am cu cine discuta. Blondul mă împinge fără prea mare delicateţe spre uşă, până mă izbesc cu nasul de ea. Mă trezesc într-un hol aflat în semiîntuneric. Lumina, atâta câtă este, vine din camera vecină, cea pe care am văzut-o adineauri. Blondul îmi face semn să intru. Renunţ să mai bat la uşă.

— L-am prins afară, spionând pe fereastră, mă introduce Făt-Frumos în încăpere şi în conversaţie. Cred că e segelist.

Trei perechi de ochi se întorc, perfect sincronizate, către mine. În cei ai boxerului surprind o scurtă licărire de recunoaştere. Tipul în costum mă priveşte fără să clipească, afişând un calm imperturbabil, în timp ce Doru, după o scurtă tresărire, reuşeşte să-şi camufleze prompt uimirea.

— Ah, tu erai! În sfârşit! Ce naiba ai întârziat atâta? mă întâmpină el, strângându-mi cu entuziasm mâna. Oameni buni, fiţi liniştiţi! Maestrul e cu noi!

Băiatul are talent, să știți. Şi-a ratat cariera : trebuia să dea la teatru, nu la politehnică.

— Am avut o serie de probleme, încerc eu să intru, la rândul meu, în rol.

Boxerul şi Făt-Frumos schimbă priviri derutate, neştiind ce atitudine să ia. Se întorc nehotărâți către cel de-al treilea, fără îndoială, şeful lor. Acesta îşi mângâie calm mustaţa, cu aerul că gândeşte profund.

— Cine-i dumnealui? îl întreabă pe Doru, cu o voce aspră.

— E colaboratorul meu apropiat. Totdeauna lucrăm în echipă.

— Aşa e, şefu’. Erau împreună în tren, confirmă Ali.

— Cum ai ajuns aici? se răsteşte mustăciosul la mine.

— Ce contează? Important e că am ajuns.

Se pare că răspunsul nu e prea inspirat. Abia am apucat să termin fraza, că Făt-Frumos s-a şi năpustit asupra mea. Până să-mi dau seama ce se petrece, doi pumni ca nişte ciocane, bine plasaţi mă aruncă într-un fotoliu din apropiere. Mă aşez fără să cer permisiunea. N-am însă parte de odihnă. Stimulat de succesul facil, blondul mă prinde violent de guler, decis să încheie partida înainte de limită.

— Încetează! îl opreşte, din fericire, şeful, ca un gong salvator. De unde ai aflat adresa? îşi continuă el interogatoriul.

Îmi tamponez, grijuliu, buzele şi nasul cu batista, înainte de a-i da explicaţii. Cea mai bună minciună e adevărul sau, mă rog, ceva pe aproape, îmi fac eu socoteala.

— Am aflat de la vecini numărul maşinii. Mai departe a fost simplu. Am şi eu antenele mele…

— A fost mai mult decât suficient, îmi sare Doru în ajutor. Nu-l cunoaşteţi, face el arătând spre mine, ca şi cum ar prezenta un superstar. Băieţi, aveţi în mijlocul vostru pe cel mai mare geniu în viaţă al lumii interlope bucureştene. Înainte de a-l întâlni eu a urmat cursuri de specializare în străinătate, unde a organizat şi câteva lovituri de răsunet. Cred că figurează şi pe listele F.B.I. -ului, nu-i aşa, maestre?

Ei, ce spuneţi de el, în ce situaţii mă pune? Larry Holmes şi blondul de lângă el mă privesc cu o admiraţie nedisimulată, ultimul puţin încurcat din cauza reacţiei lui de mai înainte. Numai şeful lor se menţine circumspect, poate şi de teamă să nu-şi piardă autoritatea în prezenţa unor asemenea somităţi.

— Eh, bineînţeles, Sesam, dar să nu mai vorbim despre asta… fac eu cu modestie.

Mustăciosul nu se împacă însă cu situaţia, îşi revarsă focul asupra celor doi.

— Idioţilor! V-aţi dus cu maşina până acolo?

— Ce să facem, şefu’, n-ai spus matale că problema e urgentă? se scuză boxerul. De-o săptămână umblăm după un spărgător de seifuri. Am vrut să acţionăm rapid, să nu pierdem ocazia…

— Aţi acţionat stupid, asta aţi făcut şi, mai ales, aţi lucrat de capul vostru, fără să mă consultaţi.

— Am dat telefon, da' n-a răspuns nimeni, pă cinstea mea!

— Prostii! Trebuia să aşteptaţi. Pe viitor nu mai faceţi un pas fără ştirea mea, clar? O astfel de afacere se tratează elegant, ca între gentlemeni.

— Aşa e! sare şi Doru cu gura. Puteam să fiu invitat la un restaurant, unde să discutăm civilizat, nu să fiu şantajat şi luat pe sus. În situaţia asta, dacă propunerea nu e suficient de tentantă…

— Sesam, dar stabilisem încă din Braşov că n-o să lucrăm nimic în concediul ăsta, îi reproşez eu, dornic să terminăm cât mai repede cu bâlciul. Ce Dumnezeu, oameni suntem, trebuie să ne mai odihnim şi noi! Eu unul am avut un an extraordinar de greu. Uită-te la mine cum am slăbit!

— Măcar să vedem despre ce e vorba, propune Doru.

Eu mă gândeam să ne retragem politicoşi, cu scuzele de rigoare, însă, după toate aparenţele, el are un alt plan. Nu e greu de ghicit pe unde-i umblă mintea: se preface că acceptă propunerea lor, le face jocul, pentru ca apoi să-i dea pe mâna poliţiei. Mă rog, e şi asta o distracţie, numai că nu-i cred eu chiar atât de proşti încât să ne lase să plecăm aşa, cu una, cu două. Deşi, drept să vă spun, nici nu mi se par nişte aşi în meserie.

— Bine, fie, accept în cele din urmă. Dar să ştiţi, domnilor, că nu sunt deloc încântat de primirea ce mi-a fost făcută. N-am bătut atâta drum până aici ca să fiu îmbrâncit, lovit şi ameninţat cu cuţitul.

Făt-Frumos se înroşeşte şi pleacă, ruşinat, capul, sub privirile pline de reproş ale boxerului.

— Andy, ţi-am spus de atâtea ori să renunţi la violenţa gratuită! îl dojeneşte şeful. Un adevărat gangster trebuie să fie manierat, să se poarte cu elegantă. Fără violentă!

— Sorry, boss! răspunde abia şoptit blondul, aruncându-mi în acelaşi timp o privire atât de veninoasă încât mă ia cu frig. Promit să nu se mai repete, continuă el spăsit.

— În regulă, accept scuzele, caut eu să închei discuţia.

— Bă nenică, eşti un domn, să n-am parte! exclamă Rocky Marciano, copleşit de admiraţie. Altul în locul matale i-ar fi ars măcar câţiva pumni la ochi, aşa, din răzbunare.

Fac un gest din care toată lumea ar trebui să înţeleagă că nu sunt în stare să mă cobor până într-acolo. Însă în realitate sunt, iar ideea mi se pare demnă de reţinut.

— Frati-mio, poţi să zici sărut mâna, continuă Rocky, întorcându-se către Făt-Frumos. Ai scăpat uşor. Ştie maestrul o figură de face praf pă oricine. Poate ne-o arată şi nouă.

— Gata cu prostiile! intervine, autoritar, mustăciosul. E timpul să trecem la afaceri.

Ne tragem scaunele în jurul mesei, toţi cu figuri cât se poate de serioase, pregătiţi pentru comunicări de o importanţă vitală. Reuşesc să mă aşez lângă Doru, în speranţa că vom apuca să schimbăm câteva cuvinte. Ar fi cazul să ne facem şi noi un plan comun.

Şeful pocneşte din degete cu un aer suveran. Ca acţionat de un resort, boxerul sare sprinten în picioare şi dispare din încăpere. Ecoul pocnetului încă nu s-a stins, când Ali reapare, aducând o sticlă de sirogal şi cinci pahare. Avem doar de discutat probleme serioase.

Boss-ul îşi încheie haina, îşi aranjează discret nodul de la cravată, apoi se ridică solemn, cu paharul în mână.

— Domnilor, pentru reuşita acestei acţiuni, care va aduce un plus substanţial în bugetul personal al fiecăruia! toastează el, închizând ochii în timp ce vorbeşte.

Ne ridicăm şi noi. Dar nu mai apucăm să răspundem. Uşa se deschide brusc şi în cameră dă buzna ca o vijelie o roşcată de vreo douăzeci de ani, îmbrăcată, dacă se poate spune aşa, cu o fustă mini, foarte mini, o bluziţă de bumbac decoltată, foarte decoltată, şi, probabil, cam atât.

— Hallo, boys! salută ea agitată. Suntem spionaţi. E o tipă în stradă, stă vizavi, pe trotuar, şi se uită ţintă încoace.

Şeful pocneşte de două ori din degete şi ceilalţi se reped spre ieşire, urmaţi de fată. Al Capone îşi păstrează calmul, dar se apropie şi el de uşă.

— E Brigitte, sora boss-ului, ma informează Doru în şoaptă.

— O bate pe Bardot de la distanţă, la toate capitolele, constat eu. Ţi s-a lipit de retină, recunoaşte!

— Tu vorbeşti? Nu ştii cum arăţi. Ai grijă, ăsta a spus că face moarte de om, dacă se atinge careva de ea.

— Şefule, a dispărut! se aude din curte vocea blondului.

— O văd, e aproape de capătul străzii, strigă şi boxerul. Repede, la maşină!

— Pun pariu că-i segelistă! urlă din nou Adonis.

Între timp, am rămas numai cu Doru în cameră.

— Ce naiba tot zice ăsta? îl întreb intrigat. Văd că are o idee fixă.

— Imaginează-ţi, borfaşii din judeţ au format o organizaţie — Sindicatul Gangsterilor Liberi. După câte am înţeles eu, amicii noştri vor să producă o scindare, să-şi facă o grupare proprie…

— Treaba lor. Problema e: noi ce facem?

— Vedem despre ce-i vorba, apoi îi dăm pe mâna Poliţiei. Chestia cu Paul a fost un bluff, nu ştiu de unde au aflat ăştia de el.

— Mama voastră de copii! izbucneşte Ali cu ciudă!

— Fugiţi după ea, poate o mai prindeţi! porunceşte Al Capone din pragul uşii.

— Te-au urmărit pe tine şi au vorbit cu fata de la hotel, îl lămuresc pe Doru. Fii liniştit, Paul e cum nu se poate mai bine. L-am văzut, dar n-am apucat să şi vorbesc cu ei. Se plimbă cu o blondă mortală. O să-ţi povestesc eu. Situaţia e încurcată rău. M-am întâlnit şi cu Nina… Nici nu ştii prin câte am trecut.

— Ai venit singur?

— Bineînţeles, cu cine voiai să vin? Nu ştiam dacă e sau nu cazul să anunţ poliţia.

— Mă gândeam la spioana de afară.

— Vezi-ţi de treabă! O fi fost vreo trecătoare nevinovată. Noroc că le-am pus maşina pe burtă, altfel o înhăţau imediat. Aşa mai are o şansă.

Doru nu înţelege ce e cu maşina. Nu mai am timp să-i explic, pentru că roşcata pătrunde în încăpere, urmată îndeaproape de Al Capone.

— Avem încă un coleg? întreabă ea cu o voce alintată, zâmbindu-mi fermecător.

Mă ridic şi fac o reverenţă curtenitoare.

— Puteţi să-mi spuneţi Răducu, încep eu să mă prezint, dar mă opresc brusc, secerat de o durere cumplită la glezna stângă.

Ce naiba, Doru ăsta putea să-mi facă un semn mai discret? încerc să fiu în continuare surâzător, cred însă că rezultatul este jalnic. Cu toate astea, Brigitte Bardot mă priveşte cu îngăduinţă. Îmi întinde o mână diafană şi îşi declină numele.

— Hai, dispari! îi porunceşte frăţiorul, cu ochii pe mine. (Simt că iar începe să-mi scadă temperatura.) Pregăteşte ceva de mâncare! Avem de lucru.

— *Yes, brother*, răspunde, supusă, B. B.

Ne face câteva bezele, apoi, într-adevăr, iese.

Observ că încăperea are trei uşi : cea pe care a dispărut roşcata — presupun că duce la bucătărie —, încă una pe peretele opus, — comunică, probabil, cu o scară, având în vedere că există şi un etaj —, în sfârşit, a treia dă în holul de la intrare. Tocmai când o privesc, în cadrul ei apar gâfâind boxerul şi Făt-Frumos.

— Am pierdut-o, parcă a intrat în pământ! anunţă blondul. Dacă eram cu maşina…

— Bă nenică, explodează Rocky, mâine adun toată puştimea din cartier şi-i pun pă toţi să dea la pompă până cade dupe picioare. Şi le mai trag şi-o mamă de bătaie pă deasupra, să mă memoreze până la adânci bătrâneţi. E a doua oară pă ziua de azi când…

— Să ne păstrăm calmul! îl întrerupe Al Capone. Problema importantă este ce urmăreşte individa, cum a ajuns aici şi cine a trimis-o.

— Şefule, am o idee! declară solemn blondul, ceea ce mă face să cred că trăieşte un moment extraordinar.

Se apropie de mustăcios, şuşotesc ceva, întorcând apoi spre mine nişte priviri ostile.

— Percheziţionează-l! comandă scurt şeful.

— Hei, ce înseamnă asta? sare Doru, încercând, să se apropie de mine.

— Bă nenică, dacă şefu’ spune… intervine şi boxerul şi i se aşază în faţă.

s

Între timp, Făt-Frumos şi-a scos cuţitul şi se îndreaptă spre mine cu o figură fioroasă. Ce l-o fi apucat?

— Sus mâinile! şuieră el printre dinţi.

Deschid gura să protestez, însă rămân la stadiul de intenţie. În continuare, evenimentele se succed cu o viteză uluitoare. Abia apuc să le urmăresc, fără să am timp să şi înţeleg ce se petrece. Blondul e la un metru de mine, când, deodată, camera se cufundă în întuneric şi un ţipăt ascuţit, venit de alături, ne sfredeleşte timpanele.

— Ai grijă să nu scape! aud vocea precipitată a şefului.

Mai recepţionez nişte paşi apăsaţi traversând în fugă încăperea, zăresc o licărire metalică la câţiva centimetri în faţa mea, după care simt că tavanul mi se prăbuşeşte în cap şi filmul

se întrerupe brusc.

CAPITOLUL ŞASE

Marele geniu gândeşte profund, apoi, extenuat, trage pe dreapta.

Un solo de baterie îmi sună strident în urechi, provocându-mi o durere îngrozitoare de cap. Încet, încet restabilesc contactul cu realitatea. Bateristul nu e altul decât Doru. Stă aplecat deasupra mea şi îmi trage sârguincios palme, într-un ritm îndrăcit.

— Hei, opreşte-te o dată! Nu crezi că exagerezi?

— Te simţi mai bine? mă întreabă o voce suavă, de undeva din spatele fotoliului.

În clipa următoare apare şi proprietara vocii, însoţită de boxer, care îmi întinde, cu un zâmbet amabil, un pahar plin.

— Ce s-a întâmplat? întreb, după ce sorb o gură de sirogal.

— Andy o interpretat greşit un ordin, răspunde Rocky.

— A plesnit un bec în cămară, mă lămureşte şi B. B. Vai, ce m-am speriat! Am crezut că mor.

— Bine, fraţilor, dar cu mine ce-aţi avut? mă arăt eu indignat.

— A fost o confuzie, bă nenică…

— Mai curând o contuzie, zic eu, pipăindu-mi cucuiul din cap.

— Idiotul de Andy a crezut că matale ai venit cu spioana şi ai dezumflat cauciucurile. Zicea că sunteţi segelişti şi vă ofticaţi…

— Gura! porunceşte şeful, apărut şi el lângă mine. M-am săturat de prostiile voastre. Şi terminaţi o dată cu limbajul ăsta mizerabil! Ah, degeaba mă chinuiesc cu voi! V-am adunat de pe drumuri, am vrut să fac din nişte găinari nenorociţi ce eraţi, din simpli hoţi de buzunare, spărgători de elită. Dar n-am cu cine discuta. V-am spus de atâta ori că un adevărat gangster trebuie să aibă un comportament demn, un vocabular ales, să folosească mai mult creierul decât pumnii, să nu facă gesturi necugetate şi mai ales să nu insulte. Dobitocilor!

Cei doi îşi primesc papara cu frunţile plecate, cu nişte mutre chinuite de remuşcări. Cred că e momentul să intervin pentru a pune lucrurile la punct :

— Să ştiţi că în aceste condiţii nu putem colabora. Eu sunt în concediu de odihnă, am venit să mă distrez, nu să mă ţin de fleacuri. Am ajuns aici de două ore şi nici măcar nu ştiu despre ce afacere e vorba. În plus, atitudinea unei anumite persoane este contrară principiilor etice ale acestei nobile profesiuni.

Priviri pline de reproş se îndreaptă spre Andy. Mă apropii de el, încercând să par ameninţător.

— Ascultă, băieţaş! Dacă se mai întâmplă o dată, am să mă văd nevoit să-ţi aplic figura 15. Va fi o adevărată lecţie pentru tine.

— Iartă-l, maestre, de data asta! îi ia apărarea Doru. E atât de tânăr! Ar fi păcat de el!

— Treacă de la mine, dar sper să fie mai atent pe viitor.

— Domnilor, propun să reluăm şedinţa, intervine Al Capone.

Se aşază primul la masă. Bineînţeles, în capăt. Ocupăm, la rândul nostru, celelalte scaune, cu excepţia roşcatei, care se tolăneşte picior peste picior, cu o ţigară în gură, într-un fotoliu din faţa mea. E delicioasă, puteţi să mă credeţi.

— Închide gura! îmi şopteşte Doru printre dinţi. Vezi că iar sare ăla cu cuţitul la tine. Am impresia că e înnebunit după fată.

Într-adevăr, blondul, aşezat în celălalt capăt al mesei, la dreapta mea, mă străpunge din nou cu o privire încărcată de ură.

Al Capone îşi aprinde tacticos o ţigară, trage câteva fumuri, dă apoi pe gât un pahar de sirogal, înainte de a lua cuvântul.

— Domnilor, în primul rând ţin să vă atrag atenţia că eu sunt conducătorul acţiunii. Evident, fiecare va avea o oarecare libertate de mişcare, dar deciziile importante le iau eu. Clar?

Se aud câteva mormăituri. Presupun ca a vorbit mai mult pentru mine şi Doru, aşa că mă văd obligat să intervin:

— Planul operaţiei îl vom pune totuşi la punct împreună, nu?

— Mă rog, vom discuta unele amănunte…

Soarbe încă o înghiţitură din paharul umplut cu grijă de boxer, apoi reia discursul. Vorbeşte afectat, foarte sigur pe el, închizând ochii după primele cuvinte ale propoziţiilor şi deschizându-i către sfârşit, când ne studiază atent pe fiecare, pentru a vedea efectul produs.

— Am să vă explic pe scurt în ce constă misiunea noastră. În strada Caporal Belizarie, numărul 22, există o colecţie de piese numismatice rare. Aparţine unui oarecare Panduru. Nu e cazul să discutăm acum această pasiune stupidă de a aduna tot felul de bani vechi cu care nu mai poţi cumpăra nimic. Treaba asta nu ne priveşte, pentru că nu luăm monedele pentru noi. Ceea ce ne interesează — atenţie! — este că cele mai preţioase piese ale colecţiei sunt depozitate într-un seif, Numai acestea trebuie luate.

— Ai reținut adresa? îl întreb în şoaptă pe Doru.

— S-a stocat în memorie.

Al Capone se uită spre noi, nemulţumit că vorbim în timpul şedinţei.

— Spuneam că pare destul de simplu, îl lămuresc eu.

— Ce fel de seif este? se interesează marele specialist.

— Nu ştiu exact deocamdată, dar o să aflu.

— Se cunoaşte cifrul?

— Bineînţeles că nu.

— Ei, atunci e mai complicat, concluzionează Doru în şoaptă.

— Poftim? N-am înţeles.

— Spune că nu-i nicio problemă, îi traduc eu lui Al Capone. Sesam cunoaşte toate tipurile de seifuri construite până acum câteva luni.

— Cu atât mai bine. Trebuie să lucrăm curat, fiindcă — atenţie! — beneficiarul a specificat foarte clar: fără niciun fel de violenţă! Altfel nu ne primim retribuţia, aţi înţeles?

Îi priveşte sever pe cei doi gangsteri în devenire, al căror mentor este, iar ei emit, docili, câteva mormăieli de aprobare.

— Perfect! A doua zi, predăm marfa beneficiarului. Acesta ori vrea să păstreze pentru el monedele, ori să le vândă cuiva interesat, pe noi nu ne priveşte, important e să ne primim partea noastră.

— Cât? Se interesează prompt cel mai mare spărgător din sud-estul Europei.

— Domnilor, este vorba de o sumă foarte frumoasă. Oricum, de trei-patru ori tariful unei spargeri obişnuite.

Blondul trage un fluierat admirativ.

— Bă nenica, oameni ne facem! exclama, la rândul lui, Cassius Clay.

Bănuiesc că, în calitatea mea de profesionist, ar trebui să fiu

la curent cu evoluţia preţurilor în branşă. Cum n-am însă nicio idee în această privinţă şi nici n-aş vrea să mă arăt prea entuziasmat, renunţ la comentarii. În lipsă de altceva mai bun, prefer să-mi mut atenţia asupra roşcatei, care îşi aranjează, tacticoasă, manichiura, total indiferentă la ceea ce se petrece. Ea da, noi nu. (Întrucât observ că nu sunt singurul care o urmăreşte.) Ochii blondului sunt ca un ecran panoramic, iar Doru, deşi mi-a tras vreo două la gleznă, se uită şi el ca la televizor. Nu l-am mai văzut atât de atent de la ultimul campionat mondial de fotbal transmis în direct. Îi ard şi eu una, ca să nu rămân mai prejos. Boxerul e complet dezavantajat, deoarece stă cu spatele la scenă, iar şeful e prea preocupat de planurile lui ca să mai fie atent şi la activitatea surioarei.

— Domnilor, reia el, sunt convins că toată lumea va fi mulţumită. Acum, bineînţeles, va trebui să stabilim unele detalii ale planului. Eu am făcut astăzi o scurtă recunoaştere la faţa locului. Curtea e împrejmuită de un gard înalt, care însă nu pare a fi electrificat.

Se vede treaba că individul are o cultură cinematografică foarte bogată. Nu mă pot abţine să nu pufnesc în râs.

— Asta-i bună! Cine să aibă aşa ceva într-un orăşel ca ăsta? Nu suntem în America.

— Domnule, nu putem risca nimic. Se pare, de asemenea, că nu există celule fotoelectrice la intrări. Poarta nu este încuiată decât noaptea E prevăzută cu o broască banală, deschiderea ei nu va constitui o problemă. Nu mi-am putut da seama dacă există sau nu sistem de alarmă.

— Câini? întreb eu, fără să-l privesc.

— N-am văzut, va trebui să mai verificăm.

— Să se ducă cineva să miaune, propune Doru.

Din păcate, toţi îşi dau seama de data asta că e vorba de o glumă. Spun „din păcate”, pentru că tocmai mă gândeam să-l propun pe Andy. Al Capone nu are însă timp de bancuri. Aşteaptă, serios, să se potolească spiritele.

— Nu ştiu în ce cameră se află seiful, continuă el. În casă locuiesc mai multe persoane. Eu am depistat două: un bărbat de vreo şaizeci de ani şi o tânără, dar s-ar putea sa mai fie şi alţii. În fundul curţii au un garaj, unde îşi ţin maşina, un Ford vechi, grena, cu numărul 1-BV-684.

— Şefule, eşti mare! îl întrerupe Cassius Clay, extaziat. Te-ai

gândit la toate. Mie nu mi-ar fi dat prin cap.

— Ei, dragul meu, eşti încă la începutul carierei, răspunde, cu un aer modest, Al Capone. Ai tot timpul să înveţi. Nu e cazul să te simţi complexat.

— Şefule, nu sunt complectat deloc, poţi să ai încredere în mine, pă cinstea mea!

Nu mai sunt atent. Gândul mi-a rămas la Fordul grena al familiei Panduru. O maşină cu semnalmentele astea am văzut acum câteva ore demarând din faţa restaurantului *Mistreţul.*

În cameră s-a făcut linişte. Al Capone şi-a terminat spiciul şi cu asta am impresia că prima parte a şedinţei s-a încheiat. Urmează, probabil, discuţii pe marginea referatului. B. B. şi-a dus şi ea la bun sfârşit activitatea. Se ridică, traversează camera cu mişcări unduioase şi dispare pe uşa ce duce spre etaj. Observ că ochii blondului au rămas lipiţi de uşă.

— Ei, ce părere aveţi? ne întreabă Al Capone.

— Minunată! îi răspund visător.

Doru însă interpretează corect întrebarea.

— Desigur, afacerea pare interesantă, atâta timp cât problema materială se rezolvă satisfăcător. Ce spui, maestre?

Ce naiba să spun? Nu ştiu de ce mă amestecă şi pe mine în discuţie. M-a prezentat însă ca pe un mare organizator şi acum toţi aşteaptă de la mine o opinie competentă.

— Mda... răspund în cele din urmă. Acţiunea pare relativ banală. Totuşi, planul trebuie bine pus la punct, până în cele mai mici amănunte. În stadiul actual, el prezintă unele fisuri. Am să mă gândesc la nişte soluţii. Nu avem voie să mergem la risc.

Aiurea! Vorbesc şi eu ca să mă aflu în treabă. La ora asta — e deja miezul nopţii — mintea îmi e complet încleiata. Am spus atâtea minciuni pe ziua de azi, am pus la cale atâtea planuri, încât numai la spargerea asta nu mă mai pot gândi acum. Abia dacă mai sunt în stare să formulez o propoziţie corecta. Unde mai puneţi că sirogalul consumat în timpul dezbaterilor are şi el un oarecare efect, deloc neglijabil. Mi-e o foame!... Probabil mi se citeşte şi pe figură, pentru că Doru, care mă cunoaşte de atâta vreme, se grăbeşte să pună lucrurile la punct:

— Ştiţi, maestrul, când e sătul, lucrează cu viteza sunetului. Însă în condiţiile actuale va trebui să-i lăsăm puțin timp de gândire.

Bine jucat! Efectul este neaşteptat de prompt.

— Ai dreptate, bă nenică, ar fi cazul să mâncăm ceva, sare numaidecât Muhammad Ali.

— Da, şi mie mi-e foame, declară Brigitte, care tocmai şi-a făcut o nouă apariţie spectaculoasă.

Abordează o altă ţinută vestimentară, cam în acelaşi stil cu prima, dar a recurs la nişte tonuri mai calde, mult mai potrivite cu reflexele tenului ei arămiu. În plus, acum poartă şi ciorapi. La un semn al şefului, dispare imediat în bucătărie, urmată de Făt-Frumos, trimis şi el să-i dea o mână de ajutor.

— Îţi mulţumesc! Eşti un adevărat prieten, îi şoptesc lui Doru.

— N-ai pentru ce. Am tăcut-o pentru mine.

Din fericire, pregătirile nu durează mult. În câteva minute masa se umple de bunătăţi. La un pocnet din degete a apărut şi o damigeană cu vin roşu. Atmosfera devine destinsă şi optimistă.

— Excelentă mâncarea! declar foarte convins, când văd că nu mai e nici urmă pe masă.

— *Thank you very much,* îmi răspunde roşcata, cu o figură radioasă, scrântindu-şi limba pe la mijlocul propoziției.

— Oh, stăpâniţi limba engleză! continui eu cu complimentele. (Nu ştiu ce m-a apucat. Este, probabil, efectul vinului.)

— *Oh, yes* face ea alintat. Am învățat-o vara asta pe litoral.

— Eram sigur.

— Nu-i aşa că se vede? mă întreabă ea, foarte încântată. Şi să ştii că eram mult mai bronzată, acum am început să mă cojesc.

Mă rog, eu nu la bronz mă gândeam. Ea însă, ca să înlăture orice posibilă urmă de îndoială, îmi arată braţul, cu pielea în degradé, apoi îşi ridică fusta cu câţiva centimetri, oferindu-mi o imagine de ansamblu a piciorului.

— Într-adevăr, e foarte bronzat, îl apreciez eu.

Blondul, galben de gelozie, nu priveşte deloc cu ochi buni această conversaţie. Însă nici B. B. nu e în stare de asemenea nedreptăţi. Se apropie de el şi repetă figura de adineauri. Întotdeauna doi martori sunt mai buni decât unul singur.

— Asta nu e egalitate! îmi şopteşte, indignat, Doru. Trebuia să se suie pe masă.

Cred că nu e chiar departe de a o face. Tocmai a început să ne povestească, mândră, că s-a bronzat uniform şi sunt gata să mă arăt neîncrezător, când Al Capone, care de o vreme dormea pe el, sau gândea profund — ceea ce e puţin probabil —, se

trezeşte brusc din reverie şi întrerupe brutal spectacolul :

— Dispari! Dă-i drumul la culcare, că noi mai avem unele lucruri de pus la punct.

Aşa e, uitasem cu totul că m-am angajat să găsesc nişte soluţii miraculoase.

Brigitte protestează timid, spune că mai vrea să bea şi ea un păhărel. Până la urmă, şeful se înduplecă, îi permite să mai rămână puţin, cu condiţia să nu-i mai audă gura.

În timpul ăsta eu încerc să mă arăt foarte preocupat. Al Capone mai trage o duşcă şi îşi reia moţăiala meditativă. Acoliţii lui sunt încă deosebit de vioi. Discută aprins, încrezători, despre un viitor prezentat în tonuri roz-bombon.

— Improvizează ceva? Ţi-am creat toate condiţiile, mă îndeamnă Doru.

— Ce să le spun? Dă-mi şi tu o idee!

— Ştiu eu? Ceva despre amprente, despre securitatea acţiunii… Bate şi tu câmpii, doar te pricepi!

Apoi loveşte cu un cuţit în masă.

— Băieţi, vă rog, puţină linişte! Maestrul se concentrează.

Zgomotul se reduce cu câţiva decibeli. Stau cu coatele pe masă, cu capul sprijinit în mâini şi încerc să-mi adun gândurile. Vinul e al naibii de bun! Sincer să fiu, m-a cam luat somnul. Cred c-ar fi cazul să terminăm o dată cu comedia asta.

— Ce face, bă nenică, maestrul, ne mai ţine mult? aud vocea boxerului.

— S-a concentrat prea tare şi a rămas aşa, explică Doru.

Îmi ridic capul şi îmi dreg vocea, pregătindu-mi spiciul. Toţi mă privesc în tăcere, cu sufletul la gură. Chiar şi şeful, pe care simţul datoriei l-a trezit din nou din picoteală.

— Problema se pune în felul următor, încep eu, plin de importanţă. În primul rând, avem nevoie de dublura cheii de la poartă. Nu ne putem permite să bâjbâim atunci, în văzul vecinilor. Prin urmare, trebuie luat un mulaj. Mult mai bine ar fi dacă am găsi poarta descuiată, dar aşa ceva nu e posibil decât dacă reuşim să strecurăm un om înăuntru. Asta ar permite şi o cunoaştere mai amănunţită a locului. Respectivul ar avea timp să studieze amplasarea seifului, ne-ar informa despre mişcarea locatarilor şi ne-ar deschide poarta şi uşa de la intrare, la ora stabilită.

— Bine, dar cum să se introducă în casă? întreabă Al Capone.

— Nu ştiu, rămâne să ne mai gândim. În orice caz, mă propun pe mine sau pe Sesam. El ar fi chiar mai indicat, fiindcă ar avea poate ocazia să cerceteze mai îndeaproape seiful. După mine, asta ar fi soluţia cea mai bună. Urmează să vedem însă dacă o putem aplica. În caz contrar, e necesar să cunoaştem din timp cine locuieşte în casă şi unde se află la ora H. Nu putem risca să intrăm în curte, apoi să vină vreun locatar întârziat, să ne surprindă acolo şi să înceapă să urle.

— Aşa e! mă susţine Doru.

— Ce să urle, frati-mio! Când l-oi plesni o dată…

— V-am mai spus, fără violenţă! intervine Al Capone.

— O altă problemă, continui eu. Au telefon?

— Nu ştiu, răspunde şeful.

— Să se intereseze cineva la poştă dacă locuiește vreun abonat la adresa respectivă. Dacă da, tăiem firele. E bine ca poliția să fie anunţată cât mai târziu.

— De acord. Andy, mâine mergi la poștă!

— Am înţeles, şefule.

— Dar mie ce-mi daţi de făcut? întreabă B. B., nemulţumită. Aş putea să merg eu la poştă.

— Tu să nu te-amesteci! o repede frăţiorul ei. Rămâi acasă şi pregăteşti masa, e clar?

— *Yes, brother,* răspunde ea, supusă.

— Încă un aspect important, reiau eu, este cel al amprentelor. Nu avem voie să lăsăm urme. Aveţi mănuşi?

— De unde, bă nenică? Pe căldura asta…

— Cu un deget sunt bune? întreabă Doru, din ce în ce mai bine dispus.

— Dar din cele de bucătărie? se interesează şi roşcata.

— Nu sunt bune. Ne trebuie unele cât mai fine, ca să ne mişcăm uşor degetele.

— Andy, în drum spre poştă te opreşti şi la magazin! ordonă Al Capone.

— Perfect, îi spun. Şi încă ceva: a doua zi, poliţia o să umble după noi. E bine să nu fim recunoscuţi, de aceea o să acţionăm mascaţi. Nişte bucăţi de ciorapi de damă, traşi pe faţă, cred că sunt de ajuns.

Mustăciosul se uită către Brigitte şi pocneşte din degete.

— Iei nişte ciorapi de-ai tăi şi confecţionezi măştile, clar?

— *Yes, brother,* răspunde ea, apoi sare prompt în picioare şi

începe să-şi dezbrace ciorapii.

— Nu aici, proasto! Şi nu acum, o opreşte şeful.

— Cam asta ar fi, deocamdată. Am să mă mai gândesc. Dacă mai am vreo idee, v-o comunic mâine, închei eu, ridicându-mă de la masă. Acum, dacă nu mai sunt alte probleme, noi nu vă mai reţinem, că e destul de târziu. Venim mâine să mai stăm de vorbă.

— O clipă, domnilor! se opune şeful, pocnind din nou din degete, semnal la care blondul şi boxerul se proptesc în uşă. Deocamdată, nu părăseşte nimeni casa. Cine îmi garantează mie că nu vă duceţi să daţi lovitura singuri?

Protestăm vehement, în numele spiritului de fair-play şi al declaraţiei universale a drepturilor omului, însă planul lui este făcut. Până una-alta suntem obligaţi sa rămânem aici.

— Imposibil, mâine am o întâlnire extrem de importantă, sar eu cu gura. Trebuie să lăsaţi loc şi liberei iniţiative.

— Se contramandează, decretează scurt Al Capone.

— Şi pentru când e fixată sancţiunea? se interesează Doru.

— Pentru mâine seară, cel mai târziu poimâine. Aşteptăm noi ordine.

Ne întoarcem, resemnaţi, la masă, în faţa paharelor umplute din nou de boxer, probabil întru consolare.

— Mai serviţi nişte alcohol, ne propune el.

Al Capone distribuie ultimele sarcini ale zilei. Şi-a trimis surioara să facă pregătirile pentru culcare şi, după o scurtă discuţie purtată în şoaptă cu ceilalţi doi, dispare şi el din peisaj.

— Am o idee, îi strecor lui Doru. Îi îmbătăm până cad sub masă, pe urmă evadăm. Ce zici?

— Excelentă! Să bem pentru asta!

Până să iau atitudine, a şi dat pe gât paharul. Acum şi-l umple din nou. Îi aplic discret un cot la ficat.

— Hei! Ia-o mai uşor! Nu trebuie să ne ameţim şi noi.

— Am înţeles, să trăiţi! Dar de ce să nu îmbinăm utilul cu plăcutul? Băieţi, propun să bem pentru colaborarea noastră.

Toată lumea acceptă cu entuziasm iniţiativa. Chiar şi Adonis, care pare dintr-odată ceva mai destins.

— Mai acum vreo două ore săreai cu cuţitul la mine, îi reproşez eu, ca să nu-şi închipuie totuşi că trec atât de uşor cu vederea ieşirile nesportive. De ce m-ai percheziţionat?

Zâmbetul abia înflorit pe figura lui se ofileşte instantaneu.

— Voia să vadă dacă n-ai şi mata o legitimaţie d-aia de S.G.L, încearcă să-i salveze boxerul.

— Dragul meu, eu sunt independent, n-am intrat în niciun fel de partid, sindicat, mişcare, sau mai ştiu eu ce şi nici n-am de gând s-o fac. Lucrez doar pe bază de contract, iar Sesam e singurul meu colaborator stabil. La urma urmei, dacă tot am acceptat să încheiem afacerea, nu văd ce importanţă mai are legitimaţia…

— Are, mă întrerupe tăios blondul. De când am plecat de la ei, segeliştii ne sabotează întruna, ne suflă toate afacerile…

— Dar voi de ce v-aţi retras? Nu vă garantau sâmbătă liberă? intervine şi Doru, tot mai bine dispus, o dată cu scurgerea… vinului.

— Nu, bă nenică, da' şefu' zice că tipii n-are… d-aia… cum îi spune?…

— Platformă program, precizează Făt-Frumos.

— Aşa. Adică are, da' nu e bună. Că nu dă nici măcar ajutor de şomaj.

— Nu se poate! îşi arată indignarea marele Sesam, umplând din nou, cu dărnicie, paharele.

N-a trecut nicio oră de când am lansat ideea cu evadarea şi iată că damigeana e aproape goală. Băieţii par hotărâţi să lupte până la ultima picătură.

Personal, am reuşit să-i trişez cu două-trei pahare, însă acum, când vinul e pe terminate, încep să mă cuprindă regrete amarnice. Nici nu-mi mai este foarte clar de ce am făcut-o. Atmosfera mi se pare minunată.

Marele spărgător e într-o dispoziţie excelentă. S-a pornit dintr-odată să spună bancuri cu poliţişti — mult gustate de audienţă — şi nu se mai opreşte. Nu ştiu de unde le tot scoate. Se râde în hohote. Las' că şi ceilalţi sunt băieţi simpatici! Blondul a fost de câteva ori pe cale de a veni să mă îmbrăţişeze, sau cel puţin aşa mi s-a părut, dar, de fiecare dată, s-a abţinut la timp. Cassius Clay a trecut chiar de acest punct, şi-a depăşit timiditatea, şi ne-a sărutat pe toţi, asigurându-ne că suntem cei mai buni prieteni ai lui, că o să realizăm multe lucruri frumoase împreună. Prin nu ştiu ce asociaţie de idei, Doru şi-a amintit nişte scene din vremea studenţiei, pe care ţine cu orice preţ să ni le povestească.

— Băieţi, eram de doi ani la facultate, când…

Devin pe dată lucid şi tuşesc semnificativ, ca să-i atrag atenţia. Se întrerupe şi mă priveşte foarte mirat.

— Şi ai stat mult acolo? se interesează îngrijorat blondul.

— Cinci ani.

— Destul de mult, bă nenică! Pe mine nu m-au prins niciodată până acum, zice Ali, bătând cu degetul în masă.

— Şi a fost greu? întreabă mai departe Făt-Frumos.

— A fost, de ce să mint? A trebuit să trag, nu glumă. E muncă foarte multă. Ăştia nu te lasă o clipă să respiri.

Cei doi ţâţâie compătimitori.

— Bă, nenică, hai, mai bine, să nu mai vorbim despre lucruri de-astea! Să sperăm că n-o să ajungem acolo. Să bem ce-a mai rămas şi la culcare!

— Eu rămân de pază până la patru, anunţă blondul. Aşa a poruncit şeful. Vin şi te scol atunci.

Mă uit la ceas : e aproape unu. Îmi amintesc vag de planul de evadare, căruia nu-i mai înţeleg prea bine rostul. Îmi propun să mă gândesc mai târziu la el.

Ali ne scoate din cameră şi ne conduce acum pe nişte scări. Am ajuns la etaj, unde sunt înşirate pe un fel de culoar trei uşi.

— Asta-i camera şefului, ne informează boxerul, arătând spre prima dintre ele. Astălaltă e a fetei.

Intrăm pe cea de-a treia uşă, într-o încăpere cu trei paturi. Mă arunc pe primul apărut în cale.

Cred că am adormit înainte de a ajunge cu capul pe pernă.

CAPITOLUL ŞAPTE

Un leac miraculos împotriva migrenelor, plus alte câteva recomandări.

Nu reuşesc să-mi dau seama dacă mâna mea dreapta mai funcţionează sau nu. O trag uşor de sub mine şi încerc să-mi mişc degetele. Parcă strâng ace în pumn.

În jurul meu e o beznă aproape totală, ca şi cum m-aş afla într-un cazan cu smoală. Să fi ajuns deja în iad? Nu cred, e mult prea devreme. Atunci unde sunt? Petele mai întunecate din preajma mea îmi sunt complet necunoscute. Un singur lucru e sigur: stau într-un pat.

Îmi simt capul greu ca un sac de nisip. Mă răsucesc cu multă precauţie şi nisipul începe să curgă încet în partea cealaltă, ca într-o clepsidră, provocându-mi dureri îngrozitoare.

Treptat, ochii mi se deprind cu întunericul. Umbrele confuze de adineauri se materializează în două paturi, un şifonier şi nişte scaune. Ah, ştiu! Nu e nevoie să-mi spuneţi unde mă aflu, încep să-mi amintesc. Sunt în cantonament, în casa lui Al Capone, unde se pregăteşte marea lovitură a secolului. Prin urmare, n-am reuşit să evadez sau nici măcar n-am încercat încă.

Mă chinuiesc o veşnicie să descifrez cât e ceasul. Aproape trei. Asta înseamnă că n-am dormit decât vreo oră şi jumătate. De altfel, după cum mă simt, parcă n-aş fi dormit deloc.

În dreapta mea, încep să se audă sforăituri infernale. Solistul nu poate fi decât boxerul. Observ că şi-a tras patul lângă uşă, pentru a bloca trecerea, în eventualitatea că ne vin cine ştie ce idei nelalocul lor. Iar mie, sincer să fiu, tocmai un astfel de gând îmi trece acum prin minte: s-o ştergem frumuşel de-aici, şi asta cât mai repede cu putinţa.

După câte am înţeles, blondul păzeşte în sufragerie. Cassius Clay urmează să-l schimbe la ora patru, aşadar, acum e momentul cel mai potrivit pentru evadare. Poate santinela a adormit şi calea e liberă. Dar şeful? Sper să nu stea şi el de veghe. După cum arăta acum câteva ceasuri, mai degrabă doarme ca lemnul; adică buştean.

— Pst! aud deodată în stânga mea, unde, cam la un metru distanţă, se află patul lui Doru. Cât e ceasul?

— Trei şi ceva, îi răspund în şoaptă. Hai s-o-ntindem!

Mă ridic uşor din pat, atent să nu fac zgomot. Doru s a apropiat de mine şi îmi susură la ureche:

— Eu zic c-ar fi mai bine să pleci singur. (Ce-o fi cu el? Te pomeneşti c-a început să-i placă aici!) Altfel dăm de bănuit. N-ar fi exclus ca gangsterii noştri să se sperie şi să lase totul baltă.

— Şi aşa n-o să li se pară nimic suspect?

— Nu cred. Abia le atragi atenţia că tu, ca mare maestru ce eşti, nu accepţi să ţi se comande. Eu unul n-am niciun motiv să-i părăsesc. Am acceptat colaborarea…

Doru se întrerupe brusc. Sforăitul boxerului a încetat. Atât ne trebuie: să se trezească şi să ne audă şuşotind. Uf! Deocamdată putem fi liniştiţi. Ali s-a întors pe partea cealaltă, iar acum a pornit din nou tractorul, parcă mai zgomotos ca înainte.

— O.K. Am şters-o, mă hotărăsc eu.

— Vin şi eu până la uşă ca să-ţi acopăr retragerea. Ai grijă pe unde calci! Ia-o pe lângă perete! Înainte de a se culca, idiotul, convins că eu dorm deja şi nu-l observ, a aruncat pe jos nişte ziare mototolite.

Bună treabă! Dacă nu eram preveniţi şi călcam pe vreun ziar, foşnetul l-ar fi putut trezi pe individ şi, până să ne dezmeticim noi, am fi încasat urgent câţiva pumni la figură. Mă întreb cine l-o fi învăţat pe boxer şmecheria asta fiindcă nu se poate să fi produs creieraşul lui o asemenea idee.

Ne deplasăm cu încetinitorul înspre uşă. O scândură scârțâie sinistru sub piciorul meu, ceea ce provoacă o mişcare undeva, în faţă, unde se află patul boxerului. Ne facem una cu peretele, parcă am fost zugrăviţi acolo. Aşteptăm câteva clipe, cu respiraţia oprită. Nu se întâmplă nimic. Probabil că Ali s-a răsucit în somn. Cine ştie ce mare finală de box susține el la ora asta?!

Acum îi aud din nou sforăitul. Ne smulgem din tapet şi ne reluăm înaintarea în vârful picioarelor, atenţi să nu atingem vreun ziar. Doru a rămas puţin în urmă. Ce naiba face, acum şi-a găsit să citească „Gazeta sporturilor”?

— Ne trebuie o armă, îmi explică el, revenit lângă mine cu un scaun în braţe. Până ieşi tu, eu am să mă postez la căpătâiul lui. Dacă are cumva ghinionul să se trezească, îl articulez cu scaunul.

— Bună idee, numai că mâine nu ştiu cum o să te descurci.

— Fii liniştit! Când o să-şi revină eu o să fiu demult în pat, pierdut într-un somn adânc, aşa încât o să rămână convins să tu l-ai pocnit.

Deştept băiatul, n-am ce zice! Şi când mister Clay va da cu ochii de mine... Prefer să nu mă mai gândesc. Deocamdată important e să evadez. Să sperăm că n-o să fie nevoie de măsuri extreme. Fără violenţă, nu?

Între timp, am ajuns lângă boxer. Se pare că necazurile abia acum încep. Deşteptul de Ali şi-a lipit patul de uşă. Cum naiba să mai trec de el? Nu există decât o singură soluţie.

— Trebui să-l mutăm cu totul, îmi şopteşte Doru, hotărât.

— O.K. Tu prinde-l de la cap, dar ţine şi scaunul la îndemână!

Apucăm fiecare de câte un capăt, privindu-ne cu atenţie maximă pentru a ne sincroniza perfect mişcările.

— Unu doi, trei, număr eu în surdină.

— Unu, doi, trei, şi! zice şi Doru.

Numai că eu am ridicat de pat la comanda „trei”, iar el la „şi”, ceea ce produce unele perturbaţii în deplasare.

— Bă nenică, decolăm. Legaţi-vă centurile! se aude deodată vocea somnoroasă a boxerului.

Doru, cuprins de panică, e tentat să dea drumul patului şi să pună mâna pe scaun. Îi fac semne disperate din cap că deocamdată nu e cazul. Cassius Clay vorbeşte în somn.

— Un gol de aer, bolboroseşte el din nou.

Ne-am deplasat cam un metru. Suficient. Acum e loc destul.

— Trageţi barca la mal! ordonă Ali.

Îl lăsăm jos, cu mii de precauţii. Doru a înşfăcat din nou scaunul, iar eu mă pregătesc s-o zbughesc pe uşă, când, deodată, un deşteptător aflat probabil sub perna boxerului, începe să zbârnâie infernal, ca o sirenă de pompieri. Ali sare ca ars, proptindu-se într-un cot.

— Ce e, bă nenică. Ce s-a întâmplat? întreabă el, buimac.

— Se scufundă vaporul, îl lămuresc eu şi, fără nicio ezitare, îi reped un pumn în bărbie.

Doru nu stă nici el de pomană: în aceeaşi clipă îi trânteşte scaunul în cap. Rocky se scufundă, într-adevăr, scos din circuit pentru o bună bucată de vreme.

— Ca să vezi ghinion! izbucnesc eu cu ciudă. Tocmai acum s-a nimerit să-i meargă ceasul înainte! E abia patru fără

douăzecişicinci.

— Gata, dă-i drumul! Eu mă duc la culcare. Mai încolo văd eu cum m-oi descurca.

Mă apropii de uşă, pun mâna pe clanţă şi apăs uşor. Răsuflu uşurat: uşa se deschide, şi încă fără nici cel mai mic zgomot. Doru îmi arată pumnul strâns semn că e alături de mine. (Cel puţin aşa sper: nu văd de ce m-ar ameninţa.) Încă un pas şi iată-mă afară, în hol!

Rămân un timp nemişcat, încercând să studiez geografia locului. Sunt pe un culoar de vreo patru-cinci metri lungime. E mai întuneric decât înăuntru, unde, de bine, de rău, mai pătrundea ceva lumină prin fereastră. La capătul culoarului, pe partea stângă, se vede o pată mai întunecată. Îmi amintesc că acolo e scara ce duce la parter. Până la ea am însă de trecut pe lângă două uşi. Prima dă în camera roşcatei, iar a doua în cea a şefului.

O dată itinerarul stabilit, îmi iau inima în dinţi şi pornesc înspre pata neagră. Cred că ar fi mai bine să nu trec prin faţa uşilor, aşa că mă deplasez încet spre peretele opus. Piciorul mi se loveşte cu zgomot de ceva tare. Sunetul parcă mă zgârie pe creier. Desigur, nu a fost aşa de puternic, dar eu l-am auzit ca printr-o staţie de amplificare. Mă aplec să pipăi obstacolul: e un suport pentru flori. Noroc că n-a căzut vreun ghiveci! N-ar fi exclus să mai fie şi alte obiecte înşirate pe partea asta, prin urmare cred că tot prin faţa uşilor este mai sigur până la urmă.

Revin lângă peretele din dreapta şi îmi reiau înaintarea, cu mâna sprijinită de zid. După un secol ajung în dreptul primei camere. Mă opresc să-mi şterg fruntea cu batista. Dau să pornesc din nou, dar scârţâitul unei scânduri mă transformă în statuie. Deodată, uşa de lângă mine se deschide şi o mână nevăzută mă trage înăuntru.

N-am timp să realizez ce se petrece. Văd o formă albă în faţa mea, apoi simt cum nişte braţe mi se încolăcesc în jurul gâtului şi două buze calde şi moi se lipesc de ale mele. Un fior îmi străbate longitudinal tot corpul. Temperatura începe să-mi crească vertiginos — cred că am atins cincizeci le grade la umbră — şi nu are de gând să se stabilizeze. Cuprind cu braţele forma albă — şi ce formă! —, o lipesc strâns de mine şi repetăm scena de mai înainte, de data asta cu mai mult aplomb.

Situaţia începe să devină interesantă. Ce bandiţi, ce spargeri,

ce evadări? În definitiv, de ce atâta grabă să părăsesc această casă, unde m-am simţit minunat şi sunt perspective de şi mai bine? Până şi durerea de cap mi s-a risipit ca prin farmec.

— Uf, credeam că nu mai vii o dată! De ce ai întârziat atâta? îmi şopteşte dulce la ureche vocea Brigittei.

— Dacă ştiam… încep eu să răspund.

În aceeaşi clipă mă simt împins brutal spre perete şi lumina puternică a becului din tavan mă orbeşte.

— Ce cauţi aici? Nu ţi-e. Ruşine să dai aşa buzna în camerele oamenilor? mă apostrofează roşcata.

Vocea îi răsună strident în liniştea casei. Am senzaţia că s-ar auzi până la capătul străzii.

— Sst! încerc eu s-o liniştesc, ducându-mi, implorator, arătătorul la buze. Nu ţipa, să nu-i scoli pe ceilalţi!

— Ba am să-i scol şi am să-i spun şi fratelui meu că ai năvălit peste mine. În definitiv, ia ascultă! De ce nu dormi! De ce te plimbi prin casă la ora asta?

— Căutam baia, îi răspund prompt.

Sunt eu însumi uimit de rapiditatea cu care îmi vin în minte minciunile.

— Pe întuneric?

— Nu ştiu de unde se aprinde lumina. Vorbeşte, te rog, mai încet! Se aude alături.

— E o baie jos, lângă sufragerie, şi una aici la mine, îmi spune în şoaptă. Acum, dacă tot ai venit.

Îmi arată cu mâna o uşă în spatele ei.

— Nu e nevoie. Lasă, că merg jos!

Constat cu bucurie că fata s-a mai liniştit. Acum trebuie s-o şterg urgent, deja am pierdut timp preţios. Încă un pic şi boxerul va reveni la realitate. Dacă mi se descoperă lipsa, e jale.

Tocmai îmi pregătesc retragerea, când de afară se aude un scârţâit, apoi sunetul unor paşi care urcă încet scara. Mă uit disperat la B.B. Îmi dau seama că e la fel de speriată.

— E Andy, vine încoace. Să te văd ce explicaţie îi dai!

— Ascultă, ştii foarte bine că tu m-ai tras aici, în cameră. Dacă dă de mine, am să-i spun cum m-ai primit şi nu cred c-o să-i convină. Ascunde-mă repede undeva!

— În baie.

— Şi cum mai ies? Dacă vine şi el acolo?

Mă uit rapid în jur. Chiar lângă mine e un şifonier.

— Intru aici. Găseşte un pretext să-l trimiţi pe el în baie, ca eu să pot pleca. Stinge lumina!

Se conformează, docilă. Dacă nu ne merge figura e vai şi amar de amândoi. Mă strecor în şifonier şi mă ghemuiesc între nişte rochii atârnate pe umeraşe.

— Brigitte! se aude afară vocea şoptită a lui Andy, însoţită de o bătaie discretă în uşă.

Paşi uşori trec prin faţa şifonierului, apoi se întorc, acompaniaţi de cei apăsaţi ai blondului.

— Andy, e periculos, mi-e frică! spune B.B. Dacă te prinde frate-meu te omoară.

— Fii liniştită, a plecat. Zicea că are nu ştiu ce afaceri. Cred că s-a dus la pipiţa aia a lui.

— Ţi-ai părăsit postul?

— Nicio problemă. Am încuiat uşa de la intrare, iar cheia e în buzunarul meu. În plus, am agăţat un clopoţel deasupra uşii de jos, din capătul scărilor, cea care dă în sufragerie.

— Ce deştept eşti! se minunează B.B.

— Şi asta nu e tot! continuă el, mândru. Clopoţelul e, de fapt, aproape inutil. Dacă cineva încearcă să plece, o să coboare de-a berbeleacul.

— Ce vrei sa spui?

— Am legat o sfoară de-a latul scării, în dreptul primei trepte de sus. Aşa, cam pe la nivelul gleznelor, cum e mai bine.

Mă trec sudorile. Sunt îngrozit numai gândindu-mă la ce m-ar fi aşteptat. Încep să cred că ăsta nu-i chiar atât de tâmpit pe cât pare.

Numai de-aş reuşi să ies de-aici! Acum toate speranţele mele sunt în Brigitte. De ce nu-l trimite o dată în baie? O rochie de mătase mă gâdilă pe la nas. Abia reuşesc să-mi opresc strănutul.

— Crezi c-or să vrea să fugă? întreabă fata.

— Mă-ndoiesc. Erau cam turtiţi amândoi. Tipul ăla brunet nu-mi place deloc. (Ca să vedeţi! Şi eu care credeam că l-am cucerit din primul moment!) Tot timpul părea că pune ceva le cale. Şi se uita prea cam lung la tine.

— Fii serios! E numai o impresie de-a ta. Crezi că e chiar aşa de mare specialist pe cât zicea celălalt?

— Naiba ştie! Şeful spunea că planul lui e foarte bun. Dar mie tot nu-mi place tipul. O să fiu cu ochii în patru. În sfârşit, n-am

venit aici să vorbim despre el.

Se aude un foşnet greu de identificat, apoi din nou vocea roşcatei:

— Ce ai acolo? .

— Am adus nişte vin. Ai pe-aici pahare sau căni?

— Sunt două pahare pe etajera din baie. Du-te tu şi le ia, dar spală-le puţin, că sunt cam prăfuite!

Slavă domnului! Era şi cazul. Nu ştiu cât mai puteam să rezist în poziţia asta chinuită, împresurat de puzderia de rochii ale fetei.

— Ieşi repede! îmi şopteşte ea, deschizându-mi uşa şifonierului.

Îi expediez pe calea aerului o sărutare de mulţumire, şi dispar ca o nălucă în bezna de pe coridor. Cu riscul de a mă auzi B.B, fac grăbit câţiva paşi spre scară. Vreau să profit de clipele când blondul e în baie şi de faptul că Al Capone lipseşte. Mă opresc lângă ultima uşă, cea din faţa scării. Aştept ca pulsul să-mi revină la normal.

De-acum Făt-Frumos trebuie să fi revenit în cameră. Faptul că nu s-a dat alarma mă face să cred că stratagema a reuşit. Dar greul abia începe, mai am destule obstacole de trecut. Recapitulez în gând: funia de la capătul scărilor, clopoţelul, apoi uşa de la intrare, dacă nu cumva or mai fi şi altele.

Mă descalţ şi îmi iau pantofii în mână, ca să merg mai silenţios şi să am şi eu o armă, cât de cât, dacă va fi nevoie. Înaintez încet până în dreptul scării. Mă aplec şi caut pe bâjbâite sfoara. Într-adevăr, e aici. Păşesc, cu multă precauţie, peste ea. Primul obstacol a fost trecut. Încep să cobor cu mai multă încredere. Constat că dacă merg chiar pe lângă balustradă, unde scândurile sunt mai solide, nu se aude nici cel mai mic zgomot. Mă felicit în gând pentru ideea cu pantofii.

În sfârşit, am ajuns la ultima treaptă. La doi paşi de ea se află uşa cu clopoţelul. Mă întreb cum ar explica Făt-Frumos prezenţa sforii şi a clopoţelului. Dacă el ar fi stat la post, n-ar fi avut nevoie de astfel de măsuri. Cred că şeful ar bate recordul mondial la săritura în înălţime, dacă ar cunoaşte toată povestea. Ce-ar fi să renunţ la evadare şi să-i fac blondului o mică glumă? N-am decât să deschid uşa asta din faţa mea şi clopoţelul ar scula toată casa în picioare.Cassius Clay ar pricepe numaidecât cum stau lucrurile şi ar fi obligat să-i raporteze şefului. Iar dacă

nu, aş putea s-o fac şi eu. Îmi dau seama că îl am pe Făt-Frumos la degetul mic. Desigur, detest şantajul, dar în situaţia de faţă trebuie să mai trec peste nişte principii.

Pipăi cu vârful degetelor marginea de sus a uşii, până descopăr sistemul de alarmă. Nu mi-e greu să-l deconectez. Clopoţelul atârnă de o aţă, prinsă de două cuie bătute deasupra uşii. Îl iau, cu aţă cu tot, prinzându-l de limbă, ca să nu protesteze. Scot batista, o îndes în el şi îl strecor în buzunar. Deţin, prin urmare, o probă materială de necontestat împotriva blondului. Păcat că n-am luat şi sfoara de sus!

Intru în sufrageria unde ne-am petrecut seara. Mă deplasez acum cu mai puţină precauţie. Riscul de a fi auzit e mai mic şi, în plus, se vede ceva mai bine. E aproape patru. Încă un pic şi va începe să se lumineze. Trebuie să mă grăbesc.

Uşa de la intrare fiind încuiată după cum spunea Făt-Frumos — şi n-am niciun motiv să nu-l cred —, nu-mi rămâne altă soluţie decât să ies pe fereastră. Mă îndrept într-acolo, dar un zgomot venit din curte mă obligă să mă opresc. În clipa următoare aud o cheie răsucindu-se în broasca uşii de la intrare. S-a întors Al Capone. Curat ghinion! Privesc disperat în jurul meu, în căutarea unui refugiu. Din doi paşi traversez sufrageria şi iată-mă revenit în faţa scărilor. Ar fi o prostie să urc din nou la etaj. M-aş arunca direct în gura lupului. Sub scară observ o uşă. Nu ştiu unde duce, dar acum n-am de ales. Mă furişez, fără ezitare, în spatele ei. Exact la timp: Al Capone a pătruns deja în sufragerie.

Mă aflu într-o încăpere foarte mică, lipsită aproape complet de lumină. Nu îndrăznesc să fac nicio mişcare, de teama să nu dărâm ceva. Am lăsat uşa deschisă o idee, atât cât să-mi pot strecura privirea. Al Capone se îndreaptă încoace, închid uşor uşa.

Acum, că m-am obişnuit cu întunericul, îmi dau seama că sunt într-un fel de cămară. În jurul meu disting nişte rafturi pline cu sticle. Apuc una la nimereală, pregătit s-o sparg în capul celui care va deschide primul uşa. Deocamdată n-are nimeni inspiraţia asta. După sunetele recepţionate, se pare că mustăciosul se plimbă mai departe prin cameră.

Sticla din mâna mea nu este goală. Desfac dopul şi inspir adânc, ca să văd despre ce e vorba. Apoi, încântat de descoperire, duc sticla la gură şi trag o duşcă zdravănă de sirogal.

Deodată, deasupra mea răsună nişte paşi apăsaţi, urmaţi de o avalanşă de bubuituri, hurducăieli şi icnete înfundate, care coboară, se apropie şi încetează brusc la mică distanţă de mine.

— Paştele şi dumnezeii! tună vocea boxerului.

— Ce-i cu tine? îl întreabă răstit Al Capone.

— Ba nenică, a fugit slăbănogul!

— Cum adică, a fugit?

— Nu ştiu. M-a pocnit, m-a lăsat lat şi a şters-o.

— Şi Andy unde e?

— Aici sunt, şefule, se aude de sus Făt-Frumos.

O nouă serie de zgomote infernale coboară vertiginos scara, însoţite de un val nesfârşit de înjurături.

— Ce s-a întâmplat? De ce nu eşti la post? îl ia în primire Al Capone, după câteva momente de răgaz.

— M-am dus să-i scol pe Johny, articulează blondul printre văicăreli şi suspine. Individul m-a lovit şi m-a tras în camera malale.

Ei, nu! Asta e curată calomnie!

— Bă nenică, ţi-am spus că ştie o figură mortală. Nici nu-mi dau seama cum m-a doborât. A mai legat şi sfoara aia…

— Lăsaţi prostiile! Celălalt unde e? urlă la ei Al Capone.

— În pat, doarme buştean, răspunde Ali.

— Când a şters-o ăla?

— Păi, acum vreo cinci minute, explică mai departe boxerul, restabilit neaşteptat de repede în urma evoluţiei pe tobogan.

— Dobitocilor, nu staţi degeaba! izbucneşte boss-ul. Acum cinci minute am venit eu. Poate individul n-a avut timp să iasă din casă. Puneţi mâna şi căutaţi-l!

Până aici mi-a fost! Cu un gest mecanic, duc din nou sticla la gură. Am nevoie de un întăritor.

— Andy, tu caută în bucătărie şi debara! Johny, în cămară! Executarea! comandă Al Capone. Încuiaţi şi uşa de la intrare!

Aud paşii grei ai boxerului apropiindu-se. Adio, prieteni! Păstraţi un moment de reculegere în amintirea mea.

Deodată, un ţipăt ascuţit răsună de la etaj.

— Brigitte! strigă blondul.

— Repede, sus! ordona din nou şeful.

Cei trei se năpustesc pe scară, înjurându-mă cu sete în toate felurile. Vă asigur că au un repertoriu foarte bogat. După ritmul şi intensitatea înjurăturilor, îmi dau seama că, ajunşi sus, s-au

împiedicat din nou de sfoară. Îi aud îndepărtându-se pe culoarul de la etaj. Nu mai am nicio clipă de pierdut. Ies din ascunzătoare şi străbat în viteza sufrageria. Deschid fereastra pe care am privit aseară, înainte de a mă surprinde blondul. Sar în curte şi iau startul spre poartă, ca o veritabilă extremă. Bineînţeles, şi poarta e încuiată, numai că acum nu mai stau pe gânduri, escaladez, plin de curaj, gardul. Bine că nu e prevăzut cu sârmă ghimpată sau nu e electrificat, cum zicea marele gangster.

Abia aterizez în stradă, că vechiul meu amic, Grivei, mă ia în primire, dornic de conversaţie.

— N-am timp, acum, iubitule Am să-ţi dau un telefon.

O rup la fuga spre capătul străzii. Nu încetinesc decât după vreo sută de metri. Iată-mă scăpat! Abia acum îmi dau seama că durerea de cap e la fel de puternică şi stăruitoare ca mai înainte. Efectul binefăcător al tratamentului aplicat de Brigitte (recomand călduros reţeta tuturor celor interesaţi) s-a risipit cu totul, în urma atâtor peripeţii.

Mă îndrept ca vântul spre casă, cu speranţa că până dimineaţa aş mai putea prinde două-trei ore de somn. Un gând îmi declanşează brusc sistemul de frânare. Eram pe cale să fac o mare prostie! E la mintea cocoşului că, după ce-mi vor descoperi lipsa, bandiţii vor începe să mă caute. În afară de cazul când Al Capone şi-a schimbat planurile în ceea ce mă priveşte. Iar dacă vor să mă găsească, e clar că vor veni glonţ la vărul lui Doru. Prin urmare, la loc comanda!

Ce-ar fi să merg direct la Poliţie? I-am lua ca din oală pe gangsterii noştri şi l-aş salva pe Doru. Habar n-am însă pe unde se află circa de Poliţie şi nici nu-mi sare nimeni în ajutor să-mi explice. În plus, mă gândesc că la ora asta, răvăşit cum sunt, mi-ar fi destul de greu să-i conving pe oamenii legii că nu bat câmpii. Am mai tras şi din sticla de sirogal, pe deasupra. Mai bine las pe mâine treburile oficiale.

Mai am de parcurs numai câţiva paşi până colţul străzii, când o Dacie venită din urmă opreşte lângă trotuar, în dreptul meu. Doi haidamaci cu figuri nu prea prietenoase sar din maşină şi se proţăpesc înaintea mea.

— Urca! îmi comandă aspru unul dintre ei, prinzându-mă viguros de braţ.

CAPITOLUL OPT

Sunt răpit de pieile roşii, dar în final nu fumăm pipa păcii.

Turismul aleargă pe străzile înguste cu peste o sută la oră. Oare s-o fi modificat limita de viteză în localităţi şi eu n-am aflat încă? Mă rog, treaba lor, n-au decât să gonească după cum îi taie capul, pe mine mă preocupă cu totul altceva în momentul de faţă. Încadrat de cei doi companioni, mari cât două şifoniere ambulante, sunt pe punctul de a da ortul popii. Fac câteva semne disperate, mimând expresiv sufocarea, dar ei rămân impasibili.

— Vă avertizez că mort nu fac doi bani, argumentez eu, cu ultimele resurse de energie. (Viu, nici atât, ar adăuga Doru.) Dacă vreţi să vă alegeţi cu ceva de pe urma mea, daţi-vă un pic mai încolo! Sufăr de claustrofobie.

Dar nimic! Totuşi, câteva viraje spectaculoase au redistribuit spaţiul cât de cât în favoarea mea. Cu toate astea, deşi respir ceva mai bine, cu moralul stau destul de prost. Cine ştie ce surprize mă mai aşteaptă? Nici măcar nu mai îndrăznesc să mai fac pronosticuri, aţi văzut că nu prea le nimeresc. De altfel, nu mai am nici timp. O frână scrâşnită mă proiectează cu capul în spătarele banchetelor din faţă.

Sunt invitat, nu prea politicos, să cobor. Pătrundem într-o clădire impunătoare. Un hol îngust, în care persistă un miros intens de tutun, ne conduce în faţa unei uşi masive. Sunt împins gingaş înăuntru, înainte de a apuca să citesc firma.

De cum intru, un nor de fum mă ia de nas şi-mi jigneşte stomacul. E clar, ăştia n-au auzit de ecologişti.

Mă trezesc în faţa unui blond înalt, bine făcut, îmbrăcat în binecunoscuta uniformă albastră, aşezat în spatele unui birou cât toate zilele. Însoţitorii mei îi comunică ceva pe tonuri repezite. Nu mi-e greu să înţeleg că se vorbeşte despre mine, şi încă nu în cei mai eleganţi termeni.

Sincer să fiu, îmi formasem o părere cu totul falsă despre colaborarea cu oamenii legii. Nu ştiu de unde şi până unde rămăsesem ferm convins că trebuie să pierzi ore întregi în faţa vreunui ghişeu sau în sala de aşteptare, până să te întrebe cineva de ce ai venit, şi alte câteva ore, ca să scrii tot felul de declaraţii. Când colo, poftim! Vrei să reclami un caz de încălcare a legii? Nimic mai simplu! Nu contează prin ce mijloace, nu ne legăm acum de amănunte, dumnealor îţi ghicesc intenţia şi-ţi trimit maşina la scară. Mă rog, pe mine, . negăsindu-mă acasă, au fost nevoiţi să mă ia de pe stradă, dar parcă asta mai contează?

Omul în uniformă îşi conduce subalternii spre uşă, împovărându-i, nemilos, cu alte sarcini. Nici n-am apucat să văd ce grad are. Mă decid să-l fac căpitan, în speranţa că nu pot greşi prea tare. Nu cred să fi avut timp până la vârsta lui, să ajungă mai mare.

— Locotenent Brădeanu, se recomandă el sec, revenind lângă mine.

Mă cercetează, cu ochi critic, din cap până-n picioare, încercând parcă fără succes, să găsească o asemănare între figura mea şi cea din buletinul pe care-l ţine în mână.

— Domnule locotenent, încep eu plin de elan, băieţii dumneavoastră mi-au fost de mare ajutor. Cine ştie cât m-aş fi învârtit eu până să ajung aici, mai ales că nu cunosc oraşul?

Nu mai reţin dacă m-a invitat să iau loc, aşa că îi cer eu permisiunea şi mă aşez pe scaunul din faţa biroului. Omul mă priveşte cu un aer uşor intrigat, ceea ce nu mă împiedică să continui cu aplomb:

— Motivul pentru care voiam să vin la dumneavoastră este reclamarea unei spargeri.

— Daa? se miră sincer *mon capitaine.* Şi ce anume vi s-a furat?

— Mie nimic. Cel mult un prieten, dar o să ajung şi la capitolul ăsta.

— Atunci, cine-i păgubaşul? N-am primit nicio reclamație până acum.

— Nici nu-i de mirare. Spargerea nu s-a comis încă.

— Vrei să spui că locatarii s-au trezit la timp şi n-ai apucat să acţionezi. Bănuiesc însă că ştii foarte bine că şi tentativa se pedepseşte.

— Nu m-aţi înţeles. Lovitura urmează să se dea zilele astea.

— Cu alte cuvinte, vreţi să-mi vindeţi un pont. Ce-mi cereţi în schimb?

— Să-l eliberaţi pe prietenul meu, Doru Georgescu, aflat acum în mâinile bandiţilor. Eu am reuşit să scap ca prin minune şi i-am promis că vin cu ajutoare.

Omul legii mă priveşte gânditor, apoi rosteşte cu un zâmbet ironic:

— Despre ce spargere e vorba? Cine a pus-o la cale?

— Eu, împreună cu nişte amici.

Parcă i-aş fi spus că sunt Napoleon. Cu o figură intrigată, *mon capitaine* bâjbâie după ţigări, fără să-şi ia ochii de la mine.

— Joci tare, tinere! se hotărăşte el. Mai bine spune ce căutai în casa aceea. Oamenii mei te-au văzut sărind gardul.

— Păi... mă dusesem să-l scap pe Doru. Dar ca să mă înţelegeţi trebuie s-o iau de la început : să vă povestesc cum am intrat în încurcătura asta.

Îi fac un mic rezumat al evenimentelor petrecute din momentul întâlnirii cu boxerul, până la scena evadării. Trec peste o serie de amănunte care nu au cum să-l intereseze : nu-i pomenesc nimic despre Micşunica, Nina sau Paul cu frumoasa lui. Toate astea ar complica inutil povestea şi, oricum n-au nicio legătură cu spargerea.

Mon capitaine mă ascultă concentrat, înălţând spre tavan colaci groşi de fum ca semnalele indienilor din filmele western Mă urmăreşte amuzat, uşor neîncrezător la început, apoi, pe măsură ce pătrund în miezul acţiunii, îmi dau seama că nu crede o iotă. Când mă vede scăpat cu bine din ghearele bandiţilor, pe faţă îi apare un zâmbet condescendent.

— Observ ca nu mă credeţi. Recunosc că toată povestea asta poate fi luată şi drept o farsă. Nu-i exclus ca noi înşine să fim obiectul acestei farse. Aveţi însă posibilitatea să verificaţi. Spargerea de care vă vorbeam vizează o colecţie numismatică a unui oarecare Panduru din strada Belizarie, numărul 22. În plus, vă rog chiar să cereţi relaţii despre noi, ca să vă convingeţi că n-avem nicio legătură cu borfaşii. Le-am făcut doar jocul, neavând încotro, urmând să vă semnalăm dumneavoastră cazul. Cu intenţia asta am şi fugit...

— Nu înainte de a fi sărbătorit îndelung încheierea târgului, nu-i aşa?

— Ce era să fac? A fost doar o tactică pentru a le adormi vigilenţa.

Pentru o clipă, am senzaţia că *mon capitaine* mă priveşte ceva mai uman. Păcat că n-am luat cu mine sticla din cămară, să-l cinstesc şi pe el.

— N-am înţeles totuşi de ce n-aţi trecut mai demult pe la noi. Vă atrage rolul de detectiv particular?

— Drept să vă spun, am cam fost luat de valuri, ca să zic aşa. De câte ori mă hotărâm să pornesc încoace se găsea cineva care să mă deturneze. De fapt, mai există şi un alt motiv: am un prieten bun, locotenent la Poliţia judeţeană Braşov. Auzisem că e şi el în oraş. Speram să-l găsesc şi să-i cer lui o mână de ajutor. Paul Mateescu se numeşte. Îl cunoaşteţi cumva?

— Da… am auzit de el, îmi răspunde *mon capitaine,* învăluindu-mă într-un nor de fum.

Se ridică fără grabă de la birou. Îşi aprinde o nouă ţigară de la cea pe care tocmai a terminat-o şi se lansează într-o cursă repetată birou — fereastră şi retur. Pe mine mă ignoră cu totul, parcă aş fi dispărut din cameră. Sunt un simplu spectator într-o sală de cinema. Încep să ameţesc tot uitându-mă după el. Între timp, indienii din film au înteţit focurile pe dealuri. Numai tam-tam-ul mai lipseşte. În orice caz, dacă mai trec cumva pe-aici, va trebui să-mi aduc masca de gaze.

După două-trei minute de alergătură, *mon capitaine* rămâne în pană la mijlocul unei curse şi dă, în sfârşit, cu ochii de mine. Ca şi cum şi-ar fi amintit dintr-odată ceva important, scotoceşte printr-un sertar şi scoate la iveală un catastif.

— Aş vrea să vă uitaţi în acest album. E vorba de fotografiile câtorva clienţi de-ai noştri. Vedeţi dacă nu-i recunoaşteţi cumva pe „amicii” dumneavoastră.

„Amicii” nu au însă niciun reprezentant între filele albumului. Dacă ştiam, îi aduceam, spre compensaţie, o poză de-a mea, pentru a-i completa colecţia cu „tinere talente”.

— Mda, zice el, oarecum nemulţumit. Domnule Enescu, am să vă las câteva clipe singur. Aveţi aici nişte foi, v-aş ruga să scrieţi o scurtă declaraţie în legătură cu cele ce mi-aţi povestit.

Apoi, fără să mai aştepte protestele mele, părăseşte grăbit scena. Constat, nu fără oarecare satisfacţie, că între timp am fost ridicat la rangul de „domn”. Dacă mai stau mult pe-aici, am şanse serioase să devin „sir”.

Scriu în silă declaraţia, cât mai laconic posibil, încercând totuşi să nu omit nimic important.

După o vreme, îmi dau seama că omul legii m-a părăsit cu totul. Încep să mă plimb, nervos, prin cameră, din ce în ce mai decis să-l întâmpin cu o moţiune de protest pentru încălcarea dreptului la viaţă. Poftim! Ora micului dejun a trecut demult. Foamea mă mistuie cu înverşunare, Doru cine ştie prin ce primejdii trece — mai ales după evenimentele de azi noapte —, iar eu fac aici de două ceasuri, scriind declaraţii care nu vor convinge probabil pe nimeni. Pierdere de timp! Şi, dacă mai ţineţi minte, când m-au adus, eram gata-gata să le ofer un premiu special pentru operativitate!

S-au mai dus cinci minute. Simt că-mi pierd răbdarea. Ce naiba tot face Brădeanu ăsta? — sau cum a zis că-l cheamă. Cred că se cam întrece cu gluma.

Fraţilor, ia staţi puţin! Am o idee de nota zece. Gata, am plecat. Poate să spună ce-o vrea, eu mi-am făcut datoria, l-am pus în temă. Îi mai dau un minut. Dacă într-un minut nu apare, am întins-o.

M-am postat lângă uşă, cu ochii pe ceas. Până să culeagă dumnealui cine ştie ce informaţii, eu unul n-am de gând să stau cu mâinile în sân... Treizeci de secunde... N-am încotro, trebuie să iau acţiunea pe cont propriu. Nu vine, să fie sănătos!... Mai are zece secunde. Am plecat, la revedere! Transmiteți-i salutări din partea mea! Cinci, patru, trei, doi, unu, *ignition!*

CAPITOLUL NOUĂ

Deşi doborât la podea, rămân în posesia trofeului.

Rulez grăbit pe pista care trece prin faţa ofiţerului de serviciu. Acesta nu se află în turnul de control, aşa că decolez rapid, fără a mai aştepta aprobare. După numai câteva viraje însă, litrometrul mă înştiinţează că rezervoarele de combustibil sunt

complet goale. Ca să preîntâmpin eşecul viitoarelor acţiuni, fac o escală în piaţă, pentru alimentare. Cred că singurul lucru pe care n-aş putea să-l fac în viaţă este greva foamei.

Parchez în dreptul unei tarabe, unde mă răsplătesc cu câţiva mici calzi şi o bere aşijderea. Deodată, mă trezesc cu un pumn în spate. Cât pe-aci să mă înec, la gândul că boxerul a pus laba pe mine.

— Poftă bună, flămânzilă! Ai fi numai potrivit pentru un documentar cu imagini din ţările subdezvoltate.

— Micşunica! exclam eu radios. Asta zic şi eu telepatie: mă gândeam chiar la tine...

— Hai, lasă-te de bancuri! am văzut eu pe ce meleaguri îţi fug gândurile.

— Nu înţeleg, ce vrei să spui?

— Las-o baltă! Mi-am dat eu seama de ieri, de la restaurant, că umbli cu cioara vopsită. Află că aseară, după ce ne-am despărţit, te-am urmărit. Am văzut unde ai intrat şi, am aşteptat, frumuşel, să văd ce urmează. A apărut persoana. N-am prea văzut-o bine, că era cam întuneric, dar cred că e cam înaltă pentru tine. Ce zici, n-am dreptate?

Prin urmare, ea spiona aseară casa lui Al Capone. Nici nu ştie prin ce pericol a trecut. N-am cum s-o fac să accepte adevărul, aşa că recurg, cu strângere de inimă, la o nouă minciună :

— Aa! Nu-i ceea ce crezi tu, aceea mi-e rudă.

— Rudă, fireşte. Hai să mergem! pune ea capăt unei discuţii, evident inutilă.

O însoţesc tăcut spre ieşirea din piaţă.

— Am o veste bună pentru tine, îmi strigă ea, oprindu-se brusc. Vine Cireşica. M-a anunţat de dimineaţă la telefon. Nu i-am spus că eşti aici, vreau să-i facem o surpriză.

— Formidabil! mă bucur eu sincer, continuând lanţul minciunilor. Numai că n-aş vrea să apar în faţa ei aşa de şifonat. Dau o fugă, ma schimb şi ne întâlnim mai târziu la tine, la hotel.

Mă despart de Micşunica, asigurând-o că voi fi la ea peste două ore. În timp ce mă îndrept cu paşi mari spre centrul oraşului, îmi adresez o întrebare fundamentală: ce mă fac cu atâtea femei pe cap, plus doi prieteni aflaţi la ananghie? La o simplă evaluare a evenimentelor, se vede cât de colo ca nu stau deloc pe roze. E drept, situaţia nu-i încă disperată, dar încâlcită este în orice caz. Singurul lucru bun ce mi-a rămas de făcut este

elaborarea unui plan de acţiune riguros, pe măsura logicii mele de fier. Vi l-aş supune spre dezbatere, numai că n-am timp să aştept propuneri de îmbunătăţire. Aşadar, punctul unu : îl salvez pe Paul din ghearele vrăjitoarei care l-a răpit — dacă va fi nevoie, chiar împotriva voinţei lui. La punctul doi, înscriu problema cea mai arzătoare: eliberarea lui Doru. Punctul trei: trec pe la hotel şi-mi iau rămas bun de la cele două surori. În sfârşit, punctul patru ne urcăm în tren şi, o dată ajunşi la Braşov, îi oblig pe băieţi să-mi plătească daune pentru riscurile pe care le-am înfruntat. Apoi plec la Bucureşti cu primul avion, tren, autobuz sau chiar pe jos şi promit solemn să nu mai fac în viaţa mea prostia să sar în ajutorul vreunui prieten. Ăsta ar putea fi punctul cinci: concluzii.

Atenţie însă, Radu Enescu! Nu uita că bandiţii sunt plecaţi în căutarea ta! Adâncit în gânduri, am neglijat cu totul regulile prudenţei. Mergeam pe stradă foarte liniştit, de parcă aş fi pornit la plimbare. Noroc că mi-am dat seama la timp! Întorc capul şi cercetez cu grijă trotuarele, stâlpii de telegraf, colţurile umbrite ale caselor. Nimic. Traversez un mic părculeţ, pentru a mai scurta din drum. Locul e aproape pustiu şi nu e de mirare : e ora când bunicii îşi fac somnul de după-amiază, încercând să-şi adoarmă nepoţii.

Pe una din băncile mai retrase doi temerari înfruntă căldura prânzului, încorsetaţi în costume sobre. Primul îmi atrage atenţia; un blond cu o barbă spălăcită, cu alură de viking. Vecinul lui e un negricios mic şi îndesat. Prinşi într-o discuţie foarte serioasă, se pare că nici nu m-au remarcat. Abia când ajung lângă ei, negriciosul îşi întoarce privirea spre mine. Nasul, cam mare, îi dă un aer pitoresc. Reuşesc cu greu să-mi camuflez un zâmbet, în timp ce trec mai departe. Am deodată senzaţia că pe individ îl ştiu de undeva. M-am îndepărtat de banca lor, sunt acum aproape de ieşirea din parc, dar întrebarea nu-mi dă pace: unde oare l-am mai văzut? Simt că e foarte important să-mi amintesc, însă n-aş putea să vă spun de ce. Nu am linişte dacă nu-l mai văd o dată. Imposibil să mă fi lăsat de tot memoria, atât de brusc! Îmi comand hotărât stânga-mprejur. Cât pe-aci să mă ciocnesc de viking. E singur. Trece pe lângă mine ca acceleratul pe lângă o haltă, fără să-mi acorde nici cea mai mică atenţie. Nu sufăr din cauza asta. Mă uit după negricios, care se îndreaptă spre celălalt capăt al parcului. Dacă măresc puţin

pasul, sper să-l mai prind.

Mai am de parcurs şapte-opt metri. Spre norocul meu, omul s-a oprit şi stă de vorbă cu un lungan aproape de două ori cât el. Alcătuiesc un cuplu atât de caraghios încât, de data asta, nu mă mai pot abţine să nu zâmbesc. Nu regret că m-am întors din drum, sunt din ce în ce mai sigur că eu şi negriciosul ne cunoaştem de undeva. Se vede şi după felul cum mă priveşte el, în timp ce distanţa dintre noi se micşorează. Îi zâmbesc încurajator şi mă opresc în faţa lui.

— Nu vă supăraţi… rostesc eu, nesigur.

Dar el se supără, şi încă rău de tot. În clipa următoare se face noapte. O noapte plină de stele verzi, roşii şi albastre, iar eu mă cufund într-un somn adânc.

Nu ştiu cât să fi dormit, dar, când mă trezesc, constat cu tristeţe că sunt singur. Individul m-a pocnit, nu glumă! Durerea de cap îmi revine, parcă mai puternică decât înainte. Oh! Unde eşti tu, doctor Brigitte, cu tratamentul tău miraculos? Bănuiesc că arăt cam şifonat. Simt chiar cum un firicel subţire de sânge mi se prelinge pe buze. Mă tot întreb de unde-l ştiu pe negricios. Oare el să mă fi recunoscut? Dacă e aşa, putea să mă salute într-un mod mai puţin original. Nu ştiu cum se face că de când am pus piciorul în S. şi doar am păşit cu dreptul, îmi amintesc precis, — întreaga suflare feminină se răsteşte la mine şi mă acuză de tot felul de intenţii necurate, în timp ce bărbaţii sar la bătaie de cum mă văd. Se pare că sunt un *sparring partner* agreabil. Ei, bine, aşa nu se mai poate! Fug acasă, mă aranjez puţin şi trec la aplicarea planului. M-am săturat de tot balamucul ăsta!

Tot gândindu-mă, nici nu mi-am dat seama când am ajuns în dreptul casei. Descui, străbat holul, dau să intru în sufragerie, dar rămân stană de piatră în prag. După ce mă dezmeticesc, fac o scurtă trecere în revistă a celorlalte camere, plantând în fiecare câte o statuie. Nu ştiu cine şi ce anume a căutat, însă puteţi fi siguri că nu e deloc un tip ordonat. Casa arată de parcă tocmai a picat bomba atomică.

Nu pot să sufăr debandada. Primul impuls este să aşez lucrurile la locul lor. Mă opresc însă la timp. Îmi aduc aminte că în asemenea situaţii nu trebuie atins nimic până la venirea poliţiei. Cum vedeţi, belelele se ţin lanţ. Nu mi-e dat să am niciun moment de plictiseală.

Mă spăl în viteză, îmbrac o altă cămaşă, descoperită după îndelungi cercetări într-unul din dormitoare, pun haina pe mine şi sunt gata de plecare. Un singur lucru pozitiv în toată povestea asta: tot căutându-mi cămaşa, am dat peste banii lăsaţi în păstrare lui Doru. Aşadar, sunt din nou în fonduri, îmi pot permite să le invit pe domnişoarele Manu la o cofetărie. La restaurant nu mai am curajul să mă aventurez, fiindcă, dacă Cireşica seamănă cu soră-sa şi în ceea ce priveşte grija pentru propria siluetă, m-aş ruina după prima jumătate de oră.

Tocmai mă pregătesc să ies, când uşa se deschide brusc şi blondul se propteşte în prag cu o figură ameninţătoare. Categoric, nu mai are rost să-mi tot fac planuri, nici măcar pentru viitorul foarte apropiat.

— Şeful te vrea înapoi de urgenţă, mă anunţă Făt-Frumos, cu vocea lui tăioasă, devenită de acum familiară.

Individul ăsta, cu apariţiile lui neaşteptate, îmi pune inima la grea încercare. Nu-i răspund imediat, aştept să-mi treacă şocul şi respiraţia să-mi revină la normal. În definitiv, nu trebuie să uit că am un oarecare avantaj faţa de el. Arborez, prin urmare, un aer ironic, superior, care, sunt sigur, îl scoale din sărite.

— Îmi pare rău, băieţaş, dar asta se suprapune peste programul meu. Am să vin mai târziu, când am timp.

— Şeful a zis: acum!

— Dragul meu, acum mi-e imposibil, crede-mă! Cum ai intrat? După câte ţin minte încuiasem uşa.

— N-oi fi*eu un as ca tine, dar măcar o uşă mă pricep să deschid.

— Ai fost la poştă? Ai cumpărat mănuşi? îl întreb eu, cu acelaşi ton autoritar.

— Nu încă.

— Atunci dă-i drumul, scumpule! Eu nu te mai reţin.

N-are de gând să se clintească din uşă. Stă nemişcat, cu o figură de piatră şi mă priveşte ca un şarpe care-şi pândeşte viitoarea victimă.

— Avem ceva de discutat, îmi şuieră el. De-aia am venit singur.

— Fie, dar repede, că mă grăbesc! Poftеşte înăuntru! Nu lua în seamă peisajul, e cam dezordine. Poţi să aduni scaunul ăla de pe jos şi să te faci comod.

Joacă mai departe rolul şarpelui. Doar ochii i se mişcă,

urmărindu-mi atenţi fiecare gest.

— Lasă vrăjeala! mă întrerupe el, brutal. Unde l-ai ascuns?

Prin urmare, asta era. El a făcut harababura din casă.

— Nu înţeleg. Ce să ascund?

— Clopoţelul, ştii foarte bine. E al şefului şi ţine mult la el. Turbează dacă-i observă lipsa.

— Dragul meu, asta e problema ta. Cine te-a pus să umbli cu el? Uite, ca să nu spui că sunt băiat rău, dacă te porţi frumos şi mă laşi în pace, n-am să-i spun nimic. Hai, pune mâna şi aranjează lucrurile cum le-ai găsit!

— Unde e?

Se pare că nu l-am impresionat defel. Se simte mai departe stăpân pe situaţie, cu toate că nu-mi dau seama de ce. Ar trebui să tremure de frică.

— Doar nu crezi a am fost atât de prost încât să-l aduc aici! încerc eu un argument logic.

În realitate chiar aşa a fost. Clopoţelul e încă în buzunarul hainei. Îl simt ca pe o piatră de moară.

— Dă-mi-l şi te las în pace! continuă blondul, sesizându-mi, probabil, neliniştea. Şi grăbește-te! Prietenul meu trebuie să pice dintr-o clipă în alta şi e supărat foc pe tine. Aseară, când a vrut să coboare, să mă schimbe din post, s-a împiedicat de o sfoară din capătul scărilor. Acum e plin de vânătăi pe tot corpul şi e convins că tu ai pus sfoara.

Băiatul ăsta e pur şi simplu făcut grămadă! Nu-şi dă seama că totul se întoarce împotriva lui?

— Şi ce-i cu asta? ripostez eu. Doar noi doi ştim cine a întins sfoara, nu-i aşa?

— N-o să te creadă pe tine!

— Nici dacă am să-i spun de ce ai făcut-o? Te asigur că şeful tău va fi, în tot cazul, foarte interesat să afle.

În sfârşit, se pare că s-a făcut puţină lumină şi în mintea lui. A pălit deodată, cuprins de panică.

— Ce vrei să spui?

— Ştii foarte bine. E suficient să te întrebe de ce ţi-ai părăsit postul. Sunt curios cum o să-i răspunzi. Am să-i sugerez eu întrebarea asta şi o să am grijă să te corectez, dacă greşeşti cumva răspunsul.

— N-ai s-o faci, îmi strigă el.

Aerul de derută i-a dispărut. E din nou sigur pe el. Ce naiba,

ăsta nu vede că toate atuurile sunt în mâna mea?!

— Şi de ce, mă rog? întreb eu ironic, deşi simt că îmi scapă un lucru esenţial.

Îmi răspunde cu un rânjet satisfăcut :

— Pentru că prietena ta, care ne spiona aseară, e acum în mâinile noastre.

E rândul meu să pălesc şi să trec prin câteva momente de derută. Fac eforturi să mă stăpânesc. Nu trebuie să-l las pe el să preia iniţiativa.

— Nu înţeleg. N-am nicio prietenă pe-aici, doar v-am mai spus.

Făt-Frumos rânjeşte din nou, cu un aer impertinent, care-mi produce mâncărime în palme.

— Hai, să fim serioşi! A mărturisit că te cunoaşte.

— Asta nu înseamnă că vă spiona pe voi.

— Atunci ce căuta iar pe strada aia? Tocmai ieşisem în curte, când a apărut ea. A recunoscut-o Brigitte. Johny a spus c-ar fi bine s-o reţinem. Când vine, şeful va hotărî ce să facem cu ea. Până una alta eu le-am spus că plec la cumpărături şi am venit să te caut.

Blondul n-are deloc aerul că glumeşte. Dacă într-adevăr au răpit-o pe Micşunica, situaţia devine destul de neplăcută. Ce naiba se tot învârte şi fata asta pe-acolo? Nu trebuie în niciun caz să-mi arăt îngrijorarea. Mă aşez degajat într-un fotoliu, decis să joc mai departe tare.

— Drăguţ din partea ta că mi-ai spus. De-aia m-ai căutat?

— Da. În schimb, îmi dai clopoţelul şi nu povesteşti nimic despre sfoară şi… celelalte.

Îl privesc înduioşat, încercând să-i imit rânjetul de mai înainte.

— Băieţaş, eşti naiv, dacă mă crezi atât de fraier. Sau invers. Asta nu poate fi numit un târg cinstit. Tu ce-mi oferi, în definitiv? Mi-ai povestit că aţi prins-o pe fată. Ei, şi? Cu ce mă ajută pe mine informaţia asta? În primul rând, tipa e o simplă cunoştinţă, cu care n-am nici în clin, nici în mânecă şi, în tot cazul, nu e amestecată în afacerile mele. Aţi făcut o mare prostie că aţi răpit-o. Sechestrarea de persoane e un delict grav. Pe de altă parte, faptul că o ştiu la voi nu-mi foloseşte la nimic. Aş fi aflat-o oricum, nu?

— Da, dar nu ţi-am spus încă totul. Doar nu sunt atât de fraier! Am dus-o pe fată la altă adresă. Ce zici de asta?

Într-adevăr, acum are o bază ceva mai solidă pentru discuţie.

— Înţeleg că eşti dispus să-mi oferi adresa.

— Dacă ne înţelegem…

Sunt gata să-i spun că ne înţelegem, să-i pun clopoţelul mult dorit în braţe şi să-l asigur de discreţia mea totală, când, deodată, îmi dau seama că fac o mare prostie. Totul poate fi pur şi simplu un bluff. Nu cumva individul îmi înşiră verzi şi uscate numai ca să obţină ce doreşte? Aşa l-au păcălit şi pe Doru. Din fericire, ideea salvatoare mi-a venit la timp.

— Scuză-mă o clipă! îi spun blondului, care aşteaptă calm, cu mâinile în buzunarele blugilor, să iau o decizie. Aveam o întâlnire. Trebuie să dau telefon, să anunţ că întârzii.

Formez grăbit numărul hotelului. După câteva secunde aud la capătul firului o voce plăcută ce mă face să răsuflu uşurat.

— Alo, aici hotel Făgăraş. Ce doriţi? mă întreabă Micşunica.

Prin urmare, Făt-Frumos umblă cu şmecherii.

— Radu la telefon, îi răspund fetei. A intervenit ceva neprevăzut, vin abia peste vreo jumătate de oră.

— Bine, grăbeşte-te! Te aştept.

Pun receptorul în furcă, privindu-l pe blond ca din vârful unui munte.

— Băieţaş, târgul nu mă interesează. Ţi-am spus, nu am nimic cu fata aia. În orice caz, poţi să fii liniştit, cel puțin deocamdată. N-am să povestesc nimănui episodul de aseară, dacă eşti cuminte.

Mă ridic în picioare, decis să pun capăt discuţiei. Gestul e foarte sugestiv, l-ar pricepe oricine, numai că individul n-are de gând să cedeze. Mă urmăreşte din nou ca un şarpe, fără să se clintească din loc.

— Dă-mi clopoţelul!

Are o idee fixă, zău aşa! Vrea cu orice preţ să ajungă şarpe cu clopoţei.

— Nu văd de ce aş face-o, îi răspund, indiferent.

Acum stăm unul în faţa celuilalt, ca doi cocoşi gata de bătaie în ceea ce mă priveşte, departe de mine gândul, deşi tare mi-ar place să-i ard vreo două peste mutra asta impertinentă. Blondul însă scoate din buzunarul ultimul atu, cu aerul că-mi administrează lovitura de graţie:

— Ştiu eu? Poate ca să-ţi găseşti prietenul. Am uitat să-ţi spun că şi pe el l-am mutat.

Ei, da! Mi se pare un argument demn de luat în consideraţie. Gândindu-mă la Doru, sunt din nou pe punctul de a încheia afacerea. N-am însă timp a iau vreo hotărâre. De afară se aude o maşină care frânează brusc în faţa porţii. Ca la comandă, ne repezim amândoi la geam.

— E Johny! exclamă blondul. Să te văd pe unde scoţi cămaşa!

Aceeaşi problemă mă frământa şi pe mine, numai că situaţia nu mi se pare disperată. Nu uitaţi că sunt încă în posesia asului de pică. Trebuie să-l joc rapid, până mai am timp.

— Îmi dai adresa şi mă ajuţi să scap de ăsta! În schimb, eu îţi dau clopoţelul. Altfel îi povestesc toată tărăşenia.

Făt-Frumos mă priveşte nehotărât. Evident, nu-i convine întorsătura pe care au luat-o lucrurile, dar nici n-ar vrea ca Joe Louis să afle cine l-a făcut K.O. azi noapte. Nu mai este vreme pentru târguială, boxerul a ajuns deja la uşa de la intrare. Blondul străbate în fugă camera şi se refugiază în bucătărie, fără să mai scoată o vorbă. În secunda următoare, uşa e dată puternic de perete şi Ali pătrunde cu paşi apăsaţi în sufragerie. Are capul bandajat, câţiva plasturi aplicaţi pe figură, iar braţele îi sunt pline de vânătăi.

Nu-l las nici măcar să deschidă gura. Mi-am amintit dintr-odată că cea mai bună apărare e atacul.

— Ah, bine c-ai venit! Poate mă ajuţi să fac puţina ordine pe aici. Tocmai a trecut taifunul… Micşunica.

Eram gata, gata să spun „taifunul Andy” dar ştiu că asemenea fenomene poartă, de obicei, nume feminine.

Cassius Clay, care a intrat în ring spumegând de furie, decis să mă facă knock-out încă din prima repriză, s-a oprit brusc şi se uită la mine ca la poarta nouă.

— Ce taifun, bă nenică? Ce micşunică?

Între timp m-am refugiat undeva, într-un colţ al ringului, cât mai departe de el.

— Lasă, că-ţi povestesc eu altădată! Unde e Andy? Dacă era şi el mergea treaba mai repede.

De data asta mă străduiesc zadarnic să-l atrag în conversaţie. Momentul de perplexitate a trecut.

— Ştii ce, bă nenică? Şefu’ a zis să te prezinţi imediat la el. Io tare sunt curios de ce-ai întins-o azi noapte.

Vorbeşte foarte răstit, ceea ce nu-i deloc a bună. E ca o bombă gata să explodeze. Fitilul a ars până aproape de capăt,

nu ştiu cum să-i sting mai repede flacăra. Încerc să-i răspund cât se poate de calm :

— Aveam o întâlnire importantă. Doar nu era să stau sechestrat acolo până vă hotărâţi voi să daţi lovitura!

— Şi de ce-ai legat, frati-mio, sfoara aia? Ca să-mi rup io gâtul pă scări?

A făcut câţiva paşi ameninţători către mine, dar eu, chipurile, nici nu observ. Sunt foarte ocupat cu aranjarea lucrurilor din cameră. Sub pretextul că pun nişte haine la loc, mă îndepărtez din nou de el, refugiindu-mă în preajma uşii ce dă în bucătărie. Mă întreb ce-o fi în capul blondului la ora actuală. Totul depinde de cum va reacţiona el. N-ar fi exclus să încasez o bătaie clasa întâi, dacă cei doi cad cumva de acord în acest sens. Mă gândesc că, în ultimă instanţă, dacă blondul nu mă ajută, voi fi obligat să-i relatez boxerului măcar episodul cu sfoara. Tocmai mi-a venit în minte o altă maximă celebră: „Dezbină şi stăpâneşte!”. Poate-i fac să se bată între ei şi reuşesc s-o şterg în timpul încăierării.

— Nu înţeleg. Ai căzut pe scări? încerc eu să trag de timp, însă nu cred că am găsit cea mai bună metodă, fiindcă îl văd cum se enervează şi mai tare.

S-a apropiat iarăşi de mine, e acum chiar lângă uşa de la bucătărie, cu spatele la ea. Observ cum uşa începe să se deschidă încet, încet, fără zgomot. Trântesc diferite obiecte pe jos, ca să-i distrag atenţia.

— Bă, nenică, şefu’ a zis că fără violenţă, da’ io tot ţi-aş trage vo două aşa, de control.

Mă opresc din lucru chiar în faţa lui, cu o cutie în mână. Un făcăleţ imens îi atârnă deasupra capului, ca sabia lui Damocles. Înţeleg rapid intenţia blondului. Arunc cutia pe jos, undeva în dreapta boxerului şi, când acesta îşi întoarce privirea într-acolo, mă reped şi-l pocnesc cu pumnul drept, cât pot de tare. Asta n-ar fi cine ştie ce, dar, în aceeaşi clipă, Făt-Frumos îl altoieşte cu ciomagul pe la spate. Rocky Marciano, complet depăşit de evenimente, face o figură uimită, apoi se prăbuşeşte, moale ca o cârpă, pe covor.

— Te-ai sincronizat perfect, îl laud pe Andy, foarte încântat şi el de isprava lui.

— Dă-mi clopoţelul! revine el la tema fundamentală.

— Ţi-l dau, fii liniştit! Dar hai să-l ducem întâi pe Johny în

debara!

Ca să nu creadă că vorbesc în vânt, am scos clopoţelul din buzunar şi l-am pus pe masă. Însă aflaţi că am o idee absolut genială! Blondul e mult prea mulţumit că va pune, în sfârşit, mâna pe corpul delict, ca să se mai întrebe de ce e nevoie să-l mutăm pe boxer. Mai mult, ca nu cumva să-l păcălesc, înşfacă întâi clopoţelul, şi-l strecoară triumfător în buzunar, apoi, băiat de bună credinţă, îl prinde pe amicul lui de sub braţe şi începe să-l tragă spre debara, fără măcar să mai aştepte ajutorul meu. Între timp, eu am pus mâna pe făcăleţ, ascunzându-l discret la spate. Când cei doi au ajuns la destinaţie, îl articulez pe blond în moalele capului. E rândul lui să mă privească uimit şi să tragă pe dreapta, cuprins subit de un somn adânc.

Nu mă pricep la astfel de treburi, sper totuşi să nu-l fi lovit mai tare decât era nevoie. Mă reped în bucătărie şi cotrobăi prin toate sertarele. Într-unul din ele găsesc o bucată de sfoară. Nu mi se pare prea solidă, dar dacă o pun în două cred că merge. Îi leg zdravăn de mâini şi de picioare, recuperez, grijuliu, clopoţelul atât de preţuit de Al Capone — nu se ştie dacă nu-mi va folosi şi altădată —, apoi încui debaraua şi părăsesc în grabă zona.

CAPITOLUL ZECE

Descopăr nu numai vechea Dacia, ci şi pe frumoasa din ea.

Faptul că lucrurile s-au complicat din nou nu mă sperie câtuşi de puţin. Ştiu bine că practica nu confirmă întotdeauna marile idei, oricât de geniale ar fi ele. Aşadar, obişnuit de-acum cu surprizele de tot felul, ajustez din mers programul conform noilor date.

Am de gând să-i propun lui Al Capone un schimb reciproc avantajos: doi bandiţi autentici, verificaţi, cu referinţe serioase

în branşă, contra unui, subliniez, unui prieten. Acum, sincer fiu, eu, în locul lui, n-aş încheia târgul. Aş fi chiar fericit să scap de cei doi. Sper totuşi să nu-i vină o asemenea idee şi să mă lase cu ei pe cap.

Prin urmare, aş putea rezolva problema Doru exclusiv prin mijloace proprii. În drum spre Al Capone, aş încerca totuşi să mă ocup şi de cazul Paul. Lăsând la o parte aspectul moral, se impune să dau de urma lui şi din alte considerente, lesne de ghicit. Să nu uităm nici chestiunea onoarei: Mister Mateescu trebuie să dea socoteală pentru scena din faţa restaurantului.

Bine, bine, dar cum o să dau de el? vă întrebaţi, probabil. E o întrebare, într-adevăr, am însă o pistă care m-ar putea duce la el. Ultima dată când l-am zărit pe cavalerul rătăcitor, tocmai dispărea cu Dulcineea lui, într-o hodoroagă de Ford de pe timpul lui tata-mare. Or, nu spunea Al Capone că familia Panduru posedă o astfel de vechitură?

Ştiu, n-ar fi exclus ca în orăşelul ăsta prăpădit să fi supravieţuit mai multe fosile cu marca respectivă. (Că de blonde ultimul răcnet te loveşti la tot pasul...) Dar atâta timp cât există şi o singură posibilitate de a-l găsi pe Paul, merită totuşi să încerc. Deci la drum, domnule detectiv!

Ajuns în, stradă, o pornesc întins spre centru. Pe trotuarul de vizavi, observ o namilă de vreo doi metri, de formă aproximativ sferică, proptindu-şi cele o sută şi mai bine de kilograme de zidul unei case. Din clipă în clipă mă aştept să dea buzna înăuntru, cu zid cu tot. Trec pe lângă el fără să-i acord prea mare atenţie. După vreo zece metri arunc pe furiş o privire în urmă. Butoiul se dezlipeşte cu părere de rău de zid şi începe să se rostogolească după mine. Nu ştiu ce gânduri are, dar e mai sănătos să mă descotorosesc de el.

Parcurg drumul în marș forţat, cu grasul călcând apăsat în urma mea, ca un elefant prin jungla africană. Schimb direcţia de câteva ori, încercând să nu părăsesc un perimetru cât de cât cunoscut. Culmea, stratagema îmi reuşeşte! Cel puţin parţial. Reuşesc, adică, să-l pierd pe individ, numai că, privind cu atenţie în jur, constat, cu spiritul de orientare ce mă caracterizează, că habar n-am unde mă aflu.

Nu-mi iese în cale nicio zână care să mă conducă pe drumul cel bun, prin urmare, nu mi-a rămas altceva de făcut decât să întreb câţiva călători rătăciţi pe meleagurile astea. După ce fac

media informaţiilor primite, izbutesc, fără mare dificultate, să descopăr strada cu pricina: Caporal Belizarie. Numărul 22 e chiar la un colţ de stradă. Casa mă aşteaptă, primitoare şi cochetă, numai că eu nu mă simt încă pregătit pentru vizită. Consecvent cu mine însumi, decid să-mi fac mai întâi un plan. Terenul îmi este mai mult decât favorabil: vizavi se află un mic spaţiu de joacă pentru copii, amenajat cu tot ce este necesar, inclusiv câteva bănci. Mă plasez strategic într-o poziţie care îmi asigură o vizibilitate perfectă a clădirii.

Cum aş putea lua contact cu locatarii? Să-i aştept să iasă la plimbare sau să se întoarcă de la serviciu? Acţiune hazardată: habar n-am ce program au şi ce fel de viaţă duc. Să pătrund în casă? Nu, nu vă speriaţi, nu intenţionez să intru prin efracţie, ar fi o copilărie să mă expun în halul ăsta. Trebuie să găsesc un motiv plauzibil.

Ah, dar uite că m-am luat cu vorba şi era cât pe-aci să scap un eveniment important: un pletos înalt şi deşirat, apărut ca din senin la numărul 22, tocmai dă să intre în curte. Bâjbâie cam mult, e clar că nu-i de-al casei. A pătruns, în sfârşit, în curte şi se îndreaptă spre uşa de la intrare. Sună. Aşteaptă. Sună din nou. Priveşte în jurul lui. Se pare că a nimerit într-un moment nepotrivit: nu-i nimeni acasă. Se convinge de asta după ce mai sună de câteva ori, apoi, lucru ciudat nu părăseşte curtea. Cercetează cu atenţie clădirea, ciocăneşte la una din ferestre, după care se îndreaptă spre spatele casei, dispărând din câmpul meu vizual. Cetăţeanul a venit, desigur, cu treburi importante, fiindcă nu se dă bătut cu una, cu două.

Trec câteva minute. Individul nu mai apare. Să fie oare vreun hoţ? Nu cumva a găsit o intrare prin spate? N-ar fi rău să verific. Dacă presupunerea mea se confirmă, n-am decât să-l urmez pe intrus, să-l surprind în flagrant delict şi să dau alarma. Ar fi un bun prilej de a mă pune bine cu gazdele.

Mă ridic şi traversez strada, din fericire pustie la ora asta. Pendulez nehotărât prin faţa casei, căutându-l cu privirea pe pletos. Nici urmă de el. Ce-ar fi să cercetez şi „faţa nevăzută a lunii”? Să arunc adică o privire şi pe străduţa care dă în Caporal Belizarie. Pornesc decis de astă dată, dar abia dau colţul că mă ciocnesc tocmai de presupusul hoţ. De unde o fi apărut?

Bombănim fiecare ceva, în chip de scuză, apoi, după ce dansăm un pic unul în faţa celuilalt încercând să ne evităm

reciproc, reuşim să ne înscriem pe traseul dorit. După câţiva paşi se lămureşte şi misterul: curtea mai are o intrare, o portiţă mică pe străduţa laterală.

Mă opresc să văd ce mai face pletosul. A traversat strada şi s-a pierdut în părculeţ. Mai studiez o vreme casa, apoi îmi reiau postul de observaţie de pe bancă. Nu trec nici cinci minute şi apare în scenă un alt personaj. Simt ca mi se blochează mintea. Am rămas, pur şi simplu, cu gura căscată. Bănuiesc că am şi o figură cam chinuită, fiindcă un puşti, cu o minge sub braţ, se opreşte, îngrijorat, lângă mine.

— Nene, ce-ai păţit, ţi-e rău?

— Nu… n-am nimic. Compun o poezie. Tocmai mi-a sosii muza.

Puştiul ridică neputincios din umeri, surprins, probabil, de efectele devastatoare ale creaţiei artistice, îşi aruncă mingea în iarbă şi se lansează într-un dribling furibund spre terenul de joacă.

Nu l-am minţit prea tare. Cu o asemenea muză aş putea umple o bibliotecă întreagă numai cu volume de cinci sute de pagini. „Radu Enescu — Opere alese”. Până una, alta, mă mulţumesc s-o admir. E o blondă aurie, superbă, divină, cum vreţi să-i spuneţi, aceeaşi persoană care ieri se afla în preţioasa companie a lui mister Mateescu.

Băieţi amatori de frumos, dacă vreţi să vedeţi ce n-aţi mai văzut, dacă vreţi să cunoaşteţi a opta minune a lumii, urcaţi-vă repede într-un tren, avion sau ce găsiţi la îndemână şi daţi o fugă la S.!

Minunea blondă s-a oprit la numărul 22, a descuiat uşa şi a dispărut în casă. Sunt şi eu o dată norocos! Iată mult doritul fir care mă va pune direct pe urmele lui Paul Mateescu — chit că el calcă oarecum strâmb —, ceea ce înseamnă sfârşitul suferinţelor mele şi ale lui Doru şi alungarea tuturor suspiciunilor din mintea lui *mon capitaine.*

Între timp, mi-am revenit puţin, am coborât cu picioarele pe pământ. Mi-am însăilat rapid un plan de abordare a neprevăzutului.

Mă ridic hotărât de pe bancă, încrezător în rezultatul acţiunilor viitoare. Numai că lucrurile se încurcă iar. În curte pătrunde acum o altă tipă blondă. Tot blondă şi tot bine. Simt nevoia să mă aşez din nou pe bancă. Noua venită este, şi ea, o

veche cunoştinţă: frumoasa misterioasă de la restaurant.

Se îndreaptă, sigură pe ea, spre uşa de la intrare. Sună. I se deschide şi, după un scurt dialog cu persoana din casă, dispare înăuntru. Trebuie să fie vreo prietenă de-a gazdei. Am ratat momentul! Acum ori se întind la taclale până le uită Dumnezeu, ori pleacă la plimbare. Cel mai bun lucru ar fi să-mi văd de drum şi să amân investigaţiile pentru altădată. Dar curiozitatea nu-mi dă pace.

Traversez decis strada, dornic de acţiune, deşi, drept să vă spun, condiţiile nu-mi sunt tocmai pe plac: întotdeauna mă descurc mai bine cu o blondă decât cu două. Pătrund în curte şi mă apropii de casă. Nu sun încă la uşă. Am de gând să fac puţin pe iscoada. Mă trag mai lângă perete, aproape de o fereastră deschisă. Nu se aude nimic.

Deodată, disting zgomotul unor paşi pe dalele de ciment, întorc capul şi o zăresc pe blonda-musafir străbătând grăbită aleea spre ieşire. Cam scurtă vizita nu vi se pare? Sper să nu se fi speriat de mine.

Am ieşit din ascunzătoare. Stau, descumpănit, în mijlocul curţii, întrebându-mă cum e mai bine să procedez în continuare. E destul de obositor să-ţi tot modifici planul din cinci în cinci minute.

Mă apropii din nou de casă. Uşa grea de stejar a rămas întredeschisă după plecarea necunoscutei. Ciocănesc uşor. Niciun răspuns. Intru. După ce străbat timid holul minuscul de la intrare, mă pomenesc într-un living cât o sală de sport.

— E cineva pe aici? întreb eu din prag.

Linişte deplină. Cercetez încăperea. Mult lemn, mobilă rafinată, un şemineu, sfeşnice cu patină nostalgică, o vitrină supraîncărcată cu tot felul de cristaluri. Sunt amănunte pe care le înregistrez mai degrabă involuntar. Privirea mea caută altceva.

Am un sentiment ciudat. Totul pare încremenit. Nu mă simt la largul meu şi încep să regret că n-am sunat frumuşel la uşă, ca tot omul civilizat. Gazda poate apărea din clipă în clipă şi n-ar fi exclus să mă creadă vreun hoţ de rând, să strige după ajutor şi atunci să te ţii dandana! Pornesc tiptil înapoi spre ieşire. Deodată, am senzaţia că ceva mă înhaţă de ceafă. Îmi ţin respiraţia şi rămân, încordat, în aşteptare. Mi s-a părut că aud un geamăt slab. Mă întorc spre locul de unde a venit sunetul. Ea

e! Noroc că stau încă bine cu inima! E întinsă pe covor, mascată de un fotoliu, fapt ce explică de ce nu am zărit-o de la început. Deşi nu-i văd bine faţa, n-am nicio îndoială: e blonda-gazdă, prietena lui Paul. Primul şoc a trecut. Luciditatea îmi revine treptat. Îmi amintesc că în astfel de situaţii nu trebuie atins nimic. O fi moartă? Categoric, blonda misterioasă nu poate fi străină de cele întâmplate.

Iată-mă, aşadar, într-o nouă încurcătură! Ba, am putea spune că asta le pune capac la toate. Dacă cineva mă găseşte aici, oalele se vor sparge în capul meu. Sunt complet nevinovat, doar ştiţi foarte bine. N-am niciun chef să fiu amestecat şi în povestea asta, am şi aşa destule pe cap. Trebuie s-o şterg urgent, până mai e timp.

Am fugit! Sunt cu mâna pe clanţă. Mă întorc să mai arunc o privire spre corpul întins pe covor. Atât mi-a trebuit! O voce pornită din adâncul sufletului îmi şopteşte că sunt un ingrat nici măcar nu m-am obosit să văd dacă nu mai e ceva de făcut. Cu inima cât un purice, mă apropii de fată. Nu mă pot opri s-o privesc câteva clipe, pierdut în extaz. Mă aplec asupra ei, îi pipăi obrazul lung şi catifelat. Atingerea mă înfioară. Pielea îi e caldă. Şi pe gât, şi pe braţe. (Bineînţeles, am uitat cu totul de puls.) Încerc să aflu dacă inima îi mai bate, dar sunt foarte tulburat şi nu aud nimic. Ar fi momentul să-mi amintesc câte ceva din lecţiile despre primul ajutor audiate la cursurile de Crucea Roşie. Nu-mi vine în minte decât capitolul cu respiraţia, singurul studiat mai serios. Încercarea moarte n-are, aşa că mă apuc, optimist, de lucru. Nu se poate să nu-mi reuşească!

Mi s-a părut sau a deschis o clipă ochii? Pentru orice eventualitate, mai bine să continuăm. Mi-am revenit din spaima iniţială şi ceva îmi spune că sunt pe drumul cel bun. Într-adevăr, nu e o iluzie, nu visez: un braţ m-a cuprins ușor de după gât. Mă fac că nu înţeleg nimic; n-are rost să mă opresc tocmai acum. Îmi trece chiar prin minte că n-ar strica să leşin şi eu puţin. Însă nu apuc să-mi pun planul în aplicare. Liniştea e sfâşiată de două plesnituri îngrozitoare. În clipa următoare, răcnesc de durere şi sar drept în picioare. Ah, aşa ceva nu se iartă! O salvează omul din ghearele morţii şi dumneaei… poftim răsplată!

— Să-ţi fie ruşine! (Ce dor mi-era de cuvintele astea!) Profiţi de o fiinţă neajutorată, lipsită de apărare…

— Am impresia că m-aţi înţeles greşit. Nu mi-am făcut decât

datoria. Când v-am văzut prăbuşită pe covor, am crezut că aţi păţit cine ştie ce accident teribil. N-am ezitat nicio clipă să vă acord primul ajutor.

Blonda e acum mai puţin pornită. Gestul meu nobil nu putea să n-o impresioneze.

— Am leşinat şi atâta tot, îmi explică ea. Dar dumneavoastră cine sunteţi?

Momentul greu a trecut. Văd că fata insistă să ne cunoaştem mai îndeaproape. Până la urmă sunt şanse ca discuţia s-o apuce pe făgaşul dorit.

— Radu Enescu, băiat bun, priceput la toate şi cu un viitor strălucit în faţă. Necăsătorit.

Figura i se destinde într-un zâmbet fermecător.

— Cu asta m-ai dat gata!

— Ştiam eu. Dar dumneavoastră?

— Elena Panduru. (Apreciez că are ceva din frumoasa anticei Troia.) Mi se mai spune şi Lena, precizează ea.

— Sunteţi rudă cu colecţionarul?

— Da, sunt nepoata lui Pamfilie Panduru, celebrul numismat.

— Daţi-mi voie, domnişoară, este o adevărată încântare pentru mine.

Îi sărut mâna cât pot de ceremonios, pătruns de importanţa istorică a momentului. Îmi indică un fotoliu, invitându-mă să iau loc.

— Am impresia că ne-am mai văzut undeva. Nu ne-am întâlnit cumva ieri în faţa restaurantului *Mistretul?* Eram cu prietenul meu, Andrei.

Andrei? al naibii Paul ăsta, nu-l credeam în stare de aşa ceva.

— Vă cunoaşteţi demult? mă chestionează ea în continuare, luând tăcerea mea drept un răspuns afirmativ. Se pare că v-aţi certat rău, de-a ajuns să vă pocnească aşa, în plină stradă. Nu cumva e vreo femeie la mijloc?

— Da de unde! Aşa v-a spus el?

— Nu, el zicea că l-aţi vârât în nişte încurcături…

Auziţi: eu l-am vârât pe el în bucluc! Ingratul!

— Da… Am avut nişte neînţelegeri… De fapt, ieri nu pe el voiam să-l abordez, ci pe dumneavoastră.

— Pe mine?

— Să vă explic. Sunt un pasionat al automobilelor de tip vechi. Ieri eram cu un prieten în oraş. V-am văzut cu maşina. El

a recunoscut Fordul bătrânului Panduru. Mi-am dat seama că trebuie să-i fiţi rudă şi, cum aveam de gând să-i fac o vizită…

— L-aţi cunoscut pe bunicul?

— Personal nu, îmi exprim eu regretul. Am auzit însă multe despre el. Ce mai face?

— Hm, s-a prăpădit, săracul. Exact acum trei săptămâni şi două zile.

— Îmi pare rău, n-am vrut să vă întristez.

— Ce să-i faci, era foarte bătrân.

— Şi ceilalţi ai casei sunt bine? mă hazardez eu.

— Da… destul de bine. Tata se mai ceartă cu mătuşă-mea, dar la bătrâneţe oamenii devin mai arţăgoşi… Când trăia bunicul era cu totul altfel. Oh, dar nu v-am întrebat, poate doriţi să beţi ceva. Ce preferaţi, vodcă sau coniac?

— Vodcă şi, dacă se poate, şi puţină apă.

Tânără descendentă a renumitului Pamfilie Panduru, despre care, vă mărturisesc sincer, n-am auzit în viaţa mea, se ridică din fotoliu şi se îndreaptă spre barul mascat într-unul din pereţi.

— Oh, dar sunt încă ameţită bine…

Oare vrea să sugereze că tratamentul meu n-a dat rezultate depline şi doreşte să continuăm? Nu m-aş da înapoi. Fără un stimulent nu îndrăznesc totuşi să iau iniţiativa. N-am uitat palmele de acum câteva minute.

Se întoarce cu o tavă cu două pahare şi o sticlă de sirogal şi o aşază pe masa de lemn masiv, la care pot încăpea lejer douăzeci şi cinci de persoane. Mă invită să iau loc în capătul mesei. Sper că nu se va aşeza în celălalt capăt. Ca să evit o astfel de eventualitate, trag un scaun şi o îndemn pe ea să se aşeze mai întâi, apoi ocup scaunul de alături.

— Spuneţi-mi, ce s-a întâmplat, ce-a fost toată povestea asta care m-a băgat în sperieţi? Noroc că am îndrăznit să intru, altfel… Nu cumva e de vină blonda care tocmai a plecat…

— Aa, nu! Ce vă trece prin minte? Dânsa e ziaristă. Vrea să scrie un articol despre bunicul. O să revină cu un fotoreporter, să stea de vorbă cu noi.

— Şi de ce ai leşinat? Eşti cumva bolnavă?

— Nu. Pur şi simplu m-am speriat de tine. Când te-am văzut cum intri tiptil în casă, mi s-au muiat picioarele…

După cum vedeţi, am început să produc panică în rândul blondelor.

— Îmi pare rău, dar te-am luat drept hoţ, continuă Lena uşor jenată

— Asta-i culmea!

— De unde era să ştiu ce gânduri ai? Apropo, dar tu de ce-l căutai pe bunicul?

— Am venit aici într-o deplasare şi n-am găsit cameră la hotel. Ce cameră, nici măcar un locşor în hol, pe canapea. E arhiplin. Spun că e sezon turistic.

— Şi ce-ai făcut?

— Păi, azi noapte am dormit în parc, pe o bancă.

— Săracu' de tine!

Până aici a mers bine. Cred că v-aţi dat seama unde vreau să bat. E o idee de ultim moment, care mi-a venit în timpul discuţiei. Acum e acum, urmează atacul decisiv.

— Am încercat să găsesc ceva pentru o noapte, două, cât va trebui să mai rămân în oraş, dar n-am avut noroc. Mă gândiseră că m-ar putea ajuta domnul Panduru, acum însă...

— Cine te-a trimis la el? Eşti cumva colecţionar!

— Eu nu. Ştii, am un prieten foarte bun: Doru Georgescu. Domnul Georgescu senior, tatăl lui Doru, vorbea deseori despre bunicul tău când mergeam la el în vizită.

— E colecţionar?

— Şi încă unul fanatic.

— Înseamnă că tata trebuie să-l cunoască. Bunicul s-a retras mai demult. Nu se mai putea deplasa. Papa însă l-a ajutat foarte mult. E, ca să zic aşa, în temă. Probabil îl ştie şi pe domnul Georgescu al tău.

Aoleu, am încurcat-o! Acum să văd ce mă fac!

— Ştii ceva? continuă frumoasa din Troia. Mi-a venit o idee. Vorbesc cu papa să te primească la noi.

Într-adevăr, o idee excelentă! A dat norocul peste mine.

— N-aş vrea să deranjez, mă fandosesc eu.

— Nu-i vorba de niciun deranj. În sezon primim întotdeauna prieteni, cunoscuţi. Îi spui tatei că te-a trimis domnul ăla din Bucureşti. Ştii, colecţionarii se mai ajută între ei chiar dacă se pândesc tot timpul unii pe alţii, să nu piardă cine ştie ce piese rare. Sper ca domnul Georgescu să nu fi avut vreun conflict cu papa.

— Oh, în niciun caz, te asigur!

— Atunci problema e ca şi rezolvată.

Iată-mă aşadar, pătruns în casa celebrului colecţionar, conform planului pe care eu însumi l-am prezentat în faţa faimoasei bande, fără să cred câtuşi de puţin în el. Mi se oferă dintr-odată încă o şansă uriaşă de a-l elibera pe Doru. Nu-mi rămâne decât să-l conving pe Al Capone că Sesam trebuie neapărat să vadă seiful. Asta, bineînţeles, dacă marele şef de bandă nu acceptă schimbul de prizonieri. În plus am şi posibilitatea de a pune mâna pe celebru detectiv Mateescu Paul, alias Andrei.

După ce mai pălăvrăgim o vreme ca două vechi cunoştinţe, Lena ajunge la concluzia că nu mai e cazul să aşteptăm întoarcerea tatălui său. Îşi asumă întreaga răspundere şi mă trimite să-mi aduc bagajele. Nu e nevoie de invitaţie scrisă. Îi mulţumesc, îndatorat, şi mă îndrept spre ieşire.

— Întoarce-te repede! mă sfătuieşte ea. Noi trebuie să plecăm într-o vizită la un prieten de-al nostru, avocatul Văleanu, unde se stă, de obicei, până noaptea târziu. Ar fi bine să te prezint mătuşă-mii şi tatei înainte de plecare.

— Merge şi Andrei la petrecere?

— Aşa cred. Oricum, mă întâlnesc cu el. Nu cumva ai de gând să-ţi iei revanşa?

— Fii liniştită, sunt pacifist de felul meu. Spune-i totuşi că aş vrea să-l văd, să punem lucrurile la punct.

Părăsesc cetatea victorios, însoţit până la poarta ei de frumoasa Elena. Pornesc grăbit în lungul străzii, dar nu apuc să fac nici zece paşi şi mă opresc, înspăimântat. Chiar să vreau, n-aş avea pe unde să trec mai departe: trotuarul e destul de îngust, iar cel care s-a pironit în faţa mea, cu mâinile în şolduri, destul de mare ca să-l ocupe în întregime.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Întâlnesc o veche cunoștință, dar mă fac că plouă.

Am senzaţia că inima mi-a intrat în grevă. Sângele mi s-a evaporat sau nu ştiu ce s-a întâmplat cu el; prin vene îmi circulă apă ca de la frigider. (Şi mai spunea cineva că sângele apă nu se face!) Totul nu durează însă decât câteva clipe. O surpriză şi mai mare mă ajută să-mi revin din şoc : Muhammad Ali nu se răsteşte la mine, nici nu sare la bătaie. Pur şi simplu, din motive care îmi scapă şi n-am timp acum să le elucidez, e uluit că mă vede. Nu-mi rămâne decât să-l pun în ramă şi să-l agăţ de un perete.

Mă gândesc dacă n-ar fi mai bine s-o şterg englezeşte până nu se dezmeticeşte, nu de alta, dar n-am chef să mă ia la pumni chiar aici, în faţa blondinei. Resping însă imediat ideea. Nici s-o iau la sănătoasa n-ar face o impresie prea bună.

Compun la repezeală o figură cât mai detaşată — cel puţin încerc — şi îmi întorc privirea spre poartă, de unde Cosânzeana îmi returnează un surâs în stare să topească un aisberg.

Amicului i-a sunat între timp deşteptătorul. Tocmai se pregăteşte să spună ceva. Nu-i dau însă posibilitatea.

— Ce cauţi pe-aici? mă răstesc la el, făcându-i semn să se urnească din loc. Doar v-am spus că de problema asta mă ocup personal. Vrei să strici totul? Sunt sigur că fata ţi-a luat clişeul şi nu-i exclus să te fi fotografiat şi vecinii.

Spre surprinderea mea, individul nu mă întrerupe, nu ripostează, merge tăcut lângă mine, primindu-şi, docil, muştruluiala. Păşim alături ca doi buni prieteni. Cel puţin până la colţul străzii sunt în siguranţă, dat fiind că Lena e încă în poartă. Mai departe văd eu cum mă descurc , sper ca strada cealaltă să fie suficient de populată.

— N-am ştiut, bă nenică, se apără, în sfârşit, Ali. Dacă matale ai dispărut aşa… Şeful mi-a dat ordin să studiez puţin terenul.

— Foarte rău a făcut. Trebuie să vorbesc neapărat cu el, ca să definitivăm planul. Andy şi-a îndeplinit misiunea?

— Da. A luat mănuşi pentru toţi. S-a interesat şi la poştă: tipii are telefon.

— Perfect. După cum vezi, nici eu n-am stat degeaba. Gata, am aranjat: astă seară mă mut în casă.

Boxerul mă priveşte din nou nedumerit. Între timp am ieşit din zona de protecţie, dar se pare că tipul nu are intenţii agresive. Doar dacă nu pune ceva la cale în momentul de faţă, fiindcă îl văd cam frământat.

— Cum adică, te muţi în casă?

— Simplu: am închiriat o cameră, îi răspund plictisit. Du-mă repede la şefu'!

— Bă nenică, eşti mortal, să n-am parte!

Ridic uşor din umeri şi fac un gest care vrea să însemne că n-a fost decât o acţiune banală şi, totodată, că sunt mult prea modest ca s-o declar cu voce tare.

După câţiva paşi, Rocky mă trage pe o străduţă laterală. Până aici mi-a fost! Totuşi individul rămâne în continuare paşnic, nu ştiu ce-o fi în capul lui. Îi zăresc maşina, parcată lângă trotuarul de vizavi, într-acolo ne îndreptăm.

— Bă nenică, am înnebunit azi dimineaţă umflând la cauciucuri, îşi aminteşte boxerul. Mama lor de puşti! Dacă prind pă vro unul, îl snopesc în bătaie, pă cinstea mea!

N-am niciun motiv să-i pun cinstea la îndoială. Nu comentez, îl urmez în tăcere. Ne suim în maşină şi Ali demarează ca o vijelie, parcă ar participa la „Marele premiu". Dar, după numai două viraje spectaculoase apasă brusc pe frână.

— Bă nenică, noi ne-am mutat azi dimineaţă, pă şest. Nu te pot duce acolo până nu primesc aprobare de la şefu. Trebe să-i dau un telefon, să văd ce zice.

Coboară din maşină şi se îndreaptă cu paşi apăsaţi spre un telefon public atârnat de peretele unei clădiri de vizavi. Îl văd cum introduce o monedă, aşteaptă câteva clipe, apoi începe să-i care pumni bietului aparat, bombănind întruna, el ştie de ce. (De altfel, bănuiesc şi eu cam despre ce e vorba.) După un nou asalt, Cassius Clay obţine o categorică victorie la puncte: spre surprinderea mea, telefonul începe să funcţioneze. E bună şi bătaia la ceva!

Profit de răgaz şi încerc să-mi fac puţină ordine în idei. Prin urmare, gangsterii şi-au schimbat, într-adevăr, sediul. De ce oare? Le-o fi fost teamă că-i denunţ? Puţin probabil, având în vedere reacţiile blondului şi ale boxerului. În orice caz, trebuie să-l scot şi pe Doru de acolo, şi asta cât mai urgent.

Joe Louis a terminat convorbirea şi acum îşi reia locul la volan, foarte zâmbăreţ, lansându-se într-o nouă cursă.

— Şefu' a zis că putem merge, mă informează el.

De când ne-am întâlnit, tot am senzaţia că vrea să-mi spună ceva. Până acum nu i-am dat ocazia, în speranţa că o să uite. Evident, nu poate fi vorba decât despre incidentul de acum

câteva ore. E un subiect exploziv, trebuie manevrat cu multă grijă, dacă vreau să nu sar în aer. În cele din urma, inevitabilul se produce:

— Bă nenică, nu te las până nu-mi arăţi şi mie figura aia a matale, începe Joe Frazier. M-ai dat gata de două ori până acum, da' să ştii că nu sunt şucărit. Io sunt sportiv, pă cinstea mea. Dacă mă bate unu' pă bune…

Cred că nu strică să torn puţină miere.

— Scuză-mă, n-am avut ce face! Eram grăbit.

— Bine, frati-mio, da' aseară de ce-ai uşchit-o?

— Aveam o întâlnire dimineaţă. Nu-mi place să-mi facă alţii programul. Dacă e să colaborăm, nu înseamnă că şeful vostru e şi al meu. Sper să nu-i dea prin cap să mă sechestreze iar, că vă las baltă, să fie clar!

— Eşti un dur, bă nenică! îmi place de matale.

Hai, că asta-i bună! Eu şi dur! V-am spus eu că pe individ nu-l prea ajută memoria cenuşie. (În cazul că beneficiază de aşa ceva.)

— Explică-mi şi mie, cum naiba m-ai pocnit aşa tare, că pă moment nu m-am prins?

Acum trebuie să fiu foarte atent ce-i răspund. Nu ştiu ce i-a povestit blondul pe tema asta cât timp au stat închişi în debara.

— Nu l-ai întrebat pe Andy?

— Nu știe nici el. Zice că a sărit în ajutorul meu şi pă urmă nu-și mai dă seama ce s-a întâmplat. S-a trezit legat în debara.

Auziţi, cică i-a sărit în ajutor! De-ar şti mister Clay cum s-au petrecut de fapt lucrurile…

— Ce să vă fac, măi băieţi, dacă n-aţi fost cuminţi? V-am spus doar să mă lăsaţi în pace, că am treabă, îi răspund în cele din urmă boxerului, căutând să-mi strecor în glas o undă de profund regret.

În realitate, vă asigur, nu încerc niciun fel de remuşcare.

— Detest violenţa, dar, dacă n-am încotro… continui eu.

Când am ajuns cu fraza la punctele de suspensie, boxerul îmi întoarce o privire încărcată de admiraţie. Într-un ceas de mărinimie, sunt gata să-i ofer pe loc un autograf şi să-l includ în clubul faliilor mei. Nu am însă timp, pentru ca în clipa următoare maşina execută un viraj brusc spre dreapta, evitând în ultima fracţiune de secundă un ditai camionul care venea din faţă. Uf! M-au trecut toate năduşelile Aşa se întâmplă când angajezi

discuţii cu conducătorul auto. Simt nevoia să deschid geamul.

Ei drăcie! Asta ce mai e? O Skoda aibă se ţine în spatele nostru de câteva minute bune. Poate chiar de rând am plecat, ştiu eu? Am cotit când la stânga, când la dreapta pe nişte străduţe înguste, iar Skoda ne-a urmărit fidelă la douăzeci-treizeci de metri distantă. Mă întorc spre marele campion al tuturor categoriilor, pe care l-am făcut K.O. aproape fără să-l ating. Nu pare să fi observat ceva. Îşi continuă, calm, slalomul. Mă uit discret în oglindă. Cred că m-am alarmat de pomană: Skoda a dispărut. Nu mai văd în spate decât o Dacie albastră.

— Ne mai învârtim mult? mă arăt eu nerăbdător.

— Gata, am ajuns, îmi răspunde Ali şi într-adevăr. Începe să încetinească.

Oprim în faţa unei case cu gard înalt din tablă. Nu poţi privi dincolo decât cu periscopul. Arunc o privire de recunoaştere în jurul meu, încercând să-mi fixez nişte repere. Ne aflăm la numărul 48. Pentru orice eventualitate, pe drum mi-am notat în minte denumirile câtorva străzi, aşa încât nu va fi greu să reconstitui itinerarul.

Tocmai ne pregătim să intrăm, când poarta masivă se deschide şi Brigitte sare sprintenă pe trotuar.

E formidabilă, trebuie să recunosc. Dacă aş fi pus să ofer un măr celei mai frumoase fete din cartea asta, concurente fiind Brigitte, Elena din Troia şi Micşunica (sau soră-sa, că e cam acelaşi lucru) — pe Nina nu îndrăznesc s-o pun la socoteală, din cauza lui Paul şi, oricum, trebuie să fie numai trei —, zău că nu ştiu ce m-aş face. Deliberarea mi-ar lua destul de mult, nu-mi dau seama acum cine ar fi fericita câştigătoare. În aceste condiţii, cred că aş mânca eu mărul pentru că, la ora actuală, sincer să fiu, sunt mort de foame. Din păcate însă nu sunt Paris, nu mă pune nimeni să iniţiez un asemenea concurs.

Roşcata e îmbrăcată cam la fel ca ieri — nu străluceşte prin imaginaţie — doar culorile sunt diferite. Fetelor, nu-mi cereţi prea multe detalii. Nu mă pricep la modă. În orice caz, nu posed vocabularul tehnic necesar în acest domeniu. Şi nu asta mă preocupă acum.

— *Hallo, boys!* ne salută ea, veselă. M-a trimis *brother* să cumpăr ciorapi pentru măşti. Ne vedem mai târziu. Bye-bye!

Îşi flutură degetele în semn de salut, ne zâmbeşte drăgălaş, apoi traversează zglobie strada. Cu un oarecare efort de voinţă

reuşesc să nu-mi întorc capul după ea. (Se zice că nu-i frumos să întorci capul după fuste, însă, vă jur, pe mine nu fusta mă interesează.) Regret totuşi că nu am o oglindă retrovizoare. Marele campion nu-şi face atâtea scrupule. O conduce cu privirea până la colţul străzii, apoi, spre uimirea mea, strâmbă dispreţuitor din buze, întorcându-se către mine.

— Bă nenică, nu ştiu ce-a găsit prostul ăla de Andy la fufa asta! O fi ea mişto la mutră. Da mie îmi place gagicile mai solide. Înţelegi?

Dau din cap, asigurându-l că sunt alături de el. Mă rog, fiecare cu gusturile lui.

În sfârşit intrăm în casă. Primul pe care-l văd în camera unde mă conduce boxerul este Andy. Nu pare foarte încântat de revedere. Din spatele lui, Doru mă salută grăbit, apoi profitând de faptul că cei doi schimbă între ei câteva vorbe, încearcă să-mi transmită un mesaj de la distanţă. Ce naiba vrea? Are o figură preocupată, puţin crispată. Mişcă din buze, parcă ar face un play-back, arătându-mi o uşă aflată la dreapta mea. Mă uit la el ca la un film fără sonor.Diferenţa este că din filmele mute mai pricep, de obicei, câte ceva, pe când acum sunt cu totul în ceaţă.

Pantomima se întrerupe brusc. Cassius Clay traversează camera, trecând chiar prin faţa lui Doru.

— Mă duc să-l chem pă şefu', anunţă el.

— Ia spune, maestre, mi se adresează Doru, ce-i cu dezordinea aia de acasă? Am fost azi cu băieţii pe-acolo să-mi iau nişte lucruri.

Într-adevăr, acum observ că poartă altă cămaşă. Probabil că au trecut după evadarea celor doi din debara. Făt-Frumos îmi aşteaptă răspunsul cu sufletul la gură, mai ales că, între timp, Ali a revenit în încăpere. Îl las în suspans câteva clipe, să se perpelească. Sunt un pic sadic, recunosc.

— Am căutat ceva, răspund, evaziv, în cele din urmă.

Blondul răsuflă uşurat. Doru nu pricepe mare lucru — nici n-ar avea cum —, dar îşi dă seama că nu e cazul să insiste. Mă privește din nou cam ciudat, parcă ar încerca să-mi transmită cine ştie ce semnal.

Iată că apare şi boss-ul! La fel de dichisit ca aseară, merge ţeapăn de parcă ar fi îmbrăcat costumul cu tot cu umeraş. Ar fi numai potrivit pentru prezentarea modei la sala rondă. Nu

catadicseşte să salute sau să-mi arunce vreo privire, dar nici eu nu iau poziţia de drepţi. Trebuie să fiu foarte atent, urmează un meci important. Am de gând să joc tare.

Al Capone se aşază în capul mesei, îşi drege gasul, apoi începe să vorbească foarte calm şi sigur, mângâindu-şi mustaţa.

— Domnilor, înainte de toate cred că e bine să lămurim nişte lucruri, ne spune el, închizând în acest timp ochii. (Când îi deschide, îi fixează asupra mea.) Aştept nişte explicaţii.

Mă uit, nedumerit, în spate, ca şi cum n-aş şti că mie mi se adresează.

— De la mine? întreb, sincer uimit, după ce constat că nu este nimeni în spatele meu. Ce fel de explicaţii?

— De exemplu, de ce-ai plecat aseară şi pe unde ai umblat astăzi toată ziua? Băieţii te-au căutat în zadar, peste tot.

— Serios? Cum de nu m-au găsit? fac eu, aruncându-le celor doi o privire ironică.

Boxerul îmi face discret un semn implorator, în timp ce Făt-Frumos recită „Tată nostru” în gând. Bineînţeles, nu e cazul să-i dau de gol. E bine să păstrez atuul pentru vremuri mai grele. Deocamdată mă mulţumesc cu recunoştinţa lor veşnică.

— Dimineaţă am avut o întâlnire importantă, de la care nu puteam lipsi, îl lămuresc pe Al Capone. Consider că nu sunt obligat să dau nimănui socoteală. Când am promis să colaborez, n-a fost vorba că o să fiu ţinut în cantonament. Înţeleg să fiu tratat ca un partener de afaceri, nu să fiu ţinut la poprealã, e clar?

I-am zis-o de la obraz, nu? Vă asigur că am folosit un ton cât se poate de indignat, revoltat chiar.

— Cât despre programul meu de astăzi, o să mai vorbim, continui eu. După cum vedeţi, n-am stat degeaba.

Mustăciosul nu e deloc impresionat de ieşirea mea. Mă priveşte printre gene, cu un aer dur, şi-mi administrează lovitura de graţie:

— Atunci, poate ne spuneţi ce căuta prietena dumneavoastră aseară şi azi dimineaţă prin faţa casei mele. E vorba, desigur, despre domnişoara Manu.

— Domnişoara Manu? Cine-i persoana? Nu cunosc… încep eu o minciună (se pare că mi-a intrat în sânge în ultima vreme).

Deodată, mă opresc în mijlocul propoziţiei, cuprins de panică. Ceva nu e în ordine aici. Îmi amintesc de discuţia cu blondul, de

azi dimineaţă.

— Ciudat: domnişoara a mărturisit, totuşi, că vă cunoaşte.

Vrea să spună că e în mâinile lor. E absurd, doar am vorbit cu Micşunica acum câteva ore. Atunci de unde naiba îi ştie ăsta numele? Simt o mare de căldură învăluindu-mă.

— Trebuie să fie o confuzie, abia reuşesc eu să articulez.

Sunt sigur că nu e nicio confuzie, dar nici de priceput nu pricep nimic.

Al Capone pocneşte scurt din degete şi-i aruncă blondului o cheie. Acesta sare prompt de pe scaun şi se îndreaptă spre uşa din dreapta. Ăştia nu glumesc! În sfârşit, înţeleg : Doru voia să mă avertizeze că fata e închisă pe aici, pe undeva.

Când uşa se deschide, abia mă stăpânesc să nu sar în picioare şi să strig: „Micşunica! Mă opresc însă la timp. Nu este ea. În mintea mea se face deodată lumină. Aţi ghicit, desigur: în cameră a pătruns domnişoara Cireşica Manu în persoană, care mă priveşte gata-gata să mă înghită. Ei, acum să te văd, mister Enescu!

— Ne cunoaştem de undeva, domnişoară? trag eu de timp, deocamdată.

— Cum adică, ingratule? sare ea. Te faci că ai uitat?

E clar: nu ţine, trebuie să încerc altceva.

— Aa, sigur, acum îmi amintesc? Domnişoara… ăă… Vişinica, nu?

— Nu ţi-e…

Ştiu ce vrea să spună, dar n-am de gând s-o las să vorbească.

— Cred că sunt vreo cinci ani de când nu ne-am văzut. Ce mai faci?

Totul e să vorbesc cât mai mult, măcar până îmi vine vreo idee. Ceilalţi urmăresc scena cu deosebit interes. Doru s-a tras mai aproape de fată. Sunt convins că vrea să-mi dea o mână de ajutor.

— Domnilor, continui eu, vă mărturisesc că, într-adevăr, o cunosc pe domnişoara. Am colaborat la o mare spargere în Galaţi. A trecut însă o groază de timp de atunci…

— Ce spargere? protestează, revoltată, fata care, evident, nu înţelege nimic din ce i se întâmplă.

Vorbesc în continuare, fără pauză:

— A fost o lovitură straşnică, îţi aminteşti, Sesam?

— Cum, şi dumneata o cunoşti? îl întreabă Al Capone pe Doru.

— Drept să vă spun, foarte vag. Eu n-am ţinut legătura decât cu maestrul.

— Atunci ce căutai, domnișoară, pe strada Luminoasă? îşi continuă mustăciosul ancheta.

— V-am mai spus, mă duceam după cumpărături. Nu înţeleg ce vreţi de la mine, iar individul ăsta…

Individul sunt eu. N-o las să termine, e periculos.

— Băieţi, e vorba de o confuzie, v-am zis. Propun să nu mai pierdem timpul. Vă asigur că nu este nicio primejdie, domnişoara e cât se poate de discretă. Atunci a fost şi anchetată, dar s-a descurcat de minune.

Cireşica e gata sa explodeze. Din fericire, Doru, sub pretext că vrea să se prezinte, îi strânge pe furiş mâna, făcându-i semn să se potolească. Fata, bineînţeles, nu pricepe nimic, simte însă şi ea că e mai bine s-o lase aşa cum a căzut.

— În sfârşit, o să mai discutăm, conchide Al Capone. Deocamdată du-o înapoi! Îi ordonă blondului.

Orice proteste sunt zadarnice. Până aici n-a ieşit prea rău, dar Cireşica îmi încurcă toate planurile. Sper ca Doru să-i poată povesti, cât mai curând, cum stau lucrurile.

Blondul revine în cameră şi, la un semn al şefului, ne aşezăm cu toţii la masa de lucru. Reuşesc din nou să mă plasez lângă Doru, poate găsesc un prilej să-l pun în temă, măcar în linii mari, cu manevrele pentru scoaterea lui de aici. În ceea ce o priveşte pe Cireşica, e de ajuns să-i dau un telefon soră-sii, că vine cu gărzile patriotice după ea.

— Domnule Enescu, sau cum v-o chema în realitate, mi se adresează Al Capone, mie povestea asta cu amica dumitale mi se pare totuşi suspectă. De unde ştiu eu că n-ai pus-o să ne spioneze?

— Nu-i decât o simplă cunoştinţă…

— V-am spus eu, sunt segelişti, îşi menţine blondul părerea.

— Nu ştiu. În orice caz, până se declanşează acţiunea, rămâneţi amândoi aici. N-am chef de complicaţii să fie clar!

— Mă rog, dacă credeţi că e necesar… Eu unul n-am nimic împotrivă. Fata ne-ar putea chiar ajuta, la o adică. Să ştiţi că e o tânără foarte talentată.

— Asta nu! se opune şeful vehement. Suntem şi aşa destui. De unde s-o mai plătesc şi pe ea?

— Aranjăm noi cumva, intervine Doru. Nu cred să fie prea

pretenţioasă.

— Bineînţeles, întăresc eu. O mică atenţie: un Kent, o pungă cu cafea, ceva, ar fi suficient. De altfel n-o să-i dăm cine ştie ce lucru complicat de făcut. Iar în ceea ce mă priveşte, eu zic să nu vă pripiţi. Nu sunteţi la curent cu evenimentele.

— Bine, o să mai vedem. Acum să auzim noutăţile! În noaptea asta o să mă întâlnesc cu beneficiarul şi vom stabili ce e de făcut.

Cine naiba o fi ăsta de care tot vorbeşte? Poate n-ar fi o idee rea să-l urmăresc pe Al Capone, să văd cu cine se întâlnește. Nu ştiu însă dacă timpul îmi va permite.

Îmi dreg glasul, plin de importanţă. N-am prea avut când să mă gândesc la un plan, dar am câteva idei şi sper să improvizez ceva cât de cât acceptabil. Obiectivul numărul unu este eliberarea lui Doru.

— Domnilor, încep eu, în primul rând, ţin să vă informez că am închiriat o cameră la familia Panduru.

Doru, prompt, mă răsplăteşte cu o exclamaţie admirativă.

— Astă seară ar urma să mă mut acolo. O să întocmesc un plan al casei, pe care am să vi-l transmit. Va trebui să-l învăţaţi pe dinafară, pentru orice eventualitate, apoi să-l distrugeţi Am să depistez şi seiful dar mărturisesc sincer că nu sunt expert la aşa ceva. Eu mă ocup de regulă cu munca de organizare. Prin urmare, ar fi mai bine să-l vadă Sesam, să ştie ce instrumente îi sunt necesare.

— Şi cum propui să facem? se interesează marele spărgător.

— Mâine dimineaţă, să zicem pe la nouă, vino acolo, îi răspund. O să te introduc eu în casă, sub un pretext oarecare. Şi am să-ţi arăt locul.

— Nu e periculos, bă nenică? întreabă Ali, uşor îngrijorat.

— Nu. Fă-ţi rost de o salopetă sau aşa ceva, îi spun lui Doru. Poţi să te dai drept instalator sau lucrător la telefoane, venit în control. Apropo, au telefon? îl întreb pe Făt-Frumos, deşi cunosc răspunsul de la boxer.

— Au, am verificat.

— Prin urmare, trebuie tăiate firele. Dar despre asta o să mai vorbim. Eu zic că nu putem definitiva planul până nu avem toate datele necesare. Am să studiez problema. Rămâne să ţinem legătura. În orice caz, să nu se mai arate nimeni pe acolo. S-ar putea sesiza vecinii şi cine ştie ce încurcături se mai pot ivi.

Toată lumea e de acord, deşi e evident că discuţia asta nu-i convine şefului care simte că pierde iniţiativa. Trebuie să profit de conjunctură şi să fac mai departe pe nebunul.

— Daţi-mi numărul de telefon. Am să vă sun eu, când o fi cazul.

Andy mi-l notează pe o foaie de hârtie.

— Există însă o mică problemă, continui eu. Diseară trebuie să plătesc chiria pe două zile şi nu mai am niciun ban.

Ar fi fost suspect să nu-i cer chiar niciun ban lui Al Capone.

— Cât? întreabă el.

— Păi, să spunem vreo trei sute.

— Nu e cam mult?

— Mai sunt şi alte cheltuieli. Trebuie să mai şi mănânc şi poate n-ar strica să duc nişte cadouri gazdelor. Mai bine cinci.

Mustăciosul nu mai protestează. Se ridică foarte calm de la masă şi părăseşte încăperea. Acum e momentul să schimb câteva vorbe cu Doru. Ce fac însă cu cei doi?

— Daţi şi voi ceva de băut pe chestia asta! le spune Doru, care mi-a ghicit intenţia.

— Scoate tu nişte vin, doar eşti gazdă, se adresează blondul marelui campion. Eu aduc pahare.

Se ridică amândoi şi dispar pe o uşă. Sunt sigur însă că au ferecat uşa de la intrare, altfel era o bună ocazie să spălăm putina.

— Ai fost la poliţie? mă întreabă scurt Doru.

— Da. Se pare că n-au crezut o iotă din tot ce le-am spus, aşa că va trebui să ne descurcăm şi fără ajutorul lor.

— Paul?

— N-am ajuns încă să stau de vorbă cu el. Se învârte după blonda lui. Tu încearcă s-o pui în temă pe Cireșica. Să nu facă cine ştie ce prostie. Dacă ne dibuiesc ăştia, ne scalpează. Mâine dimineaţă evadezi şi tu. Chiar dacă n-or să te lase să vii singur, scăpăm noi cumva de ei.

— Şi fata?

— O să anunţ poliţia despre răpirea ei. Totul e să-şi ţină gura până atunci. Ce s-a întâmplat aseară?

— M-am prefăcut că dorm. Individul şi-a revenit destul de repede. A aprins lumina, a văzut că nu mai eşti în cameră şi a dat buzna afară. Am mai stat câteva minute şi am ieşit şi eu după el. I-am auzit vorbind Mi-am dat seama că n-ai avut timp s-

o ştergi şi când au început să te caute prin casa mi-am zis că trebuie să creez o diversiune. Aşa că am năvălit în camera roşcatei.

— Ai amenințat-o sau ce i-ai făcut de-a ţipat aşa?

— N-a fost nevoie să-i fac nimic. Dumneaei tocmai îşi admira nudul în oglindă. Cum a dat cu ochii de mine, a început să urle.

— Şi cum ai scăpat de indivizi?

— Le-am spus că te căutam pe tine. Te înjurau de mama focului. Au scotocit prin toată casa. Până dimineaţa n-a mai fost chip să dorm.

Nu mai putem vorbi, cei doi au revenit. A apărut şi Al Capone, care îmi întinde banii.

— Ce tot şuşotiţi? întreabă el, vigilent.

— Îi dau câteva instrucţiuni pentru mâine. Trebuie neapărat să faceţi rost de salopetă.

— Am eu una, se oferă blondul.

— Bă nenică, să bem pentru asta! propune Ali.

Golesc paharul dintr-o înghiţitură şi mă ridic de la masă.

— Băieţi, eu plec. Mă aşteaptă domnişoara Panduru, să mă introducă în familie. Şi mai am de luat şi bagajele de acasă.

— Şefule, mă duc eu să-l ajut, sare amabil, Rocky Marciano. Cu maşina rezolvăm mai repede. Tot am drum pe la alimentara.

— Nu te deranja, caut eu să-i temperez elanul.

Intenţionam să trec pe la Micșunica. Asta îmi dă peste cap programul.

— Nu e, bă nenică, niciun deranj. Te duc măcar până acasă.

N-am ce face, trebuie să accept, altfel ar bate la ochi. Îi salut grăbit şi pornesc pe urmele boxerului.

În maşină resping hotărât orice tentativă de conversaţie, pe motiv că elaborez planul şi trebuie să mă concentrez. Când ajungem în colţul străzii unde îmi am deocamdată reşedinţa, îi cer boxerului să oprească.

— Nu e bine ca vecinii să-ţi mai vadă maşina pe aici. S-ar putea să-şi amintească numărul.

Argumentul îl convinge. Frânează brusc şi mă îndeamnă să cobor, dornic să dispară cât mai repede.

— Salut, bă nenică. Şi succes îmi urează el la despărţire.

Bine c-am scăpat de el! Vrând, nevrând, acum trebuie să-mi iau câteva lucruri în geantă şi să mă car cu ele prin oraş. Sper s-o mai găsesc pe Micşunica la hotel. Cu toate că-mi imaginez

cum va reacţiona când va afla ce-i cu soră-sa, sunt nevoit să-i spun adevărul Am s-o pun pe ea să anunţe poliţia. După cum aţi văzut, eu nu prea am trecere.

Pătrund grăbit în casă, hotărât să nu întârzii prea mult. Dezordinea care domneşte peste tot mă deranjează. Mă apucă jalea când văd ce e în jurul meu. Nu-mi pot înfrânge avântul gospodăresc, mă simt dator să-mi includ în program aranjarea lucrurilor.

După circa un sfert de oră, locuinţa şi-a recăpătat, în linii mari, aspectul iniţial. Numai cu uşa de la debara nu mă descurc prea bine. N-am reuşit decât s-o ridic şi s-o proptesc de toc, cam într-o rână.

Sunt gata de plecare. Mai arunc o ultimă privire în jur şi mă îndrept, mulţumit, către ieşire, când zăresc o umbră trecând prin faţa geamului. Rămân nemișcat. Se pare că planul meu va suferi din nou o mică modificare.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Închei un pact cu vikingii şi fac o cucerire de unul singur.

Din spatele perdelei, unde m-am plasat strategic, îmi cercetez atent musafirul. O barbă decorativă, de un blond spălăcit, şi nişte mustăţi aşijderea îi dau un aer de viking. Eu pe vikingi n-am avut plăcerea să-i cunosc personal, i-am văzut doar la cinema, dar pe acest descendent al lor, rătăcit pe aici, l-am mai întâlnit, şi încă foarte recent. Revederea lui îmi provoacă o nestăpânită poftă de bătaie. Nu pot uita că, la nici cinci minute după ce am dat cu ochii de el, amicul lui, negriciosul, mă expedia cu sânge rece în lumea viselor. Nu cumva vikingul a venit să continue opera brunetului?

În orice caz, nu-mi arde de somn la ora asta, cu atâtea treburi pe cap. Îi măsor din priviri statura, încercând să-mi evaluez şansele. N-am decât una: să ies pe coş.

Individul a pătruns deja în vestibul. Nu mai am când să desfund hornul. Îl aştept, aşadar, după uşă, îl las să între în cameră şi... poc!

Nu e timp de pierdut, trebuie să scap de el până nu se trezeşte. Îl înşfac zdravăn, îl târăsc cu greu afară din casă şi îl aşez pe scară, rezemat de perete. Mi s-a părut că aud un suspin. Încui uşa şi din doi paşi sunt la poartă.

— Hei, alo! Ce faci, dom'le? Stai puţin! aud eu, tocmai când am pus mâna pe clanţă.

Doar nu-s prost să mă opresc!

— Hei, domnule Enescu! Unde fugi aşa?

Asta-i altă treabă : tipul mă cunoaşte.

Mă întorc descumpănit către el. S-a ridicat şi se apropie de mine, ţinându-se cu mâna de ceafă. Mă uit la el năuc. Sunt totuşi tentat s-o iau la sănătoasa. Vikingul însă mă prinde de braţ şi începe să râdă.

— Potoleşte-te, domnule Enescu! Sunt eu, Brădeanu.

— Vă rog să mă scuzaţi, mă bâlbâi eu cu regrete exagerate, v-am confundat...

— Nu e nimic, haideţi să intrăm în casă, trebuie să stăm puţin de vorbă.

— Mai face omul gafe, dar nici chiar aşa! mă mustru eu cu asprime, străduindu-mă din răsputeri să-mi maschez adevăratele sentimente.

În timp ce intrăm, încerc să-i explic de ce n-am întins covorul roşu în hol şi nu l-am primit cu pâine şi sare. *Mon capitaine*, neaşteptat de amabil, mă roagă să încetez cu scrupulele. Ceea ce şi fac. Cine l-a pus să se deghizeze în halul ăsta?

Drept să vă spun, bănuiesc ce vânt l-a adus pe-aici, dar nu îndrăznesc să deschid eu discuţia. Prefer să aştept. Între timp, joc rolul gazdei ospitaliere. Îi ofer cu generozitate cafea şi vodcă, modestă recompensă pentru cele îndurate mai înainte. El însă refuză, politicos, trataţia, în schimb, îşi scoate din buzunar pachetul de ţigări şi îmi cere printr-un gest permisiunea să fumeze. Nu pot să-i interzic această mică plăcere, cu toate că ştiu ce mă aşteaptă. Mă reped la fereastră şi o deschid larg.

— Domnule Enescu, se aude, după o vreme, o voce din norul de fum ce înconjoară fotoliul, am întreprins unele cercetări în legătură cu dumneavoastră şi domnul Georgescu. Judecând după referinţele primite, s-ar părea că a fost vorba de o

confuzie. Şefii dumneavoastră n-au avut decât cuvinte de laudă…

Sigur, acum mă laudă, dar când e vorba de primă…

Vikingul din faţa mea îmi zâmbeşte destins pe sub mustaţa fotogenică. Ciudat lucru totuşi: să se deranjeze el până aici, şi încă deghizat, numai ca să-şi ceară scuze?

— Dacă mă gândesc însă la modul cum aţi plecat de la poliţie…

A.veţi, desigur, anumite îndoieli, îl completez eu în gând. Păi nu-i aşa? Eram în plină cercetare penală… o fi penală? mă sperii eu însumi… şi am şters-o englezeşte. Grav, foarte grav, domnule Enescu, îi continui eu acuzaţiile, ruşinat de propriile-mi fapte şi decis să mă predau spăşit.

— Vă rog să-mi daţi totuşi o explicaţie pentru acest gest, îmi oferă *mon capitaine* o portiţă de scăpare. Poate găsim nişte circumstanţe atenuante…

Îi prezint rapid o expunere de motive, insistând asupra intenţiilor nobile de a-mi salva prietenul, iar ca argument îi povestesc succint planul pus la cale.

Am senzaţia că nici nu mă ascultă. S-a rezemat de spătarul fotoliului şi continuă cu înverşunare să polueze atmosfera.

— Domnule Enescu, se hotărăşte el, tocmai când mă pregăteam să telefonez la Organizaţia pentru protecţia mediului, sunteţi un om curajos, văd că aţi luat acţiunea pe cont propriu. Eu zic totuşi să nu ne pripim. Prietenul dumneavoastră nu este, deocamdată, în pericol. Amândoi aţi acceptat colaborarea cu bandiţii, le-aţi câştigat oarecum încrederea, prin urmare, nu aveţi niciun motiv să vă temeţi pentru soarta lui. Mă gândeam că ne-am putea stabili un plan comun.

De asta ce mai spui, Radu Enescu? Ce mai vorbă, ai ajuns mare!

— Nu înţeleg. Adică, ce-ar trebui să fac?

— Să vă jucaţi rolul mai departe, atâta tot. Chiar dacă i-am depistat pe bandiţi, arestarea lor în acest moment ar fi prematură. Deocamdată nu sunt vinovaţi decât de sechestrare de persoană, n-au comis niciun alt delict. Faptul că au de gând să-l comită e cu totul altceva. Ideal ar fi să-i surprindem în flagrant delict.

— Foarte bine. Spargerea se va da, după câte am înţeles, zilele astea. Aveţi adresa, prin urmare… încerc eu să mă

eschivez.

Ştiu însă că n-am nicio şansă. *Mon capitaine* a fost destul de explicit: poate găsim noi nişte circumstanţe atenuante, dacă şi tu…

— Da, dar dumneavoastră, fiind în mijlocul lor, ne puteţi ţine la curent cu evenimentele astfel încât acţiunea să ne găsească pregătiţi, mă lămureşte el. Pe de altă parte, dacă ieşiţi din joc, n-ar fi exclus ca ei să renunţe, mai ales dacă sunt lipsiţi şi de aportul marelui specialist în spargeri. Vă garantez că n-o să păţiţi nimic. Un om de-al meu va fi tot timpul pe urmele dumneavoastră, gata să vă sară în ajutor.

Cât de simple i se par lui toate astea! Numai că teoria e una, iar practica alta. Oftez adânc şi ridic, resemnat, din umeri.

— Ce misiune îmi daţi?

— Deocamdată, să le faceţi mai departe jocul. Bineînţeles, dacă se iveşte ceva interesant, ne comunicaţi.

— Am deja câteva noutăţi, mă reped eu, dornic să-l dau gata. În primul rând, banda şi-a mutat sediul. Vă pot furniza noua adresă.

La această veste mă aştept să-l văd leşinat de emoţie, negru tot de invidie, copleşit de admiraţie faţă de noul lui colaborator. *Mon capitaine* nu pare însă o fire uşor impresionabilă.

— O cunoaştem şi noi, îmi răspunde el, cu un zâmbet ironic. Am fost alături de dumneavoastră, încă de când aţi părăsit sediul. Mizam pe faptul că ne veţi duce la bandiţi, indiferent dacă cele ce ne-aţi relatat erau adevărate sau nu.

Aşadar, l-am subapreciat pe *mon capitaine,* ca de altfel şi pe grasul pornit pe urmele mele.

— Ce altceva aţi mai pus la cale?

— Nimic important, în afară de ce v-am spus înainte. Cât priveşte spargerea, a rămas sa stabilim data acţiunii şi planul final în funcţie de anumite informaţii pe care le voi obţine eu din casa Panduru, unde am reuşit să închiriez o cameră. Mă mut chiar astăzi. O ştiaţi şi pe asta?

— E unu la unu, recunosc. Am fost informat despre această vizită, dar nu bănuiam că s-a soldat cu rezultate atât de fructuoase. Meritaţi felicitări.

Cred şi eu că merit! Mi-aş acorda chiar premiul întâi, cu coroniţă, deşi lucrurile s-au brodit aşa fără ca eu să depun cine ştie ce efort. Drept răsplată, *mon capitaine* se hotărăşte, în

sfârşit, să închidă furnalul.

— Vă mai rog un lucru, continuă el. Înainte de a comunica din nou cu „colegii” dumneavoastră, luaţi legătura cu mine. E necesar să stabilim o strategie comună.

Se pare că întrevederea se apropie de sfârşit. Eu aş mai avea totuşi o problemă.

— Un moment, domnule locotenent! A apărut ceva neprevăzut şi nu ştiu cum să procedez.

— Ce anume?

Îi povestesc despre Cireşica şi confuzia care a dus la răpirea ei. *Mon capitaine* nu se arată prea încântat.

— Asta ar putea periclita acţiunea. Trebuie neapărat să o puneţi în temă. După cum spuneam, o intervenţie din partea noastră, în acest moment, nu ar avea niciun sens. În locul dumneavoastră n-aş fi plecat de acolo până când nu eram sigur că lucrurile s-au aranjat.

— Nicio grijă! I-am trasat lui Doru sarcina de a o convinge să colaboreze. Putem avea toată încrederea în el, mai ales că domnişoara nu arată deloc rău.

— Sper ca prietenul dumneavoastră să fie la înălţimea misiunii încredinţate, răspunde *mon capitaine*, ridicându-se în picioare.

— Cum ţinem, legătura? îl întreb eu, în drum spre ieşire.

— Iată numărul meu de telefon de la serviciu şi pe cel de acasă. Vă rog să le memoraţi. Nu puteţi risca să purtaţi o hârtie compromiţătoare asupra dumneavoastră.

Sper să nu mă pună s-o înghit…

Ne strângem mâinile ca doi colaboratori apropiaţi ce suntem. Vikingul parcă face reclamă la pasta de dinţi pentru fumători. Nu mă pot abţine să-i cer o ultimă lămurire:

— Domnule locotenent, ce e cu deghizarea asta? Credeam că se practică numai în filme.

Se amuză.

— Simplă măsură de prevedere: n-ar fi exclus ca indivizii care v-au racolat să mai fi avut de-a face cu mine şi n-am vrut să ne desconspirăm.

La despărţire, *mon capitaine* mă copleşeşte cu sfaturi şi indicaţii preţioase. Îmi recomandă să acţionez cu prudenţă şi cu toată răspunderea, pentru a nu periclita cumva acţiunea. Pătruns de solemnitatea momentului, îl asigur că poate conta pe

noi. Suntem cu poliţia!

Îi las un avans de câteva minute, apoi îmi iau geanta pe umăr şi pornesc şi eu. Nu uit să mă asigur că totul e în ordine şi să încui cu grijă uşa. Urmează doar să-mi schimb domiciliul şi nu pot lăsa casa omului vraişte.

Următorul punct din program îmi este cât se poate de clar : o vizită la hotelul *Făgăraş*. Străbat străzile cu viteza sunetului, pentru a mai recupera din întârziere. Pe drum îmi amintesc de Cireșica. Ținând cont de înţelegerea cu *mon capitaine*, nu mai are rost să-i spun Micşunicăi despre răpirea scumpei sale surioare. Aşa cum o cunoaşteţi, fata asta ar fi în stare să ne aducă Interpolul pe cap.

Mai am de parcurs vreo cincizeci de metri până la hotel când sunt nevoit să mă opresc brusc. Mă furişez în spatele unui stâlp. Pe trotuarul de vizavi, puţin înaintea mea, blonda misterioasă, ziarista, tocmai se desprinde de lângă o vitrină. Şi-o fi cules datele pentru articol? N-ar strica să-i vând pontul, poate ne dă şi pe noi la ziar. Ba nu! Să vină televiziunea, să transmită în direct!

Până să mă hotărăsc eu, tipa a pornit grăbită înainte, parcă ar fi luat startul într-o cursă de o sută de metri plat. Mă urnesc şi eu din loc, fără s-o scap din ochi. Nu traversez strada: am citit undeva că aşa procedează un urmăritor competent. Numai că duduia a luat deja un avans cam mare. E cazul să măresc compasul Am ajuns acum aproape de hotel. Blonda traversează în pas vioi şi, tocmai când mă gândesc dacă trebuie să fac şi eu la fel, dispare într-una din clădiri. O iau la fugă, atrăgându-mi privirile îngrijorate ale trecătorilor. Pe aici, pe undeva a dispărut. Unde o fi intrat oare, în hotel sau în restaurantul de lângă el?

Mă hotărăsc pentru a doua soluţie. Am cincizeci la sută şanse să găsesc drumul cel bun, dar tot atâtea să greşesc.

Bineînţeles, nu e în restaurant, doar dacă nu s-o fi ascuns la bucătărie sau pe la toaletă. Nu e timp de pierdut, poate am mai mult noroc la hotel.

Intru ca o vijelie. Abia reuşesc, în ultima clipă, să evit ciocnirea cu o persoană care circulă pe celălalt sens. Persoana nu e alta decât Micşunica.

— Bună! Ţi-ai amintit, în sfârşit, de mine? mă întâmpină ea, rece ca un vânt de toamnă.

Încerc să-mi compun un zâmbet amical, în timp ce-i răspund la salut. Arunc o privire rapidă în jurul meu. Suntem singuri în

holul hotelului, nici urmă de blondă misterioasă. E clar, am pierdut-o.

— N-am reuşit să ajung mai repede, încerc eu să mă scuz.

— Ce-i cu tine? Araţi cam speriat, mă ia în primire Micşunica.

— Oh, dac-ai şti prin câte am trecut… După ce m-am despărţit de tine azi dimineaţă, m-a atacat un individ în parc. M-a pocnit şi a şters-o imediat M-a luat prin surprindere, altfel puteam şi eu să ripostez. Nici nu ştii ce viteză am. Vezi? Mi-a lăsat şi un autograf pe nas.

Sensibilă cum o cunoaşteţi, Micşunica se înmoaie pe dată, privindu-mă îngrijorată.

— Ai dreptate, se vede o mică vânătaie. Dar ce-a avut cu tine?

— Ştiu eu?… Auzi, n-ai văzut cumva o tipă blondă intrând adineauri aici?

Mă studiază intrigată, luată prin surprindere de schimbarea bruscă a subiectului. Faţa i se colorează treptat în diferite nuanţe de roşu.

— Aha! explodează ea. Şi eu care credeam că pe mine mă cauţi! Nu, domnule, n-am văzut nicio blondă. Scuză-mă că n-am fost atentă!

— Stai, dragă, nu sări aşa! Mă înţelegi greşit…

— Lasă, că înţeleg foarte bine! mă întrerupe ea răstit, deplasându-se către biroul recepţiei, de unde se întoarce cu un plic. Poftim! De la duduia Mateescu. M-a întrebat de vreo trei ori de tine. N-am vrut să-i dau numărul de telefon, dar acum îmi pare rău. Şi te-aş ruga să cauţi un alt mod de-a vă trimite bileţele. Nu sunt curierul vostru.

— Micşunica!…

— Lasă-mă, am treabă! îmi strigă ea, pornind înapoi spre recepţie.

— Stai să-ţi explic! Te superi de pomană. Nina Mateescu e soţia lui Paul, prietenul meu. El e locotenent de poliţie…

Mă văd obligat să-i povestesc în câteva cuvinte cum stau lucrurile. Am impresia că argumentele i se par acceptabile, fiindcă revine la o poziţie rezonabilă.

— Şi blonda aia cine mai e? mă întreabă ea, încă bosumflată.

— Habar n-am. Cred că e şi ea amestecată în afacerea asta. S-ar putea să facă parte din bandă.

Deşi nu pare întru totul convinsă, mă priveşte ceva mai

îmbunată.

Acum e acum, mister Enescu! Să te văd cât de bun actor eşti! Intru în rol şi atac cu candoare :

— Ce-ţi face surioara, a sosit? Sper să nu vă luaţi la bătaie din cauza mea.

Ea însă nu-mi apreciază umorul.

— Sunt foarte supărată, îmi răspunde, oftând adânc. Nu ştiu ce-i cu Cireşica, pur şi simplu a dispărut. Nici măcar n-am apucat s-o văd.

— Ei, asta-i! Unde să dispară? S-o fi răzgândit…

— Ba nu. A venit în oraş. A văzut-o o colegă într-o maşină, cu nişte tipi, azi dimineaţă. Şi uite, până acum nu mi-a dat niciun semn. Nu ştiu de ce, dar presimt că i s-a întâmplat ceva.

— Fii serioasă, n-o lua chiar aşa în tragic? Ce să păţească?

— Dacă a încăput pe mâna unor huligani? Trebuie să fac ceva!

— Ei, hai, linişteşte-te! Nu se poate să nu apară… În orice caz, n-ai cum să dai de ea. E ca şi cum ai căuta acul în carul cu fân.

— Pot să încerc totuşi. Colega mi-a descris maşina şi mi-a spus numele străzii unde a văzut-o. M-aş fi dus să întreb de ea pe acolo…

Ei, poftim! Fata asta e în stare să răscolească tot oraşul şi n-ar fi exclus să dea buzna peste Al Capone şi banda lui. Numai ea mai lipseşte! Trebuie s-o deturnez cu orice preţ.

— Micşunica, dar ai promis să petrecem seara asta împreună. Acum, dacă ea n-a ajuns, n-o să stai să plângi aşteptând-o… Mergem undeva…

— Îmi pare rău, Răducu, nu mai putem ieşi! Sunt aşa de zăpăcită că am şi uitat să-ţi spun : trebuie să intru iarăşi de serviciu. Îmi pare foarte rău, crede-mă!

— Asta-i culmea! Nu-ţi dai seama ce rău îmi pare mie…

În gând, jubilez de bucurie : lucrurile s-au aranjat nesperat de bine, aşa că nu mai insist, de teamă ca Micşunica să nu se răzgândească. În plus, pentru a mă asigura că va sta cuminte în banca ei, îi propun:

— Fiindcă tot n-am alt program, am să fac un tur de recunoaştere pe strada unde-a fost văzută. Să-mi notezi adresa pe-o hârtie. Tu stai aici liniştită şi aşteaptă semnalul meu. Te ţin la curent.

Succesul este deplin. Micşunica mă conduce recunoscătoare

până la ieşire, iar eu părăsesc scena în culmea satisfacţiei.

Pe drum îmi amintesc de plicul primit de la Nina. De ce m-o fi căutat? Te pomeneşti că l-a văzut prin oraş pe Paulică al ei cu… cine ştiu eu!

În plic găsesc un mesaj destul de laconic. În orice caz, nu-mi spune nimic, în afară de ce-mi comunică :

„Trebuie să te văd de urgenţă. Avem de discutat probleme f. f. Importante. Te aştept la hotel. Nina.”

Ce poate fi atât de important? Dacă e vorba de soţiorul ei, prefer să rămân în umbră până se mai limpezesc lucrurile Acum nu mai am nicio clipă de pierdut, şi aşa am întârziat destul. Elena mi-a cerut să mă prezint cât mai repede acolo, până nu pleacă ei la petrecere. După ce mă instalez, o să mă gândesc şi la biletul Ninei.

În strada Caporal Belizarie, numărul 22, frumoasa Elena mă întâmpină gătită ca o regină. Nu pot să nu-l invidiez totuşi pe Paul.

— Oo, dar se pare că e mare bal mare în seara asta! Nu duci lipsă de un partener? Cunosc un băiat frumos…

— Parcă spuneai că eşti frânt de oboseală, după o noapte pierdută…

— Tocmai, aş merita să câştig una, nu? Pentru tine aş fi în stare să nu dorm o lună.

— Hai, lasă, lasă? Vino să te prezint tatei! L-am pus deja în temă. Fii atent, trebuie să vorbeşti ceva mai tare, nu aude prea bine.

Intrăm în camera de zi, unde mister Panduru aşteaptă într-un fotoliu.

— Tată, ţi-l prezint pe domnul Radu Enescu, strigă Lena lângă urechea bătrânului.

Apoi se întoarce către mine:

— Vă las puţin singuri Mă duc să-ţi pregătesc camera.

Domnul Panduru mă întâmpină destul de vesel, strângându-mi viguros mâna. E un bărbat scund, slab, cu un păr creţ şi cărunt care-i stă vâlvoi şi-i dă un aer caraghios. E pus la patru ace, pregătit, desigur, pentru marea vizită.

După ce mă invită să iau loc, începe, fără altă introducere, să bombăne, nemulţumit, la adresa cucoanelor, care l-au obligat să se îmbrace de o oră şi acum, conform, se pare, unui vechi obicei, întârzie. Aşa sunt toate femeile, susţine el, oricât de

devreme ar începe pregătirile în astfel de ocazii, în final se dovedeşte că le-au început prea târziu. Vreo cinci minute bune, trage tare pe tema asta, din ce în ce mai ambalat, fără a-mi da o şansă, cât de mică, să-mi exprim şi eu punctul de vedere. În cele din urmă, îşi aminteşte totuşi de mine

— Ah, tinere, am uitat să te întreb, ce mai tace domnul Popescu? Mi-a spus Lena că el te-a trimis la noi.

Îl privesc nedumerit, apoi, când îmi dau seama despre ce e vorba de fapt încerc să-l corectez:

— Domnul Georgescu?

— Da, da, Popescu. Nu l-am văzut demult. Cam zgârcit dumnealui dar, altfel, priceput. Puţini colecţionari mai avem ca el.

Are vreun rost să-l contrazic? Dimpotrivă, lucrurile s-au potrivit cum nu se poate mai bine. Acu', ce mi-e Georgescu, ce mi-e Popescu, din moment ce tot am inventat povestea? Dacă tot n-avem martori la discuţie…

— M-am ţinut mult de capul lui, să-i cumpăr o piesă, continuă gazda, fără să aştepte răspuns, dar nu mi-a cedat-o. A fost un prost. Până la urmă tot a fost nevoit s-o dea forţat de împrejurări, şi, bineînţeles, a ieşit în pierdere.

Moşul se bucură, chiar şi după atâţia ani, de ghinionul ilustrului său confrate, despre care habar n-am ce aş putea să-i povestesc, dacă mai întreabă. Din fericire, Lena a revenit în cameră.

— Iartă-mă, Radu! mă imploră ea. Cred că tata ţi-a făcut capul calendar. Am uitat să te avertizez. M-a reţinut mătușă-mea. E îngrozitor de nehotărâtă, ori de câte ori plecăm undeva schimbă trei-patru toalete. A trebuit să-i dau nişte sugestii, altfel ne apuca miezul nopţii.

Deşi cu evidente dificultăţi la recepţie, moş Panduru pricepe despre ce e vorba şi se pregăteşte să dezvolte mai departe subiectul. Nu mai are însă timp, fiindcă uşa se deschide şi în cameră pătrunde o femeie. Nu poate fi alta decât mătuşa.

Lena o ia în primire, uşor enervata, făcându-i observaţie pentru întârziere şi pentru că şi-a pus o broşă care ei nu-i place. Apoi îşi confecţionează un zâmbet adecvat şi face prezentările.

Mătuşa s-a oprit la câţiva paşi de mine. Mă ridic şi-i sărut politicos mâna.

— Rodica Berceanu, se recomandă ea.

Probabil e soră cu tată Lenei, socotesc eu şi o cheamă Berceanu după bărbatu-său. Parcă ghicindu-mi gândurile, moş Panduru mă avertizează.

— Dumneaei, domnule, nu este o Panduru. Când s-a măritat cu frate-meu, Dumnezeu să-l ierte, n-a vrut să-i ia numele. Nu-i place numele nostru. A rămas Berceanu.

Prin urmare, m-am înşelat: nu sunt fraţi. Dacă mă uit mai bine, nici nu seamănă. Ea e înaltă, bine făcută, cu un ten foarte alb. Pare mult mai tânără, cred că sunt vreo douăzeci de ani între ei.

Rodica Berceanu îi aruncă bătrânului o privire plină de înţelegere.

— Aj şi tu o idee fixă; cum prinzi pe cineva, cum îi dezvălui acest mare secret. Săracul de tine!

— Hai, terminaţi! intervine Lena. Aşa fac întotdeauna, se înţeleg ca şoarecele cu pisica, îmi explică apoi mie.

Moş Panduru dă să mai spună ceva, dar mătuşa, jenată, dornică să evite scenele penibile, îl îndeamnă să amâne discuţia pe alta dată. Deşi are un aer uşor indiferent, pare o femeie cumsecade. Cred că în tinereţe a fost foarte frumoasă. Nici acum nu arată rău deloc, şi-a păstrat o anumită distincţie care o face plăcută. Are ochi albaştri şi senini, iar părul grizonat, tuns scurt şi aranjat cu gust o prinde cât se poate de bine. După cum mă priveşte, destul de rece, din când în când, am totuşi senzaţia că nu e prea încântată de prezenţa mea. De altfel, îmi şi atrage atenţia că nu închiriază camera decât la persoane recomandate. Nu pare foarte convinsă că eu aş intra în această categorie, aşa ca îşi notează conştiincioasă într-o agendă seria şi numărul buletinului meu.

În sfârşit, se pare că a sosit ora plecării. Madam Berceanu împreună cu scumpul ei cumnat s-au ridicat şi se îndreaptă spre ieşire. Lena, grijulie, îmi mai rezervă câteva minute.

— Merge şi Andrei? atac eu subiectul care mă interesează.

— Da, ne întâlnim în oraş, undeva aproape de casa avocatului. Fii liniştit, am să-i transmit ce m-ai rugat.

Acum, când *mon capitaine* şi-a revizuit atitudinea în ceea ce mă priveşte, revederea lui Paul nu mai e o problemă atât de presantă. În plus, vreau să vorbesc mai întâi cu Nina, să vad ce e cu biletul ăla. Prin urmare, deocamdată nu are rost să mai insist pe lângă Lena. Dacă uită să transmită mesajul meu nu-i

nici o tragedie.

După ce îmi arată camera în care voi dormi, bucătăria şi baia, nepoata renumitului colecţionar mă părăseşte, grăbită să-şi urmeze familia.

Iată-mă deci rămas singur. Nu se ştie când mă mai întâlnesc cu un asemenea prilej, aşa că nu strică să profit de moment. Să nu uităm că n-am venit aici într-o simplă vizită. Am de îndeplinit o misiune precisă. Îmi propun să mă ocup mai întâi de seif. Unde oare ar putea fi plasat? Cum e şi normal, îmi voi începe investigaţiile în camera răposatului, pusă mie la dispoziție cu atâta amabilitate.

Cercetez cu atenţie toate colţurile, fără niciun rezultat pozitiv. E adevărat, nu sunt nici hoţ, nici spărgător de meserie, după cum v-aţi dat seama, dar am o lectură bogată în materie, aşa că nu cred să fi omis vreo metodă de investigaţie. E clar că dacă seiful există într-adevăr şi nu e doar o scornire fantezistă a marelui Al Capone, atunci se află în altă parte. Unde?

Îmi extind cercetările în hol, apoi în sufragerie. Întrucât nu găsesc pe nicăieri o hardughie de casă de bani de modă veche, încep să mă gândesc la mijloace mai subtile. Barul, de exemplu, ar putea fi un loc ideal. E bine mascat, uşile confundându-se cu lambriul ce îmbracă peretele până la jumătate. Scotocesc minuţios, dar în afară de o mulţime pestriţă de sticle, majoritatea goale, nu descopăr nimic demn de luat în consideraţie.

Din sufragerie se intră într-o alta cameră. Se intră, dar nu acum, fiindcă uşa e încuiată. Revin în hol şi deschid o altă uşă. Camera Elenei nu-mi oferă nici ea nimic îmbucurător.

Nu cedez atât de uşor. Îmi continui percheziţia în baie şi în bucătărie. Nu se ştie niciodată de unde sare iepurele. De data asta nu sare niciun iepure. În final mă aleg totuşi cu o gustare rece, care n-aş putea spune că-mi prinde tocmai rău. Problema seifului rămâne însă nerezolvată.

Cu asta se pare că mi-am cam încheiat cercetările, întrucât celelalte uşi sunt încuiate. Era bun acum un şperaclu. Altădată am să fiu mai prevăzător când plec la drum, am să-mi iau tot ce-mi trebuie.

Gata, consider că activitatea mea pe ziua de azi e încheiată. Sunt mort de oboseală. Ar fi căzui să mă menajez un pic. Cine ştie ce încurcături mă mai aşteaptă şi mâine?

Ah! Era să uit de Nina. Pun mâna pe telefon, cu gândul să formez numărul hotelului *Făgăraş*. În clipa următoare, un fior de gheată îmi străbate corpul. Nu ştiu dacă teama care m-a cuprins nu este puţin exagerată, însă de când am intrat în încurcătura asta văd totul în negru. Nu pot să nu-mi tac griji: aparatul e mort. Să fie oare o simplă întâmplare?

CAPITOLUL TREISPREZECE

Începe cu o mică serenadă şi sfârșește în ritm de blues.

Ei bine, nu mi-e dat să mă odihnesc nici măcar o clipă. Cu toate că sunt frânt de oboseală, mă perpelesc de vreo jumătate de oră, fără a izbuti să închid ochii.

Fac o scurtă trecere în revistă a evenimentelor zilei. Una peste alta, cred că m-am descurcat destul de bine. Avea dreptate Paul; am înclinaţii evidente de detectiv, iar domnul locotenent Paul Mateescu nu-i un oarecine, puteţi avea deplină încredere în aprecierile lui. „Dacă nu l-aş avea pe Varlam, mai că te-aş lua în echipa mea”, mă tachinase el anul trecut, impresionat, desigur, de talentul meu. (Asta după ce se convinsese că nu sunt un criminal.) Sergentul Varlam, martor la discuţie, mai să leşine de fericire auzind cât de mult preţuieşte în ochii şefului. Parcă-l văd cum se umfla în pene. E un tip scund şi îndesat, un negricios simpatic, cu o figură pitorească. Formidabil! Cu cât mă gândesc mai mult, îmi dau seama că pe individ l-am văzut foarte recent : nu e altul decât cel care m-a pocnit astăzi dimineaţă, în parc. Încă de-atunci am avut impresia că-l ştiu de undeva.

Deodată, în mintea mea se face lumină : blondul înalt, cu barbă şi mustaţă, care-l însoţea pe negricios, era *mon capitaine* Brădeanu. Există, fără doar şi poate o oarecare legătură între cei doi poliţişti.

Cinstit vorbind, nu s-a făcut deloc lumină. Încep chiar să nu

mai pricep nimic. Prin urmare, *mon capitaine*, deghizat, se întâlneşte cu sergentul Varlam. Mă rog, treaba lor. Nu-mi dau seama ce au unul cu altul, nici ce caută colaboratorul lui Paul aici. Ceea ce e mai important e că, după numai câteva minute, Varlam se întâlneşte cu un alt individ, cu o mutră cam dubioasă. Mă apropii, paşnic, de el, dau să întreb ceva, dar nici nu apuc să deschid bine gura, că dumnealui mă şi pocneşte şi mă lasă lat în mijlocul parcului.Problema, sincer să fiu, mă depăşeşte. Înţeleg să mă ia la bătaie bandiţii, cu toate că nici pe ei nu i-am supărat cu nimic, dar poliţia!... Am ajuns să cred că figura mea cere palme — lucru pe care mi l-a spus şi Doru, în repetate rânduri, dar eu, optimist din fire, am tot sperat că voia să mă flateze.

Lăsând gluma la o parte, singura concluzie logică e că am început să am halucinaţii. Ori *capitaine* Brădeanu n-are nicio legătură cu bărbosul din parc — e posibil să mă fi înşelat, nu m-am uitat prea atent la el —, ori negriciosul nu este Varlam. Altă soluţie nu văd.

Acum nu mai are niciun rost să mă frământ. Cel mai bun lucru pe care-l pot face este să dorm zdravăn până dimineaţă, mai ales că am toate condiţiile: casa e cufundată în întuneric, în jurul meu domneşte o linişte desăvârşită, iar telefonul nu mă poate deranja.

Autosugestia e mare lucru! Imaginile din mintea mea devin din ce în ce mai şterse, gândurile, şi aşa nu prea clare, încep să mi se încâlcească şi mai rău. Sunt pe cale să aţipesc.

Deodată, un zgomot uşor, venit din sufragerie, mă aduce din nou la realitate. Să mi se fi părut? Dar nu, zgomotul se repetă. Mă strecor afară din pat, apropiindu-mă, precaut, de uşă. Pe sub ea zăresc o pâlpâire scurtă de lumină. Nu durează decât o fracţiune de secundă. Apoi din nou beznă şi sunetul unor paşi, furişaţi la numai câţiva metri de mine. Prin urmare, avem musafiri. Mă cutremur din tot trupul, de parcă aş fi băgat degetele într-o priză.

Ce e de făcut? Cel mai cuminte ar fi să stau liniştit aici, la adăpost, ca şi cum habar n-aş avea ce se întâmplă. Dar parcă poţi să stai? Acum nu se mai aude nimic. Mi-am mai revenit puţin, sângele începe din nou să-mi circule. Apăs foarte uşor pe clanţă, cu mii de precauţii, şi deschid uşa, doar atât cât să încapă un deget. Mă rog la cel de sus ca uşa să nu scârţâie. Nu se aude nici cel mai mic zgomot. (Iată ce înseamnă să fii

credincios şi lipsit de păcate!) Traversez din doi paşi holul şi strecor o privire în sufragerie. Musafirul e chiar vizavi, cu spatele la mine, în faţa unei alte uşi.

E înalt şi foarte solid, după câte îmi pot da seama în obscuritatea asta. În mâna stângă ţine o lanternă, iar cu dreapta nu văd ce face, însă, după zornăitul care se aude, pun pariu că alege o cheie. A găsit-o. Acum se apleacă şi o potriveşte în broască.

Am încurcat-o! Dacă individul se apucă să cerceteze toate camerele, în câteva minute va da peste mine. Ceva îmi spune că întâlnirea nu s-ar soldat cu rezultate pozitive în ceea ce mă priveşte. Mă uit disperat în jurul meu, căutând un mijloc de apărare. Cam greu de găsit ceva prin bezna din casă. Îmi amintesc că mai devreme am văzut o chitară pe şifonierul din camera mea. Nu e cine ştie ce, dar, în lipsă de altceva...

Între timp, intrusul a descuiat uşa şi a pătruns în cealaltă încăpere. În mâna dreaptă ţine acum o servietă. Înşfac chitara de grif, prinzând strâns corzile, ca să nu vibreze. Nu am chef de serenade la ora asta. Cu instrumentul pe umăr, păşesc în sufragerie. N-am nimic în picioare, iar podeaua, din fericire, nu scârţâie. Pe drum mă cuprinde frica. Era mai inteligent să aştept după uşă, cu arma pregătită. Numai că, de când am venit în S, nu am făcut prea multe lucruri inteligente, altfel n-aş fi ajuns aici. Şi apoi, nu uitaţi: cea mai bună apărare e atacul. Iar tactica mea e de-acum cunoscută: n-am decât să-l iau prin surprindere, să-i fac chitara guler şi s-o şterg.

Îmi iau inima în dinţi şi mai înaintez câţiva paşi, cu respiraţia oprită. Am ajuns în spatele uşii, rămasă larg deschisă. Din cameră răzbate o lumină foarte slabă, provenită, fără îndoială, de la lanternă. Fascicolul nu e însă îndreptat încoace. Trag concluzia că individul se uită în altă parte, îmi fac curaj şi scot capul de după uşă, aruncând o privire înăuntru. Amicul s-a oprit în mijlocul camerei, cu spatele la mine. A lăsat servieta jos, lângă el. Îşi luminează cu lanterna o hârtie, pe care o ţine în mâna dreaptă. Observ că poartă mănuşi, aşa cum îi stă bine unui spărgător calificat. Mai studiază câteva momente hârtia, apoi o pune în buzunar şi îşi îndreaptă lanterna spre peretele din faţă. Furat de peisaj, am ieşit cu totul de după uşă. Îmi dau seama că m-am expus prea tare şi încerc să revin la adăpost. Dar tocmai acum, un deget îmi aluneca pe gâtul chitarei şi în

casă răsună strident un mi de jos, sfredelindu-mi timpanele Tipul se întoarce brusc, aţintindu-mi lumina în ochi.

— E aici, chemaţi repede poliţia! urlu eu, chipurile către nişte persoane aflate undeva, pe aproape.

Între timp, nu stau degeaba : nici n-a apucat el să parcurgă toate cele o sută optzeci de grade de rotaţie, că, din doi paşi, am şi ajuns lângă el, cu chitara deasupra capului. În clipa când razele lanternei au poposit pe faţa mea, închid ochii şi-l pocnesc hotărât. Chitara i se prăbuşeşte în cap cu un zdrăngănit infernal de corzi, ca un acord lugubru. Acordul final, îmi zic în sinea mea, deşi sper să nu-l fi lovit chiar aşa de tare. N-am chef să fac puşcărie pentru un borfaş nenorocit.

Când deschid ochii, individul nu mai este în faţa mea. I s-a făcut dintr-odată somn şi s-a întins, cât e de lung, pe covor.

Aflaţi că sunt mândru de mine. După cum vedeţi, m-am făcut un dur. E al treilea pe care-l pocnesc astăzi, chiar al patrulea, dacă îl pun la socoteală şi pe boxer, cu toate că, în cazul lui, am lucrat în colaborare. Mărturisesc că începe să-mi placă. Mă simt într-o formă grozavă, aşa că aveţi grijă cum vă purtaţi! Când mă vedeţi, e mai sănătos să mă ocoliţi, fiindcă, de când cu povestea asta, am devenit atât de suspicios, încât am ajuns la concluzia că e mult mai înţelept ca întâi să dai şi abia după aceea să analizezi situaţia.

Am aprins lumina. Mă aflu într-un fel de birou. Doi pereţi — cei laterali — sunt ocupaţi de bibliotecă, înaltă până în tavan şi plină până la refuz cu cărţi. Mă scuzaţi, nu vă pot preciza ce fel de cărţi, n-am timp acum să cercetez gusturile literare ale răposatului domn Panduru. (Fiindcă bănuiesc că mă aflu în camera lui de lucru.) Peretele din faţă este gol, cu excepţia unui tablou, a cărui valoare iarăşi nu pot s-o estimez. În apropierea peretelui se află un birou masiv, iar în spatele lui un fotoliu înalt cât un tron. Probabil că aici şi-a elaborat răposatul celebrele studii numismatice. În faţa biroului mai sunt două fotolii şi cam atât. Toată mobila e veche, dar de bună calitate, degajând o atmosfera sobră, distinsă.

Numai individul lungit pe covor face notă discordantă, nu se integrează defel în decor. Poartă nişte blugi roşi la genunchi, o cămaşă de un verde strident şi o vestă din acelaşi material cu pantalonii. Are o figură dură. O cicatrice urâtă îi brăzdează obrazul stâng. Dacă ar fi avut şi un bandaj pe ochi, aş fi crezut

că au năvălit piraţii.

Mă aplec asupra lui şi-i fac un control riguros al buzunarelor. Nu descopăr decât petecul de hârtie studiat de pirat înainte de a avea ghinionul să dea cu ochii de mine. Este, fără îndoială, un plan al casei, pe care cineva a însemnat cu săgeţi itinerarul de urmat. Săgeţile pornesc de la intrare, traversează holul, apoi sufrageria, oprindu-se în dreptul biroului. Iar aici, pe linia ce marchează peretele din faţă, un X mare, înscris într-un cerc, indică, probabil, staţia terminus. În partea de sus a foii, încadrată într-un chenar, se află o înşiruire de cifre. Nu-mi spune nimic deocamdată, o memorez totuşi, pentru orice eventualitate, înainte de a pune hârtia la loc, în buzunarul piratului.

Servieta nu conţine mare lucru: un şperaclu, un cleşte patent şi două cărţi. Ciudată alăturare! Dar nur nu sunt cărţi, ci clasoare. Între filele lor se găsesc monede vechi, de toate mărimile. Din ce în ce mai suspect : individul nu arată a numismat pasionat. Mai degrabă l-aş crede în stare să fi şterpelit clasoarele. Nu cumva băiatul e plecat în turneu? Face muncă de teren, probabil. N-ar fi exclus să fi venii după colecţia celebrului Panduru.

Nu e timp pentru cercetări mai amănunţite. Problema e, de altfel, de competenţa poliţiei. Cel mai bun lucru este să-l sun de urgenţă pe *mon capitaine.* Numai că telefonul nu funcţionează. Gândindu-mă la cleştele din servieta piratului, nu e greu să înţeleg ce s-a întâmplat. Acum, vrând, nevrând, va trebui să caut un telefon public.

Arunc o ultimă privire piratului : e încă obosit, nu are de gând să înflorească. Nu-l pot lăsa totuşi aşa, nelegat. Nu se poate să nu găsesc nişte sfoară în casa asta.

Ies din cameră, având grijă să încui uşa în urma mea. Noroc că individul a uitat cheile în uşă. Pierd minute preţioase, cotrobăind, fără succes prin toate dulapurile apărute în cale.

Deodată, de alături se aud zgomote. Musafirul meu a început să dea semne de viaţă. Acum îmi pare rău că nu l-am mai altoit măcar o dată. Sper să nu se apuce să spargă uşa.

Într-adevăr, nu e chiar atât de violent. Nu poate risca, pentru că nu ştie ce-l aşteaptă în spatele uşii. Apasă clanţa, vede că uşa e încuiată, apoi se retrage, cuminte. Mă întreb ce naiba o fi în capul lui, în afară de cucuiul cu care l-am împodobit eu. Ce-o

fi făcând acolo?

Rămân în expectativă câteva clipe. De dincolo nu se mai aude nici cei mai mic zgomot. Situaţia începe să mă intrige. Mă apropii de uşă, mă aplec şi caut să văd ce se întâmplă. Ştiu, nu e frumos să priveşti pe gaura cheii, dar ce altceva să fac? Atât cât pot să-mi dau seama, camera e goală. În stânga, văd fereastra larg deschisă şi înţeleg imediat ce s-a petrecut. Recunosc că la asta nu m-am gândit. Trebuia să bănuiesc că individul va încerca să spele putina, mai ales când m-a auzit strigând după poliţie.

Renunţ să-l mai caut pe locotenent; oricum, nu mă mai poate ajuta cu nimic. Iar perspectiva de a ieşi la ora asta din casă nu mă atrage câtuşi de puţin. În plus, am o idee mai bună. Prima grijă, după ce duc chitara la loc, este să pun nişte haine pe mine. Pijamaua nu se potriveşte defel cu ceea ce am de gând să fac. Prin urmare, iată-mă echipat, gata să-mi încep investigaţiile.

Sunt în posesia unui corp delict : legătura de chei. Este vorba, de fapt, numai de două chei, ceea ce mi se pare destul de curios. Dacă piratul a venit să dea o spargere — şi mie mi s-a părut că tocmai aşa ceva avea în gând —, atunci cum de nu a adus mai multe? Şi, culmea, prima pe care a încercat-o a fost cea bună! Nu vi se pare puţin suspect? Am o bănuială: ca să poată pătrunde în cameră, omul avea de trecut prin trei uşi : cea de la intrare, cea de la sufragerie şi uşa biroului. Cum sufrageria nu era încuiată, nu cumva individul a venit cu câte o cheie pentru fiecare din celelalte două uşi? Cu una din chei a deschis biroul răposatului. Nu e greu de verificat dacă cea de-a doua este pentru uşa de la intrare. În câteva clipe sunt pe deplin edificat: bănuiala s-a confirmat. Bine, dar asta înseamnă, în primul rând, că tipul primise de la cineva cheile potrivite, iar, în al doilea rând, că ceea ce căuta, se află tocmai în camera de lucru a bătrânului, din moment ce numai pentru ea avea cheie. De altfel, asta indica şi hârtia găsită asupra lui. Totodată, e la fel de limpede că piratul nu mai fusese niciodată în casă, altfel n-ar mai fi avut nevoie de hartă.

Oare ce căuta? Dacă e să mă iau după planul lui? „X”-ul nu poate să indice altceva decât tabloul aflat pe peretele din spatele biroului. E singurul obiect aflat pe acest perete.

Îmi pare rău că nu mă pricep la pictură. Drept să vă spun, tabloul mi se pare banal. Eu unul nu m-aş aventura într-o

spargere pentru aşa ceva. Dar, mă rog, fiecare cu gusturile lui. Mă apropii, căutând să desluşesc numele autorului. Nu-l găsesc pe nicăieri. De fapt, la cât de abstracţionist e tabloul — o combinaţie de linii şi pete colorate, din care nu înţeleg nimic — nu se putea să ţi se dea numele mură-n gură. Trebuie să fie ascuns şi el, cât mai subtil, pe aici, pe undeva.

Credeţi-mă, eu să am aşa ceva în casă şi să vină un spărgător să mi-l fure, nu numai că nu l-aş împiedica, dar i-aş plăti şi transportul, i-aş da şi un bacşiş pe deasupra, numai să mă scape le el.

Tot privindu-l, sunt cuprins de o inspiraţie subită. Îmi amintesc de o scenă citită nu demult într-o carte poliţistă. Un mare colecţionar îşi ascunsese cea mai preţioasă pânza în spatele alteia, fără nicio valoare. Dacă a citit şi răposatul cartea?

Mă ridic pe vârfuri şi cobor capodopera de pe perete. În clipa următoare, rămân eu însumi tablou: „Radu Enescu — Autoportret”.

Oameni buni, mă aflu fără îndoială, în faţa seifului căutat de Al Capone şi echipa lui, în care sunt şi eu transferat de câteva etape. Asta urmărea, desigur, şi piratul. Să fie oare coleg cu mine? Nu. Mai degrabă adversar. Dacă Al Capone ar fi cunoscut unde se găsesc seiful şi cifrul acestuia — pentru că, mai mult ca sigur, asta reprezintă şirul de cifre de pe foaia spărgătorului —, nu l-ar mai fi cooptat pe marele Sesam.

Situaţia mi se pare nostimă: băieţii se zdrobesc de atâta vreme să ajungă la seif, îşi fac tot felul de planuri năstruşnice, iar eu, picat în toată povestea asta precum o muscă în oaia cu lapte, nu numai că îl găsesc, dar mi se şi livrează, personal, cifrul, fără să fac aproape niciun efort. „Vorba aia: noroc să ai!”, ar comenta Doru.

Până una-alta, ce-ar fi să văd şi eu pentru ce se zbate atâta Al Capone? Doar arunc o privire, apoi mă duc frumuşel la culcare, ca un băiat cuminte ce sunt. Nu de alta, dar e deja trecut de zece şi n-ar fi exclus ca gazdele mele să se întoarcă mai curând de la petrecere, cu toate că blondina m-a asigurat că aşa ceva nu li se prea întâmplă.

Am încuiat uşa de la intrare, am stins lumina în sufragerie şi iată-mă în biroul răposatului, gata de acţiune! Mărturisesc că n-am deschis în viaţa mea un seif, este o premieră absolută. Formez atent cifrul — bine că mi-a dat prin cap să-l memorez! —

şi deschid uşiţa fără nicio dificultate. Dacă v-aţi aşteptat cumva să curgă banii peste mine, v-aţi înşelat amarnic. Seiful e aproape gol. Conţine doar o cutie plată, de mărimea unei cutii de pantofi. Înăuntru sunt două clasoare identice cu cele din servieta piratului. Mă aşez în fotoliul cel mare care tronează în spatele biroului şi încep să le cercetez Am în faţă monede de toate mărimile, din bronz, din argint sau chiar din aur. Pe dinaintea ochilor îmi defilează o mulţime de pletoşi şi bărboşi. Regi, voievozi sau cine ştie ce alte personalităţi din veacuri îndepărtate mă privesc apatic dintre filele albumului. Le întorc, la rândul meu, o strâmbătură, şi le dau întâlnire pentru secolul următor, când voi figura şi eu pe o efigie, în muzeul „Radu Enescu”.

Nu am timp acum pentru studii numismatice. Vă spun sincer, cunoştinţele mele în materie sunt cvasi-inexistente. Cu toate astea, îmi dau seama dintr-o privire că am în mână o adevărată avere.

Acum, că mi-am satisfăcut curiozitatea, e cazul să pun totul la loc şi să mă retrag, cuminte, în camera mea. Aşez clasoarele în cutie, dar o idee, pe care o apreciez, cu modestie, drept genială, mă opreşte să merg mai departe. Curba de inteligenţă a bioritmului meu a atins astăzi, fără doar şi poate, o cotă maximă.

Nu ştiu cum de nu m-am gândit până acum, era cât pe-aci să fac o mare prostie. În niciun caz nu pot pune monedele la loc. Piratul a ratat astăzi lovitura, dar e posibil să mai încerce mâine sau chiar în cursul nopţii şi nu garantez că am să-l mai opresc. Dacă pune mâna pe monede înaintea lui Al Capone, acţiunea este ratată. Poliţia îi va aresta pe colegii mei de echipă, colecţia însă ar fi pierdută.

Aşadar, la loc comanda! Nu mă lasă inima nici să iau clasoarele cu totul şi să rămână seiful gol. Ar fi o lovitură mult prea dură pentru Al Capone. Mă hotărăsc să iau numai monedele. Le scot grăbit din album şi le pun în cutie.

Nu găsesc deocamdată nimic altceva în care să le depozitez, iar buzunarele de la pantaloni îmi sunt prea mici.

O dată terminată operaţia, mi se aprinde din nou beculeţul. Dacă Al Capone se agită atâta pentru colecţia asta, nu văd de ce nu i-aş oferi totuşi şi lui o mică satisfacţie. Nici să plece omul chiar aşa, cu mâna goală. Mă scotocesc prin buzunare după

mărunţiş. Noroc că am schimbat ieri, la restaurant, când am vrut să dau telefon. Aşez cu grijă monedele în clasor, căutând să prezint o cât mai mare varietate de piese: 1 leu, 3 lei, 5 lei, 25 de bani etc. Insist pe cele mai mici, fiindcă şi aşa sunt aproape falit. N-or fi ele din aur sau din argint, însă şi aluminiul luceşte. Strecor chiar şi o piesă rară : o monedă de 5 bani, din aramă, de prin anii ’50, descoperită acum vreo săptămână, cu ocazia unor săpături arheologice în vastul meu apartament din capitală. Reuşesc să umplu primele file ale albumului. Mai mult nu-mi permit.

Pun clasoarele la loc şi închid seiful. Nu mai stau să-mi amintesc exact cifrul. Nici nu am de gând să folosesc aceeaşi combinaţie, asta pentru cazul când piratul ar reveni. Ia să vedem, ce număr să formez? Anul naşterii, apoi numărul de la pantofi şi, în sfârşit, greutatea. Am să ţin uşor minte. Perfect, acum să pun şi tabloul în perete.

Deodată, de afară se aud zgomote, apoi nişte paşi apăsaţi în sufragerie. Am încurcat-o! Noroc că am apucat să atârn tabloul! Trebuie să dosesc urgent cutia cu monede. Paşii se apropie de uşa biroului. Deplasez nişte cărţi din bibliotecă şi arunc cutia în spatele lor. Abia am vreme să aşez cărţile la locul lor. Uşa se deschide cu zgomot.

— Ah, tu erai? aud din off glasul cristalin al Elenei. Credeam că s-a întors tata de la petrecere, deşi eu am plecat de-acolo înaintea lui.

Arunc o ultimă privire spre raft. Cutia, perfect mascată, se află deocamdată în siguranţă. Îmi compun la repezeală un zâmbet şi mă întorc către fată.

— Bună! Te-ai înapoiat? întreb eu, inteligent, ca şi cum aş crede în ubicuitate. Căutam ceva de citit. Poţi să-mi recomanzi vreo carte? Nu prea mi-e somn…

Aiurea! Aş dormi şi o luna întreagă (de preferinţă, luna cadourilor), dar trebuia să improvizez o explicaţie, cât de firavă, Totul e să nu-i dau răgaz să mă întrebe cum am intrat aici. Nu pare însă preocupată de lucrul ăsta, poate nici nu ştia că uşa era încuiată. Şi-a aruncat geanta pe birou şi s-a trântit într-unul din fotolii, cu o figură bosumflată.

— Dar tu cum de te-ai întors mai devreme? îmi continui eu ofensiva. Parcă spuneai…

— N-a fost chip să mai stau, mă întrerupe Lena, arţăgoasă.

Andrei ăsta e un tip imposibil.

Îmi place cum evoluează discuţia. Poate mai aflu câte ceva despre Paul. Fata este, după câte văd, plină de nervi, pare gata să izbucnească.

— Prietenul tău? întreb eu nevinovat. A îndrăznit să te supere cu ceva?

— Bineînţeles că m-a supărat. Tocmai când atmosfera se mai încălzise puţin şi ne pregăteam să trecem la dans, dumnealui i s-a făcut de plecare. Zicea că mâine dimineaţă are nu ştiu ce treburi. N-am putut să-l mai reţin şi pace!

— Aşa se întâmplă la petrecerile astea din cursul săptămânii. De ce n-aţi lăsat-o şi voi pe sâmbătă?

— Ştiu eu ce le-a venit? De obicei sâmbătă ne adunăm.

O fi fost însă vreo aniversare în familie şi avocatul n-a vrut să ne deranjăm cu cadouri. E un om foarte cumsecade.

Între timp, blondei i-a mai trecut supărarea. Şi-a aprins o ţigară şi mă priveşte zâmbind printre rotocoalele de fum.

— Nu e cazul să fii tristă. Poate că băiatul nu a vrut altceva decât să rămână singur cu tine, îi ofer eu o altă explicaţie. În locul lui sunt sigur că aş fi făcut la fel.

— Şi, dacă am fost singuri, ce? M-a suit în maşină şi m-a adus acasă. Nici măcar n-a încercat să mă sărute.

Ce bleg! îmi spun în gând, deşi sunt convins că Nina ar fi de cu totul altă părere.

— O fi şi el timid, îl apăr eu din nou. Vă cunoaşteţi demult?

— De numai câteva zile. Nu e din S. E un băiat drăguţ, manierat, dar, în definitiv, nu suntem decât simple cunoştinţe. Ce-ar fi să nu mai vorbim despre el?

Deocamdată nu cred că mai am ce afla de la ea. N-am nimic împotrivă să schimbăm subiectul. Trebuie să mă gândesc la un plan pentru recuperarea cutiei, să ascund banii, apoi să iau legătura cu *mon capitaine*.

— Răducu. Tu ştii să dansezi? mă întreabă pe neaşteptate blonda, ridicându-se de pe fotoliu şi apropiindu-se de mine cu un zâmbet fermecător.

— Bineînţeles, îi răspund prompt. Sunt un adevărat as. În facultate eram poreclit Fred, după celebrul Fred Astaire.

Mint fără să clipesc. În realitate dansez ca o cizmă, îmi dau cu stângul în dreptul, mai ales la rock-uri sau alte ritmuri mai zbuciumate. Sper totuşi să nu fiu supus acum la teste.

— Ah, eu sunt înnebunită după dans! Aş ţopăi o noapte întreagă, declară Ginger Rogers. Ştii ceva? Hai să mergem la mine în cameră! Bem ceva, ascultăm muzică şi dansăm. Am zece benzi pline.

— Nu cred că am să rezist chiar atât. Condiţia mea fizică…

Lena nu aşteaptă însă acordul meu. Mă prinde de mână şi mă trage afară din cameră, ţopăind de fericire.

N-aş putea spune că lucrurile nu iau o întorsătură frumoasă. Dintr-odată simt că mi-a trecut somnul, am uitat şi de monede, şi de bandiţi, şi de *capitaine* Brădeanu. Sper ca mister Panduru şi scumpa lui cumnată să mai întârzie la petrecerea avocatului.

Ginger Rogers mă plantează într-un fotoliu, în camera ei personală, şi dispare în grabă. În jurul meu domneşte o ordine desăvârşită. Camera, nu prea mare, e mobilată modern. Un recamier cu două fotolii şi o măsuţă între ele, un şifonier pe care sunt aşezate două boxe şi o altă măsuţă, suport pentru magnetofon. Dintr-un colţ, un lampadar cu două braţe aruncă o lumină plăpândă ce creează o atmosferă cât se poate de potrivită pentru o discuţie între patru ochi.

N-am timp să observ prea multe detalii. Lena revine, aducând o tavă cu două pahare, un bol cu gheaţă şi o sticlă de sirogal. Torn în pahare, în timp ce ea porneşte magnetofonul. Din boxe se aude o voce tânguitoare. Slavă domnului că nu mă pune să dansez twist sau ceva în genul ăsta!

Ciocnim paharele, fără să toastăm, şi sorbim din ele. Sirogalul îmi prinde bine, după toate prin câte am trecut.

— Mai toarnă-ţi unul! mă îndeamnă frumoasa din Troia. Eu o iau mai uşurel, că am mai băut şi pe la domnul avocat câte ceva.

Nu aştept să mă roage de două ori. Îmi umplu din nou paharul şi mă aşez în fotoliu. Lena are însă alte planuri.

— Dansăm? întreabă ea, apoi, fără să mai aştepte răspuns, mă prinde de mână şi mă trage în mijlocul camerei.

— Cum să nu? mă arăt eu încântat, deşi, în gând, o compătimesc sincer.

Din difuzor îi aud pe Led Zeppelin cântând „Since I’ve Been Loving You”, o melodie pe care aş asculta-o la infinit. Acum însă trebuie să o şi dansez, ceea ce e puţin mai complicat. Lena m-a cuprins cu braţele de după gât şi îmi zâmbeşte încurajator. Băieţi, vă asigur că e mai frumoasă decât Elena din Troia, cu

toate că pe respectiva n-am avut plăcerea s-o cunosc personal. Solistul ne declară că şi-a pierdut minţile de când a cunoscut nu ştiu ce domnişoară, al cărei nume nu-l precizează. Încep să-l înţeleg. Încă puţin şi o iau pe urmele lui.

Categoric, nu mă pot concentra, dacă Lena stă atât de aproape de mine. Am greşit deja câţiva paşi. Când ea se duce la dreapta, eu o pornesc la stânga şi invers.

— Încă nu mi-am intrat în ritm, încerc eu o scuză, după ce am faultat-o discret de vreo două ori.

— Oh, dansezi minunat! mă asigură ea, lipindu-se de mine.

Cât delicateţe din partea ei!

— Spuneai că Andrei e timid. Tu eşti la fel? îmi şopteşte la ureche.

Simt că mă pierd cu totul, cum mi se întâmplă de obicei, când sunt luat prea repede.

— Desigur, fiecare om are timidităţile lui… încep eu să mă bâlbâi, dar ea mă întrerupe cu un sărut uşor din vârful buzelor.

V-am spus eu norocul mă urmăreşte încă din clipa când am pus piciorul în casa asta. E drept, îmi pare rău de Paul, dar n-am ce să-i fac. În definitiv, aşa-i trebuie! Nu fac decât s-o răzbun pe Nina. Ştiu, răzbunarea-i arma prostului, spune un proverb, dar la ora actuală dorinţa de justiţie e mult prea mare şi e cazul să trec peste astfel de prejudecăţi. Îmi înving, aşadar, timiditatea şi o strâng pe Lena la piept cu mai multă convingere. Ea încearcă mai întâi să se desprindă, dar nu cine ştie ce. În definitiv, şi ea are de achitat o poliţă lui mister Mateescu. Peste câteva clipe îmi dau seama că e hotărâtă să i-o plătească îndată, cu vârf şi îndesat.

Câţiva ani lumină, plutesc, imponderabil, prin cosmos, rupt complet de realitatea terestră. Când restabilesc legătura cu pământul, aud în cască vocea Lenei:

— Nu s-ar zice că eşti chiar atât de timid, îmi şopteşte ea, cu setea de răzbunare domolită.

Personal sunt de părere că Paul ar merita o pedeapsă mai aspră. Încerc s-o trag din nou spre mine, dar ea mă împinge delicat şi se desprinde din braţele mele, cu un râs strengăresc.

— Mai toarnă-ţi nişte vodcă, mă sfătuieşte, îndreptându-se spre uşă.

Din prag îmi expediază încă un sărut, pe calea aerului. Mă simt cuprins de o stare euforică, lesne de înţeles. Sirogalul,

muzica bună şi blondele frumoase sunt şi ele nişte droguri, cu un efect deloc neglijabil.

Hei, ia stai puţin, mister Enescu! Nu trebuie să uit că sunt aici în misiune, n-am venit să mă distrez. Ce-ar spune Doru, dacă ar şti că, în timp ce el e sechestrat de fiorosul Al Capone şi banda lui, eu îi trag cu sirogalul, ascult muzică şi… dansez lambada cu cea mai îndreptăţită candidată la concursul „Miss Carpaţi”. Halal prieten mai sunt!

Gândurile astea mă readuc oarecum la realitate. Uitasem complet de cutia cu monede lăsată în birou. Ce-ar fi să profit de lipsa Lenei şi s-o recuperez? Nu risc prea mare lucru. N-am nevoie decât de maximum un minut ca s-o iau din bibliotecă, s-o ascund undeva la mine în cameră apoi să revin aici, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Mai trag o înghiţitură, să-mi fac curaj. Îmi lipesc urechea de uşă. De dincolo nu se aude nici cel mai mic zgomot. Îmi fac socoteala că bucătăria e destul de departe, prin urmare, drumul e liber. Deschid uşor uşa, traversez holul şi păşesc precaut în sufrageria cufundată în întuneric. Deodată, un ţipăt ascuţit mă ţintuieşte în loc. Apoi, imediat sunetul unui corp care cade la pământ şi… tăcere.

Asta ce să mai fie? Rămân câteva clipe nemişcat, cu inima cât un purice. La auzul ţipătului, Lena ar fi trebuit să vină din bucătărie, să vadă ce se întâmplă. De ce nu apare?

— Lena! o strig eu.

Niciun răspuns. Mai fac câţiva paşi. Uşa biroului e întredeschisă, iar înăuntru e aprinsă Lumina. Îmi amintesc perfect că Lena o stinsese când am ieşit de acolo.

Abia izbutesc să mă mai mişc de spaimă. Împing uşa cu mii de precauţii. O boare răcoroasă pătrunde prin fereastra larg deschisă. În faţa mea se află Lena, întinsă, moale, pe covor, ca într-un somn lipsit de griji.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Pompierii nu răspund la apel, schimb sosesc instalatorii.

Fata asta mă supune la grele încercări. Dintr-o ochire îi pun diagnosticul : leşin. Deocamdată, nu mă interesează cauza, important este s-o readuc în simţiri. Nu pot lăsa un semen de-al meu — mai ales când arată aşa cum arată Elena — să dea ortul popii, iar eu stau cu mâinile în sân. Aşadar, trec neîntârziat la aplicarea tratamentului cunoscut.

Ah, frumoaso, mi-ai pus pe flăcări inimioara! îi reproşez eu în gând, în timp ce mă aplec asupra ei. Fraţilor, dacă-mi vreţi binele, chemaţi de urgenţă pompierii, până nu mă prefac în cenuşă! Lăsaţi-o pe Lena! De salvarea ei mă ocup personal. Nu e cazul să aveţi emoţii, aţi văzut doar cât de bine m-am descurcat ceva mai devreme, într-o situaţie similară.

— Spune-mi, tu suferi de leşinuri spontane? o întreb eu când o văd complet restabilită.

— Nu trebuie să-ţi faci probleme. Nu sufăr de nici un fel de boală, dar sunt îngrozitor de sperioasă.

— Te pomeneşti că iar te-ai speriat de mine!

— O, nu! Am auzit paşi în birou şi am crezut că eşti tu. Voiam să te întreb dacă nu doreşti nişte ochiuri.

— Nu doresc. Şi?

— Când am intrat, cineva m-a lovit în cap, pe la spate.

— N-ai apucat să vezi cine era?

— Nu. Ţie nu ţi se pare cam ciudat? Am să le povestesc tatei şi mătuşă-mii, să văd ei ce părere au de toată povestea asta.

— Dar tu ce crezi, ce voia individul?

— Habar n-am. E clar însă că n-a venit cu gânduri curate.

Slavă domnului, avea ce să ia. Numai colecţia bunicului şi i-ar fi fost de ajuns.

— Doar nu vrei să spui că bunicul tău ţinea colecţia în casă! Eu auzisem că aşa ceva se depune la bancă, în seifuri speciale.

— Nu, dragă, bunicul a păstrat întotdeauna monedele în casă.

Şi încă în cel mai mare secret, după cum se vede. E o vânzoleală pe aici mai ceva ca la Muzeul colecţiilor, în orele de vârf.

Situaţia devine din ce în ce mai interesantă. Iată că a apărut încă un concurent! Al doilea până acum, într-un timp atât de scurt. Dacă n-o fi fost tot piratul. Şi până mâine mai e! Cred totuşi că am procedat bine transferând bănuţii de acolo. Ar fi şi mai bine să-i ascund într-un loc mai sigur, pentru orice eventualitate.

— Oricum, ştiu că am tras o spaimă! îmi întrerupe gândurile Lena. Nu vrei să-mi aduci puţină apă? între timp am să închid fereastra.

Merg la bucătărie şi caut un pahar. Simt nevoia să beau eu însumi nişte apă. Cred că m-am înşelat sperând într-o noapte liniştită, de somn. Cel mai bun lucru ar fi ca ceilalţi doi membri ai clanului Panduru să nu afle de această vizită misterioasă. Altfel, e de aşteptat ca mister Panduru, care bănuiesc, ştie cifrul seifului, să verifice dacă nu cumva colecţia a dispărut. Vă imaginaţi ce-ar putea ieşi. Eu am schimbat cifrul şi nu mai am acum nicio posibilitate să-l schimb la loc, de faţă fiind şi Elena. Aşa că moşul o să-şi dea numaidecât seama că a fost prădat. Aş putea fi, eventual, considerat vreun colaborator de-al musafirului nepoftit.

Furat de astfel de gânduri, am băut patru sau cinci pahare cu apă. După câteva minute bune, o aud pe fată strigându-mă cu insistenţă.

— De ce-ai stat atâta? mă ia în primire, pe bună dreptate, când revin în cameră.

— Nu găseam paharele, mint eu cu promptitudine.

În aceeaşi clipă, sunt luminat de ideea salvatoare. Singura capabilă să le relateze celorlalţi despre cele petrecute ar fi tocmai Lena. Aşadar, va trebui să-i abat, cât mai repede, gândul în alta parte.

De-acum aţi reuşit, desigur, să-mi cunoaşteţi metoda de lucru: concep mai întâi un plan, apoi îl urmez punct cu punct, cu

maximă stricteţe. Nimic mai simplu!

După o vreme, aflat din nou în camera Lenei, constat, cu oarecare surprindere, că este trecut deja de miezul nopţii. Ce vă spuneam? Aha, planul! Sincer să fiu, n-aş putea să precizez acum la ce punct am ajuns, însă, judecând după cantitatea de sirogal rămasă în sticlă, apreciez că evenimentele se desfăşoară normal. Ce puţin aşa am impresia. Oboseala începe totuşi să-şi spună cuvântul: nu-mi amintesc decât foarte vag ce anume mi-am propus să fac.

Elena e încă tare pe poziţie. Mi-a povestit până acum viaţa ei, a bunicului, a unchiului nu-ştiu-cum şi a trecut la cea a mătușii. Nu mai suport. Am vrut să plec de câteva ori, dar ea nimic: să n-o las singură că-i e frică. N-am încotro. O ascult şi mă consolez cu câte un păhărel din când în când. Îmi simt capul cam greu, forma cu care mă lăudam a dispărut demult, am uitat restul punctelor din plan şi aş da orice să mă pot culca. Cum nu întrezăresc, deocamdată, nicio şansă, mă gândesc să profit de moment şi să mai aflu câte ceva.

— Văd ca ai tăi întârzie. Cred că cea mai bună soluţie e să facem o noapte albă, ca să păzim colecţia. N-avem nicio garanţie că individul nu se va întoarce.

Aoleu, am făcut o prostie! Acum mi-am amintit : tocmai despre episodul cu hoţul nu trebuia să-i mai pomenesc.

— N-aş crede să se mai întoarcă, răspunde Lena, nepăsătoare la frământările mele. În ce priveşte colecţia, oricum n-ar avea nicio şansă.

— Înseamnă că nu mai e în casă?

— Ba da. Colecţia a stat întotdeauna în casă, nu ţi-am mai spus? (Parcă îmi amintesc ceva.) Mă rog, poate n-ar trebui să-ţi mărturisesc, e într-un şeif, chiar în biroul bunicului.

— Bine că ştiu! La noapte dau lovitura. Ca să păzeşti comoara familiei, n-ai altă soluţie decât să mă ţii lângă tine.

— Nu-i nevoie, poţi să încerci şi acum, dacă vrei. N-ai să reuşeşti decât dacă eşti asul spărgătorilor sau dacă ştii cifrul şi asta n-ai cum, fiindcă nu-l cunoaşte nimeni.

— Cum adică, bunicul tău a murit fără să vă spună cifrul?

— A lăsat un testament. Se va deschide poimâine. Cifrul i se va comunica, probabil, numai moştenitorului, cel puţin aşa bănuieşte tata.

Interesant! N-aş zice că n-am aflat lucruri noi. Ar fi însă cazul

să mai schimb discuţia, ca să nu bată la ochi.

S-a făcut târziu şi simt că mă ia somnul. Politicos cum mă ştiţi, mă străduiesc totuşi să par atent la cele ce-mi povesteşte Lena. Deodată, aud zgomot în camera de zi.

— Am impresia că a pătruns cineva în casă. Nu crezi că ar fi bine să verificăm? Să nu fie iarăşi vreun hoţ!

Mă bănuiţi degeaba, n-am nici cea mai mică intenţie s-o sperii.

— E papa. Îi recunosc paşii.

Într-adevăr, moş Panduru apare în cadrul uşii, şi, după ce studiază scena cu un ochi critic, ordonă stingerea.

Le urez noapte bună şi mă retrag politicos. Din păcate, nu pot încă să urmez ordinul bătrânului, deşi, după atâtea evenimente, care de care mai palpitante, mă simt cam terminat. Încerc să mai rezist un timp, agăţându-mă de gândul că am o misiune de îndeplinit.

În casă domneşte o linişte deplină ; cred că dorm duşi cu toţii. Însă nu strică să verific, înainte de a porni la lucru. Îmi fac drum pe la bucătărie, chipurile ca să mai beau nişte apă. Apoi trag cu urechea la fiecare din uşile celorlalte dormitoare. Totul pare în ordine. Se confirmă încă o dată că primul somn e cei mai profund.

Ca din întâmplare, dau o raită şi prin sufragerie, jucând rolul somnambulului. Încerc uşa biroului. E descuiată. Cred că sunteţi de acord cu mine că acesta ar fi totuşi cel mai potrivit moment să iau sunătorii. Mâine nu se ştie ce şanse am.

Mă strecor în camera-birou, bâjbâi pe întuneric până ajung la bibliotecă, pipăi cu grijă tratatele masive pe care mi le-am luat drept reper şi caut în spatele lor. Uf! Mi-a venit inima la loc: cutia se află aici, unde am lăsat-o. O iau. O port ca pe o bombă amorsată, de teamă să nu zdrăngăne conţinutul ei preţios. Când mă aflu la un metru, de uşă, aud paşi. Mă pitulez în spatele uşii, ţinându-mi respiraţia. Trec câteva secunde interminabile. Zgomotul s-a îndepărtat. Îmi încerc din nou norocul. De data asta reuşesc să mă întorc în camera mea, fără incidente.

Ruşine să-mi fie! M-am comportat ca un hoţ autentic. Dacă mă prindea madam Berceanu sau altcineva cotrobăind prin camera cu seiful, ce explicaţie-i dădeam? Bine c-am ieşit cu faţa curată? Cu chiu, cu vai, ultimul punct al ordinei de zi a fost bifat. Mă culc.

Nu pronunţ bine cuvântul magic, că mă şi cufund într-un somn de plumb, parcă m-ar fi înţepat musca ţeţe. Elena din Troia a dispărut demult, răpită de vreun Paris nocturn. Al Capone s-a retras, cu cei doi căţeluşi ai lui, ca să pună la cale cine ştie ce lovituri imposibile, Paul, Doru şi Nina au părăsit şi ei scena, lăsându-mă singur. Numai Micşunica nu m-a uitat. O zăresc alergând furioasă spre mine. Strigă ceva, se răsteşte, îmi face semne disperate.

— Hei, leneşule, ce faci, nu te scoli? Parcă ziceai că ai treabă dis-de-dimineaţă.

— Micşunica, nu fi supărată…

Ceva nu e, totuşi, în ordine. Deschid cu greu ochii; parcă aş avea nisip în ei. O fi fost azi noapte vreo furtună…

— Aaa, iarăşi Micşunica? Şi aseară mi-ai zis de vreo două ori aşa. Acum îmi dau eu seama cum stau lucrurile!

Dacă e să mă iau după binecunoscutul proverb, bănuiesc că mă aşteaptă o zi infernală. Deocamdată n-am reuşit să mă trezesc cu totul şi mă terorizează gândul că nu prea ştiu ce am făcut în ultimele ore. Măcar de-aş fi dormit!

— Nu pari prea în formă, domnule Enescu, constată Lena, cu oarecare satisfacţie în glas. Uite, ţi-am adus o cafea! Cred că o să-ţi prindă numai bine.

— Oo, eşti o adevărată minune!

— Nu te mai obosi cu complimentele, păstrează-le pentru Micşunica ta! îmi retează ea elanul. Şi scoală-te, te rog, mai repede! Au venit nişte muncitori să verifice instalaţia de încălzire şi trebuie să intre şi aici.

Sar ca ars, uitând cu totul de regulile elementare de decenţă. Ăsta trebuie să fie Doru.

Încep să-mi deschei febril nasturii de la pijama. Nu ştiu dacă gestul în sine sau starea de agitaţie ce a pus stăpânire pe mine o înspăimântă pe fată, punând-o pe fugă.

— Mă duc să-ţi prepar nişte ochiuri, îmi strigă ea din hol. Am auzit că fac bine după chef, te-ajută să-ți revii.

— Bine, atunci pune cel puţin o duzină!

Aşadar, Doru n-a venit singur. Probabil e însoţit de Făt-Frumos sau de boxer. Oricum, nu mai contează, planul cu recuperarea lui din mâinile răpitorilor nu mai e de actualitate. Nu-mi rămâne decât să-l pun la curent cu noul scenariu.

Din sufragerie se aud ciocănituri. Se pare că băieţii s-au pus

deja pe treabă. Harnici, nu glumă!

Părăsesc odaia şi mă îndrept spre bucătărie. Va trebui să găsesc un pretext plauzibil pentru a-i vizita, altfel ar fi bătător la ochi.

— Ce-i asta, vă demolează? Ar fi păcat de aşa o casă, îi spun Lenei, după ce termin de mâncat

— Instalatorii, nu ţi-am spus ?

— Aa, da. Aş putea să recepţionez lucrarea, să fiu şi eu util cu ceva.

— Te pricepi?

— Nu cine ştie ce. Mă duc totuşi să arunc o privire, măcar mă răstesc puţin la ei, să facă treabă bună.

— Mai bine promite-le un bacşiş!

Mă pufneşte râsul imaginându-mi figura lui Doru când o afla că îl aşteaptă o recompensă grasă dacă lucrează cum se cuvine.

Spre surprinderea mea, uşa sufrageriei e încuiată. Bat, impacientat, cerând să mi se deschidă. Din cameră se aud bocănituri, nişte paşi apăsaţi apropiindu-se, apoi cheia răsucită în broască. Trec pragul cu un aer de boss. Cunoscând îndemânarea lui Doru, nu mă miră câtuşi de puţin balta care porneşte de la fereastră şi avansează până în mijlocul încăperii, ameninţând covorul strâns în grabă. Numai că, dacă memoria nu-mi joacă o festă, nu văd printre persoanele de faţă pe nimeni care să semene cu Doru.

— Ce-i balamucul ăsta aici? mă dezmeticesc eu. Ce-i asta, vă bateţi joc de casele oamenilor? Ia spuneţi, cine-i șefu, dumneavoastră? Şi ce telefon aveţi la cooperativa aia? Am impresia că s-a făcut o greşeală…

— Şefule, începe un lungan de vreo doi metri, nu vă supăraţi! Punem totul la loc. Secăm balta şi, pe cinstea mea, n-avem nicio pretenţie.

Celălalt gâfâie ca o locomotivă şi se chinuieşte să pună caloriferul la loc. E brunet, scund şi gras, ca un pătrat, cu picioare. Îmi aruncă priviri speriate şi mă asigură că în cinci minute treaba va fi gata.

Privesc îngrozit băltoaca, al cărei nivel sporeşte continuu. Podeaua e plină de apă şi de urmele lăsate de cei doi. Un şir de urme se îndreaptă spre biroul fostului Panduru, oprindu-se în faţa uşii.

— Am vrut să verificăm şi instalaţia de dincolo, dar uşa e

încuiată, mă lămureşte Pătrăţel, observându-mi privirea.

— Eu zic să lăsaţi totul baltă — adică aşa cum şi este — şi să-i daţi drumul, mă răstesc eu. Decât aşa reparaţii, mai bine lipsă.

Indivizii sunt suspect de ascultători. Uitând cu totul de calorifer, încep să-şi strângă catrafusele şi le aruncă de-a valma într-o servietă jerpelită.

— Domnule instalator şef, mi se adresează Elena din pragul uşii, v-au sosit ajutoare.

Ei, acu' e acu'! Asta nu poate fi altul decât marele Sesam, deghizat. Cel mai bun lucru ar fi să-i ies înainte, să-l avertizez. Cele două echipe nu trebuie să se întâlnească. Pătrăţel şi celălalt îşi cunosc, desigur, colegii de muncă. L-ar putea da de gol pe Doru.

— Păi, noi ne ducem, anunţă, spre bucuria mea, lunganul. Sărut mânuşiţele, domnişoară!

— Ei, asta-i! Cum o să plecaţi? Lucraţi cu toţii, abia terminaţi mai repede! Mă duc să-i aduc şi pe ceilalţi doi.

Ieşim împreună pe hol, pentru a-i întâmpina pe noii meşteri mari.

— Poftiţi pe aici! Poate reuşiţi să-i scoateţi din impas pe colegii dumneavoastră ; s-au cam împotmolit, le spune Elena.

— Aveţi însă grijă, e pericol de înec! Sper că v-aţi adus colacii de salvare, adaug eu, făcându-i un semn discret lui Doru, pe care abia l-am recunoscut.

— Nicio grijă, şefu', mă asigură el. Unde-i obiectivul?

Ce părere aveţi de limbajul lui?

— Mergeţi drept înainte şi când daţi de o baltă începeţi să înotaţi! Cu ceilalţi colegi ai dumneavoastră vedeţi cum vă înţelegeţi, încerc eu să-i avertizez, cu speranţa că din doi (uitasem să vă spun că blondul îl urmează îndeaproape pe Doru — de bună seamăn a fost trimis să-l păzească pe marele spărgător), va pricepe unul.

Speranţele nu-mi sunt deşarte. Marele Sesam se opreşte brusc în mijlocul culoarului, adulmecând pericolul.

— Domnule, v-am întrebat unde e cazanul. Conduceţi-mă acolo, vă rog!

Al naibii Doru! Se pricepe, nu glumă! Nimic mai simplu pentru a scăpa de ceilalţi.

O privesc întrebător pe Lena. Habar n-am încotro s-a apuc.

— Haideţi după mine! mă salvează ea. Trebuie să coborâm la

subsol.

Deştept mai sunt, puteam să-mi închipui!

Deodată, una din uşi se deschide brusc şi în cadrul ei apare moş Panduru, în pijama şi cu părul vâlvoi.

— Lena, ce-i tărăboiul ăsta? cine sunt dumnealor? Nu cumva ai mai adus şi alţi chiriaşi?

Profit de moment şi o las pe Lena cu tatăl ei, iar eu îi fac semn lui Doru să mă urmeze. Blondul prinde însă mişcarea şi se înfiinţează în spatele nostru.

Ne aflăm la subsol, în faţa instalaţiei pe care o privim toţi trei cu mult interes. Noroc cu mine că mă pricep! Iau din trusa lui Doru o cheie şi încep să bat cu ea într-un fier.

— Ce naiba te-a apucat? sare Doru. Vrei să strici ceva?

— Lasă, că ştiu eu ce fac. Verific. Nu trebuie, să se audă ce vorbim. Mergi şi ţine de şase! adaug eu către Făt-Frumos.

Se execută docil.

— Spuneţi-i şefului că vin azi să stabilim amănuntele! mai zic eu, cu voce tare, apoi îl trag pe Doru de mână şi ne ghemuim în faţa cazanului.

Bat mai departe într-o ţeavă, în timp ce-i şoptesc la ureche:

— S-a schimbat planul, nu mai evadezi. Am trecut de partea legii, lucrăm pentru poliţie. Spune-i şi Cireşicăi!

Pentru orice eventualitate, mă gândesc că n-ar strica să-i transmit şi cifrul seifului. Nu mai am însă condiţii ; blondul, curios din fire, s-a apropiat de noi, iar de pe scară se aud paşi

— Asta e! strigă Doru. Trebuie schimbat ventilul.

— Şi, bineînţeles, nu aveţi niciunul la dumneavoastră.

— Şefule, nicio grijă, se-aranjează! Facem rost de el şi venim să-l montăm.

Lena urmăreşte, atentă, discuţia.

— Sper să nu treacă iarna, până vă întoarceţi, intervine ea.

— Vai, domnişoară, nu ne cunoaşteţi. Mâine sau poimâine suntem la dumneavoastră, o asigură Doru.

În orice caz, eu sunt sigur că nu minte.

Urcăm cu toţii. Prind un moment şi-i fac semn lui Doru să plece cât mai repede. Important este să nu trezim suspiciuni. Eu şi Lena îi însoţim până la uşă. Primim din nou asigurări ferme că instalaţia va fi reparată de urgenţă. Lena, neagră de supărare, abia dacă le răspunde la salut.

— Ce-i cu tine? mă interesez eu, grijuliu.

— M-au cam enervat indivizii ăştia. Vin să facă reparaţii şi ba n-au una, ba n-au alta. Are dreptate tata. Când a văzut ce-au făcut cei doi, i-a dat afară. Acum e furios foc şi încearcă să prindă cooperativa, să-i reclame. Nu merge nici telefonul. S-a dus la un vecin. Mătuşă-mea e supărată că s-a murdărit parchetul şi toate oalele se sparg în capul meu, fiindcă eu i-am primit.

Încerc s-o liniştesc cum pot şi caut un moment prielnic să mă retrag. Stăm de vorbă pe culoarul care desparte dormitoarele de camera de zi. Madam Berceanu apare cu un lighean în braţe. O salut respectuos, dar ea abia dacă schiţează un gest de răspuns.

— Lena dragă, ţi-am spus de atâtea ori că te comporţi ca un copil! Primeşti în casă tot felul de indivizi dubioşi şi faci numai încurcături.

Presupun că mă include şi pe mine în categoria respectivă şi mă aştept din clipă în clipă să mă dea afară. Dau să intru în cameră, părăsind discret terenul, când moş Panduru îmi retează calea.

— Spune şi dumneata, tinere, mă ia el drept martor. Reuşesc să-i prind pe ăştia de la cooperativă, le fac tărăboi şi ei ce crezi că răspund? Că n-au trimis pe nimeni la această adresă. Ca să vezi cum se lucrează pe la noi!

N-am timp de consolări gratuite. Un gând nu-mi dă pace: că doi dintre cei patru instalatori erau falşi, asta o ştiam foarte bine, dar, după cum vedeţi, nici ceilalţi doi nu erau autentici. Ce urmăreau oare?

Îmi amintesc pe dată de uşa încuiată a sufrageriei şi de urmele de paşi ce duceau spre birou. Am o bănuială, dar pentru a mi-o verifica va trebui să arunc o privire în camera cu seiful.

Sub pretext că merg să-mi iau geanta din dormitor, trec prin faţa sufrageriei. Sunt un norocos : madam Berceanu a deschis uşa biroului şi încearcă să tragă înăuntru covorul persan din camera inundată.

— Să vă ajut, mă ofer eu, săritor ca întotdeauna.

— Mulţumesc. Vreau să şterg apa de pe jos şi n-aş vrea să se strice covorul. Până repară ăştia caloriferul...

Ajuns în birou, n-am nevoie de lupă ca să descopăr ceea ce caut: două rânduri de urme umede pornesc de la uşă şi se pierd pe covor. Prin urmare, Pătrăţel sau colegul lui a pătruns aici, deşi uşa era încuiată. O fi apucat să ajungă la seif sau i-am

deranjat la timp?

Se impune să iau urgent legătura cu *mon capitaine.*

Revin în camera mea, închid cu grijă uşa şi în două secunde scot din ascunzătoare cutia cu monede, pe care o strecor în geantă. Mă îndrept spre ieşire cu cel mai natural aer din lume. Iată-te, Radu Enescu. Ieşind pe uşa din faţă cu mult râvnita comoară?

— Radule, stai! Merg şi eu cu tine, îmi spune Lena, zâmbitoare, apărută ca din senin lângă mine.

Asta-mi mai lipsea!

— Încotro? mă chestionează ea, odată ajunşi la colţul străzii.

— Trebuie să trec pe la hotelul *Făgăraş*, mint eu. Urmează să primesc un mesaj acolo.

În apropierea unui magazin alimentar, însoţitoarea mea mă anunţă că are de făcut cumpărături. N-aş putea spune că mă supăr. În timp ce ne luăm rămas bun, văd un individ oprit la circa zece metri de noi, care priveşte nehotărât în jurul lui. Mă înduioşez dintr-odată. Mai că-mi vine să-l sfătuiesc prieteneşte ca la spargerea următoare să opereze cu mască. Nu sunt convins că a uitat păţania de aseară, aşa că n-ar strica să dispar cât mai rapid Nu ştiu ce intenţii are piratul, dar paza bună trece primejdia rea. Mai ales când ai asupra ta un colet atât de preţios. Îmi trag mâna din cea a Lenei şi fac stânga împrejur.

— Hei, dar ce atâta grabă? mă întreabă ea, prinzându-mă de cot. Stai o clipă, vreau să-ţi prezint pe cineva! Florin, ţi-l prezint pe domnul inginer Radu Enescu, din Bucureşti. Locuieşte la noi.

— Florin Vasiliu, rosteşte răspicat un tip pletos, ivit pe neaşteptate lângă noi. Sunteţi rude? o întreabă apoi pe Lena.

Ne strângem mâinile, mai mult sau mai puţin amical. De la prima privire mi-am dat seama că am în faţă una şi aceeaşi persoană cu individul pe care l-am văzut ieri intrând în curtea familiei Panduru, înainte de sosirea Lenei. Iar eu, suspicios cum sunt, îl credeam un hoţ!

După câteva schimburi de replici convenţionale, îmi cer scuze şi îi părăsesc, respirând uşurat. Pornesc grăbit şi la primul colţ fac dreapta, hotărât să recuperez timpul pierdut. Precaut, îmi verific din când în când spatele. Formidabil! Tocmai când credeam că-mi fac griji de pomană, îl zăresc din nou pe pirat, la circa douăzeci de metri distanţă. Să fie oare o simplă coincidenţă? Simt cum îmi îngheaţă sângele pe conducte, iar

stomacul mi-e plin de cuburi de gheaţă. Păcat că n-am nişte whisky, să torn peste ele.

Nu cumva individul m-a văzut aseară deschizând seiful şi acum vrea să pună mâna pe monede?

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Pornesc la plimbare, însă pe drum mă fură somnul.

După mai bine de un sfert de oră de mers la întâmplare, constat că individul se ţine scai de mine, fără pic de jenă. O rapidă analiză a situaţiei mă duce la concluzia că singura mea salvare ar fi să ajung într-un loc mai populat. Şi nici nu-mi termin bine gândul, că zăresc în depărtare firma restaurantului „Mistreţul”. Măresc pasul.

Pătrund înăuntru şi mă îndrept cu un aer degajat spre aparatul agăţat de perete, alături de fereastră. Piratul mă urmează fidel ca o umbră. Se opreşte la vreo doi metri de mine, privind nehotărât în jur. După cum văd, n-are de gând să mă părăsească prea curând. Prima urgenţă este să predau cutia cu monede. Sper să fi reţinut corect numărul de telefon, altfel sunt în pom.

— Salut bătrâne! rostesc eu pe un ton vesel, când aud în receptor obişnuitul „alo”. Ce-ai zice de-o bere, să ne dregem după cheful de-aseară?... Cum cine? Radu... Enescu, da... Ce faci, te razi? Auzi, nu-ţi mai da jos şi barba, că mor de sete!... Lasă-le încolo de treburi! Hai, că am ceva grozav pentru tine! Sunt la „Mistreţul”. Te aştept... Dacă vrei să mă găseşti încă în viaţă, grăbeşte-te!

Agăţ receptorul în furcă şi mă aşez la una din mese. O tânără blondă, cu ţinuta impecabilă, mă întâmpină, numai zâmbet. Fără să aştepte comanda, se scuză că nu-mi poate încă servi bere, dată fiind ora prea matinală, şi-mi recomandă călduros o cafea mare.

Aşezat la o masă din apropiere, piratul citeşte concentrat revista „Fotbal”. Mă gândesc că ar fi un gest frumos din partea mea să comand o cafeluţă şi pentru el, poate îmi spune ce-a făcut Steaua în meciul de duminică. De când m-am reprofilat pe spargeri de seifuri, am rămas în urma cu evenimentele sportive.

Tocmai mi-am întors ceaşca, să văd ce surprize îmi rezervă viitorul apropiat, când uşa se deschide şi în local pătrunde omul meu.

— Bravo, bătrâne! îl întâmpin eu făcându-i un semn discret cu ochiul. Eşti un adevărat prieten.

Ochii albaştri mă privesc cu un amestec de curiozitate şi iritare. Ca să preîntâmpin o eventuală gafă din partea lui, duc un deget la buze, într-un gest binecunoscut.

— Domnişoară, încă o cafea mare! vă rog! îi strigă fetei, în timp ce ne aşezăm la masă.

— Ce-i toată povestea asta, domnule Enescu? mă ia la rost — slavă domnului, în şoaptă — vikingul din faţa mea.

— Vă explic imediat. Individul cu figură de pirat, care citeşte ziarul, mă urmăreşte. Nu aveam altă soluţie decât să apelez la dumneavoastră. Bine că v-aţi deghizat!

— Câtă bere să vă aduc? intervine blonda, amabilă. Acum vă pot servi…

— Numai o sticlă, dar rece. Pentru refacere nu se recomandă mai mult de un pahar, răspunde în locul meu vikingul.

Fata se îndepărtează, ridicând nedumerită din umeri, iar *mon capitaine* sare numaidecât cu gura pe mine :

— Cred că nu era cazul să mă chemaţi până aici, numai pentru atâta lucru. De unde ştiţi că vă urmăreşte? Poate vi s-a părut.

— Nu mi s-a părut şi, oricum, n-aveam voie să risc. Am colecţia la mine.

Mon capitaine mă priveşte perplex, în timp ce picoliţa toarnă în pahare. O dată rămaşi singuri, îl pun în temă cu ultimele evenimente.

Mă ascultă surprins la început, apoi ochii lui capătă treptat culoarea oţelului. Înţeleg că ceva nu-i convine, dar nu ştiu de ce se uită atât de urât la mine. După ce îmi termin discursul, mă aştept să mă ia din nou în primire. El însă tace în continuare, preocupat, trăgând înverşunat dintr-o ţigară. Ce-o fi punând la cale? Eu unul am renunţat să-mi fac planuri. Mai degrabă aş bea

încă o bere, dar nu îndrăznesc să-i propun.

Deodată, faţa i se depinde într-un zâmbet larg. Îşi striveşte în scrumieră ţigara fumată abia pe jumătate şi se ridică hotărât de la masă.

— Ce zici, bătrâne, mai luăm câte o sticlă? Mai rezişti? mă întreabă el zgomotos Mă duc să dau un telefon. Comandă tu!

Văzând că se iasă cu chef, piratul, care încă n-a reuşit să afle ce-a făcut Steaua, fiindcă ţine ziarul pe dos, s-a decis, în sfârşit, să-şi rişte ultimele economii pe o sticlă de bere. Sper din toată inima să nimerească una în care a fost ulei.

Abia întors la masă, mister Brădeanu, redevenit serios, mă ia la rost:

— Aţi procedat complet greşit. De ce n-aţi luat imediat legătura cu mine? Vă daţi seama ce se putea întâmpla dacă spărgătorul revenea în timp ce dumneavoastră deschideaţi seiful?

— Primul gând a fost să vă sun, mă apăr eu, căutând să nu ridic vocea. Însă telefonul era mort. Individul îşi luase nişte măsuri de siguranţă Recunosc, am fost cam imprudent, dar…

— Foarte imprudent, domnule Enescu. Nu numai că aţi riscat aseară, dar aţi continuat să vă expuneţi, umblând cu piesele în geantă, fără să vă gândiţi că puteţi fi urmărit şi atacat.

Omul legii îi trage înainte cu morala. Acum, nu zic că nu are, în mare parte, dreptate, dar nici chiar aşa. Hai, că nu am pretenţii la vreo medalie sau cine ştie ce recompensă, dar măcar o vorbă de încurajare cred că aş merita şi eu.

Dezamăgit cum sunt, mă pregătesc să-i spun locotenentului că eu unul mă retrag. N-au decât să se descurce cu personalul lor de înaltă calificare, dacă eu fac greşeli. Cum rămâne însă cu Doru şi cu Cireşica?

— Domnule Enescu, îmi întrerupe gândurile *mon capitaine*, să sperăm că hoţul a părăsit casa înainte de a umbla dumneavoastră la seif. Vă vedeţi în continuare de treabă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Chiar în seara asta veţi da lovitura, împreună cu colegii dumneavoastră. Acum aveţi experienţă, nu-i aşa, prin urmare, succesul este asigurat.

Dacă înţeleg eu bine, mă cam ia peste picior dumnealui. Nu-mi dă însă răgaz să ripostez.

— Încercaţi să vă faceţi un plan în aşa fel ca la ora nouă fix să intraţi în casa Panduru, preferabil, cu toată banda. Detaliile le

stabiliţi dumneavoastră, în funcţie de împrejurări. În privinţa asta vă las mână liberă. Bineînţeles, dacă mai intervine ceva, vă rog să mă sunaţi numaidecât.

— Şi cu ăsta ce mă fac? întreb eu, arătându-l pe pirat.

— Deocamdată nu ştim ce intenţii are, însă n-aveţi nicio grijă, o să ne ocupăm noi de el. Acum cred că e timpul să mergem. Am achitat consumaţia.

Ia te uită! Dacă ştiam că face cinste, comandam o navetă întreagă.

În drum spre ieşire îl văd pe pirat cerând disperat nota, în vreme ce dă pe gât ultimul pahar. Ajunşi în stradă, *mon capitame* refuză energic contribuţia mea la plată, în schimb mă deposedează fără milă de bănuţii agonisiţi cu trudă de răposatul Panduru.

Pornesc grăbit spre casă. E deja douăsprezece. Perseverent, prietenul meu, piratul, se ţine în continuare după mine, fără să bănuiască, desigur, că acum sunt lefter şi nu mai prezint niciun interes Ce-ar fi să fac o faptă bună, să-l pun şi pe el la curent? Mă opresc şi-l aştept să se apropie, numai că el n-are chef de conversaţie. Dimpotrivă, sătul pesemne de mine, mă părăseşte fără măcar să-şi ia rămas bun.

În pragul porţii, mă trezesc, în schimb, faţă în faţă cu Micşunica. Se vede că invocaţiile mele din vis n-au fost zadarnice. Fata e supărată foc pe mine, fiindcă n-am mai dat niciun semn de viaţă, iar ea încă nu ştie ce s-a întâmplat cu Cireşica. Răsuflă însă uşurată când îi spun că i-am văzut surioara şi am stabilit o întâlnire pentru diseară.

— Unde e? sare ea ca arsă.

— E bine mersi, ţi-ai făcut griji de pomană. Tocmai pleca la Poiana Braşov cu nişte prieteni.

Încă o minciună în plus nu mai contează. Important este să-i scot din cap gândurile negre în legătură cu soră-sa. În timp ce-o invit în casă, se ambalează însă din nou şi începe să bombăne:

— Asta-i bună! Lasă, că-i arăt eu! Auzi, Poiana Braşov!

— Bei o cafea? încerc eu o diversiune.

— Da. Mi-ar prinde bine. N-am închis un ochi toată noaptea. Sunt şi flămândă, şi obosită… Cred că arăt groaznic…

— Arăţi minunat, te asigur.

Să fi vrut şi n-o nimeream mai bine. În secunda următoare mă trezesc cu Micşunica în braţe.

— Eşti un drăguţ, conchide ea, răsplătindu-mă cu generozitate.

Te pomeneşti că nutreşte niscaiva gânduri de răzbunare la adresa Cireşicăi, îmi trece prin minte. Încerc, în acelaşi timp, să-mi consult conştiinţa în legătură cu noua situaţie, cu totul neaşteptat. O fi oare frumos din partea mea s-o trădez pe Elena şi încă atât de curând? Conştiinţa mea se menţine însă într-o tăcere suspectă. Dar tot Micşunica mă salvează. Cel puţin pentru moment.

— Mă duc să mă aranjez puţin, îmi strecoară ea, dispărând în baie.

Dacă-i pe-aşa, cred că am suficient timp pentru deliberare. Ştiu eu cum e cu aranjatul ăsta. Ca să-mi mai umplu timpul, fac puţină ordine la bucătărie, aşez mai bine uşa de la debara, smulsă de boxer din balamale. Tocmai i-am găsit o poziţie mai naturală, când o altă uşă, cea de la intrare, se trânteşte violent de perete. Din prag, piratul mă priveşte fioros, cu un rânjet canibalic.

Până aici ţi-a fost. Radu Enescu, îmi spun eu, în gând, întrucât corzile vocale îmi sunt paralizate.

— Nu mă întrebi ce caut pe-aici? intră piratul în vorbă.

— Nu sunt prea curios din fire, îi răspund, articulând cu greu cuvintele.

— Aha! Faci pe şmecherul! trage el concluzia, oarecum îndreptăţită.

Nu mai apuc să-l contrazic; mă trezesc proiectat înapoi cu brutalitate. În cădere, mă lovesc de vitrina aflată în cameră şi apreciez instantaneu paguba la jumătate din chenzină. Mă reculeg anevoie şi îmi reiau poziţia de aşteptare. De atac nu poate fi vorba, deocamdată.

Cumsecade băiatul, n-am ce zice! Nu mă lasă să aştept prea mult. După al doilea knock-down, îmi fac socoteala că n-are niciun rost să tot încasez la pumni în prostie. Mai bine încerc să rezolv conflictul pe calea dialogului.

— Asta a fost pentru aseară, mi-o ia el înainte. Acum fii atent şi bagă bine la scăfârlie! În faţa porţii se află o maşină. Teşim şi ne urcăm în ea. Da’ fără figuri! Ne-am înţeles ?

— Răducu, sunt gata într-o clipă, răsună din baie vocea zglobie a Micşunicăi.

Asta mai lipsea! Prins în vâltoarea evenimentelor, uitasem cu

totul de ea.

— Aha, deci nu suntem singur! rânjeşte piratul, batjocoritor. Fii atent, mă prezinţi ca pe prietenul tău. Şi pe el, la fel.

Îmi arată cu degetul undeva, în spate. Abia acum îl văd şi pe cel de-al doilea, rezemând tocul uşii de la intrare, fără să-mi acorde, aparent, nicio atenţie.

— Nu e cazul să te grăbeşti, îi strig Micşunicăi. Am de dat nişte telefoane. Poţi chiar să faci un duş.

— Păi, tocmai l-am terminat.

— Nu-i nimic, mai fă unul!

Mă întorc apoi către pirat :

— Ascultă, amice, dacă înţeleg eu bine, asta e o treabă de bărbaţi. Hai să mergem!

— N-am nimic împotrivă. Şefu' mi-a zis să te duc pe tine. De ea habar n-aveam. Hai, mişcă!

Tocmai îi urmez invitaţia, atât de delicată, când Micşunica apare, radioasă, din baie, purtând un halat strâns în talie destul de neglijent cu un cordon cât toate zilele. Se opreşte brusc, dând cu ochii de cei doi.

— Cine sunt dânşii?

— Nişte prieteni. Ştii, eu…

— Am venit să vă luăm la o plimbare cu maşina, mă întrerupe piratul, dintr-odată plin de amabilitate. Sper că n-aveţi nimic împotrivă, nu-i aşa?

Micşunica nu e chiar încântată, dar, fără niciun comentariu, se retrage din nou în baie pentru echipare. Peste numai câteva minute, se aşază, voioasă, pe locul de lângă şofer, în timp ce eu şi piratul ocupăm bancheta din spate.

Deşi nu sunt răcit, de cum dăm colţul străzii, vecinul meu îmi oferă, amabil, o batistă. Încerc să-i explic că n-am de gând să plâng în hohote, dar el, perseverent, îmi aplică batista peste nas.

Nu mă întrebaţi ce se mai întâmplă! Uraţi-mi somn uşor!

După lupte seculare, izbutesc să-mi clarific poziţia : zac la orizontală, întins pe un pat nu prea confortabil. Habar n-am unde mă aflu. Fac eforturi disperate să-mi deschid ochii, dar pleoapele nu mă ascultă. Parcă sunt prinse cu scotch.

— Îşi revine, se aude o soprană de coloratură.

— Cam devreme, îi răspunde un bas răguşit. Mă duc să-i anunţ.

Urmează zgomotul unor paşi, apoi o uşă se deschide şi se închide la loc. Sunt ameţit ca după o noapte cu chef. Cu un ultim efort de voinţă reuşesc să întredeschid ochii. Nu văd decât o pată mare, albă. Totul e şters, confuz, ca imaginea unui televizor fără antenă. Numai puricii lipsesc. Încerc să cuplez antena şi răsucesc de zor discul de reglaj fin. După multe chinuri, obţin, în sfârşit, o imagine clară. Nu durează însă decât o secundă. Pe ecran apare o brunetă drăguţă, îmbrăcată toată în alb. Cadrul se schimbă însă imediat. Acum a reapărut ceaţa de mai înainte.

— Albă ca Zăpada, reuşesc eu să murmur, eşti cea mai frumoasă din împărăţie…

Vocea de soprană chicoteşte veselă. Îmi spune ceva, nu înţeleg ce anume. Simt că pierd contactul cu realitatea. Programul TV s-a încheiat. Parcă îmi răsună în urechi acordurile imnului. Pleoapele mi-au căzut, s-a făcut iarăşi beznă. Deodată, o idee mi se înfige adânc în minte. Trebuie neapărat să plec de aici, nu ştiu nici eu de ce. Cât o fi ceasul? Vreau s-o întreb pe fata în alb, dar gura refuză să vorbească.

— Ce zi e azi? reuşesc să pronunţ, în cele din urmă.

— Marţi, îmi răspunde soprana. Stai liniştit!

„Nu e timp de pierdut!”, îmi răsună o voce undeva, prin cutia craniană. Aş vrea să deschid din nou ochii, să mă ridic din pat, dar sunt complet lipsit de vlagă.

— Mă aşteaptă Al Capone, bolborosesc eu. Trebuie să spargem seiful…

Gândurile încep să-mi alunece, să se încâlcească. Se aude uşa.

— Delirează, anunţă soprana, îngrijorată.

— Am spus eu că-i prea devreme, spune basul.

Apoi sonorul începe să se piardă şi el, ca şi imaginea, şi, după câteva momente, filmul se întrerupe.

Mă trezesc cu o senzaţie acută de foame. În schimb, ceaţa s-a risipit, mintea îmi e din nou limpede. Îmi amintesc dintr-odată totul: am fost răpit împreună cu Micșunica. Unde o fi ea? Întreb de parcă eu aş şti unde mă aflu. O fi adormit-o şi pe ea piratul?

Încă n-am deschis ochii. Dacă bandiţii mă supraveghează n-aş vrea să vadă că m-am trezit înainte de a-mi face putină ordine în minte.

Sunt întins pe spate, într-un pat, de asta reuşesc să-mi dau

seama. Şi nu sunt legat. Întredeschid, cu multă precauţie, pleoapele. În cameră e lumină. Nu se aude niciun zgomot. Prind curaj şi ridic de tot obloanele. Soarele mă orbeşte pentru o clipă. Sunt aşezat cu faţa înspre fereastră. O pendulă uriaşă, montată pe aceiaşi perete, arată cinci şi un sfert. O fi dimineaţă, o fi seară? După lumină, înclin spre a doua variantă. Întorc uşor capul spre dreapta, pentru cercetarea terenului. Deodată, din partea opusă, se aude un foşnet slab, apoi o siluetă albă apare pe ecranul radarului.

— În sfârşit! ciripeşte o voce cristalină.

Pricep numaidecât cum stau lucrurile. Mă ridic hotărât în capul oaselor şi o întreb pe bruneta zâmbăreaţă din faţa mea :

— Cât am dormit? Ce zi e azi, marţi?

— Nu vă agitaţi, mai staţi puţin lungit, să nu vi se facă rău.

Are dreptate, simt că m-a cuprins o uşoară ameţeală. Trebuie să evit mişcările bruşte.

— E marţi, îmi răspunde totuşi Albă ca Zăpada.

Prin urmare, încă nu e totul pierdut.

— Domnişoară, am întins-o, o anunţ eu, coborând din pat. Am probleme arzătoare. Mă aşteaptă Sesam şi Al Capone, Făt-Frumos, Cassius Clay, Brigitte Bardot... La opt, cel mai târziu, pornim în expediţie. Astă seară dăm o spargere...

Brunetei i-a dispărut zâmbetul. Mă priveşte din ce în ce mai îngrozită, apoi o rupe la fugă spre uşă, strigând în gura mare:

— Dom' doctor, veniţi repede! S-a sculat nebunul!

De afară se aude zgomot de paşi. În clipa următoare, un chelios în halat alb apare în prag, urmat de un tânăr. Albă ca Zăpada s-a tras, speriată, în spatele lor.

— Dom' doctor, iau eu iniţiativa, în timp ce-mi trag pantofii în picioare, îmi pare rău că am alarmat-o pe domnişoara. Sunt foarte grăbit, nu încercaţi să mă reţineţi aici! Am de rezolvat o problemă extrem de importantă.

Ghebosul îmi zâmbeşte amabil.

— Ştiu, domnule Enescu, sunt la curent, îmi răspunde, cu vocea lui de bas. De altfel, dânsul pentru asta se află aici.

„Dânsul" e tânărul de lângă el.

— Sergent State Vasile, se prezintă acesta. Din subordinea domnului locotenent Brădeanu.

Fără alte comentarii, cadrele medicale se retrag discret din cameră.

— Dom’ l’ent m-a lăsat aici, să vă păzesc, continuă să mă lămurească sergentul.

— Cum am ajuns la spital? întreb eu. Suntem la spital, nu?

— Da. Noi v-am adus aici. Am primit telefon de la şefu azi pe la prânz. Spunea că vă urmăresc nişte indivizi. Ne-a dat ordin să avem grijă de dumneavoastră, să nu păţiţi nimic. V-am luat urma de la restaurant, unde v-am aşteptat să ieşiţi. Am asistat la răpirea dumneavoastră, am urmărit maşina…

— Înţeleg, îl întrerup. Am de dat o bere. Pe bandiţi i-aţi arestat?

— Nu. Şefu’ a spus să-i lăsăm liberi. Nu ştiu ce planuri are cu ei. Ordinul a fost să vă eliberăm pe dumneavoastră. Am aşteptat până au plecat răpitorii, am intrat şi v-am luat de acolo.

— Şi Micşunica?

— Domnişoara care era cu dumneavoastră?

— Da. Unde este?

— Într-un salon din capătul culoarului. O soră zicea că dânsa nu şi-a revenit încă.

Eh! Ce ştiu doctorii ăştia? Mai bine m-aş duce eu să-i explic tratamentul verificat. Din păcate, îmi amintesc că sunt în misiune. Datoria înainte de toate!

— Domnul Brădeanu a lăsat vreo vorbă pentru mine?

— Da. Ştiţi, dânsul a aşteptat aici până acum o jumătate de oră, dar a trebuit să plece. Mi-a trasat mie sarcina să vă spun, când vă treziți, că planul stabilit azi rămâne valabil. Zice că ştiţi dumneavoastră ce aveţi de făcut.

Îmi aranjez în grabă ţinuta, admirându-mi figura şifonată în oglinda atârnată pe perete. Piratul a făcut treabă, nu glumă. În sfârşit, asta avem, cu asta defilăm. Nu e momentul să mă întreb de ce n-am ajuns superstar.

Numai două-trei ore mă mai despart de marea lovitură!

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Pun la punct un plan de milioane şi mă aleg doar cu câteva mii.

Pe drum, încerc să-mi pun la punct discursul. La ora asta, băieţii lui Al Capone mă aşteaptă cu sufletul la gură. N-ar fi frumos din partea mea să-i dezamăgesc.

Am, aşadar, sarcina să-i conving că ora nouă e cea mai potrivită pentru reuşita deplină a acţiunii. *Mon capitaine* a fost foarte ferm în privinţa asta. Nu pricep de ce şi nici nu vreau să-mi forţez creierul. Vorba aia: „Dacă-i ordin, cu plăcere!”. Cât despre regia marei lovituri, am deja câteva gogoşi pregătite. De un singur lucru trebuie să am neapărat grijă : să-i transmit lui Doru cifrul seifului. Nu se ştie cum vor evolua evenimentele, dar e preferabil ca bandiţii să înţeleagă cât mai târziu că au fost traşi pe sfoară. Prin urmare, marele Sesam va trebui să-şi respecte firma.

Iată-mă ajuns la destinaţie! Inspir adânc, ca un săritor la înălţime înainte de a-şi începe elanul, apoi deschid energic poarta. Din spatele ei se aude un sunet sec. Cassius Clay apare ţinându-se cu mâinile de cap, cu o figură schimonosită.

— Ce dai buzna aşa, bă nenică? îmi reproşează ei, abţinându-se cu greu de la alte comentarii, deşi sunt convins că le face în gând.

— E o tactică, îl lămuresc prompt. De unde să ştiu eu că nu mă aşteaptă vreun duşman în spatele porţii?

— Ai dreptate, bă nenică. Eşti mare, pă cinstea mea!

— Plecai undeva?

— Tocmai ieşeam să dau un telefon la matale. Al nostru s-a paradit. Nu ştiam de ce întârzii.

— Am avut nişte lucruri de pus la punct.

Între timp, am ajuns la uşa de la intrare. În sufragerie, nu sunt decât băieţii: Făt-Frumos şi Sesam, pe care-i salut cu o fluturare de mână.

— În sfârşit! îmi strigă Doru. Eram îngrijoraţi. Credeam că ai căzut în mrejele vreunei sirene. După câte am văzul eu, locul e destul de primejdios.

Aşa e el, v-am mai spus s nu scapă niciun prilej să mă tachineze. De data asta cred că e mort de invidie. În clipa următoare, îmi dau seama că nici pe aici navigaţia nu e lipsită de riscuri. Cireşica şi Brigitte îşi fac apariţia, purtând câte o tavă

cu sanvişuri.

— Bună, frumoaselor! le salut eu, fericit. Sunteţi ca două zâne bune. Mă salvaţi de la inaniţie.

— Hallo! îmi răspunde, cu un zâmbet fermecător, roşcata, în timp ce domnişoara Manu abia catadicsește să-mi arunce o privire distantă.

— Să halim! propune boxerul.

Nu aştept invitaţie scrisă. Mă aşez imediat la masă, în apropierea platourilor şi pornesc decis la atac.

— Unde vă e şeful? reuşesc să-i întreb peste câteva minute, între două înghiţituri.

— Trebuie să pice, îmi răspunde blondul.

— Sper să nu întârzie. Avem de pus la punct ultimele amănunte şi n-aş vrea să intrăm în criză de timp.

Sandvişurile au dispărut cu o viteză uimitoare. Unul singur a rămas stingher în mijlocul unui platou şi nimeni nu îndrăzneşte să se atingă de el. Vreau să spun: nimeni în afară de mine. Nu-mi stă în fire să fac pe simandicosul. Îl distrug din două înghiţituri, privind senin în jurul meu.

Constat cu surprindere că Ali, topit cu totul, o învăluie pe Cireşica într-o privire languroasă, care-i dă un aer de bleg sadea. Fata s-a aşezat într-un fotoliu şi, fără să-i pese de apelurile lui disperate, îl soarbe din ochi pe Doru. Asta-i culmea! Te pomeneşti că i-a căzut cu tronc! Marele Sesam e însă şi el pe o altă lungime de undă. Ori e total indiferent, ori se preface, cert este că nu are ochi decât pentru Brigitte. La rândul ei, B.B. îl are în colimator pe Făt-Frumos, care, din motive personale, uşor de înţeles, mă ţintuieşte cu o privire de gheaţă. Săracul, are şi el dreptate: eu, în loc să respect jocul şi să-l privesc, plin de admiraţie, pe Ali, ca să închid cercul, mă fixasem tot asupra roşcatei. Mărturisesc că imaginea ei mi se pare infinit mai interesantă decât a boxerului. N-ar fi o idee rea ca la proxima ocazie să mă răzbun pe Andi pentru toate câte mi-a făcut.

— Băieţi, am descoperit seiful, trec eu, cu părere de rău, la afaceri. Păcat că n-a putut să-l vadă şi marele specialist.

— Ce model e? se interesează Sesam.

— N-aş putea să-ţi spun exact. În orice caz, nu vei avea probleme cu el. Cifrul este format dintr-o înşiruire de cifre. Nu-ţi va fi greu să-l găseşti.

— Crezi?

Doru se îndoieşte serios. Încă n-a sesizat că vreau să-i transmit un mesaj. Trebuie însă neapărat s-o fac înainte de venirea lui Al Capone care, ca orice şef, e vigilenţa întruchipată.

— Sunt sigur, răspund. Aproape că l-am putea deduce. Ştii, eu unul, să fi fost în locul răposatului — nu în locul lui de-acum, bineînţeles —, aş fi ales nişte cifre uşor de reţinut. Nişte numere semnificative, de exemplu : anul naşterii, greutatea, numărul de la pantofi.

— De ce nu şi înălţimea sau numărul de la casă? intervine Doru, cu un ton plictisit.

Nu prea are încredere în deducţiile mele. Încă nu şi-a dat seama unde vreau să bat.

— Eu aş pune numărul de telefon, sare Brigitte.

— Io număru' de la maşină, bă nenică, se trezeşte şi boxerul.

— Ei, nu, eu aş prefera anul naşterii, numărul de la pantofi şi greutatea, precizez din nou, privindu-l insistent pe Doru.

Am senzaţia că, în sfârşit, a recepţionat semnalul.

— Atunci nu ne-ar rămâne decât să studiem biografia răposatului. Când s-o fi născut? întreabă el.

— Nu ştiu. Eu am zis că aşa aş proceda eu, înţelegi?

— Aha! Numai că la tine greutatea e imposibil de determinat. Cred că nici nu se mişcă acul cântarului.

Mă arăt foarte amuzat de glumă, ca să nu trezesc suspiciuni celorlalţi. Îmi fac însă griji de pomană. Blondul e mulţumit că am fost luat peste picior, iar Muhammad Ali a izbucnit în hohote.

— Te înşeli amarnic. De când sunt în concediu m-am îngrăşat cu vreo două kilograme. Am ajuns la şaizecişicinci, îl informez pe Doru, convins că acum e pe recepţie.

Consider că pot schimba subiectul. Nu e cazul să-i mai transmit nici anul naşterii, nici numărul de la pantofi. Le cunoaşte foarte bine. De altfel, nici nu mai este timp pentru aşa ceva: Al Capone, cu morga-i binecunoscută, îmbrăcat ca un ginerică, a pătruns în cameră. Înclină uşor capul, răspunzând la salutul prompt al celor doi discipoli ai săi apoi, fără să ne mai aştepte şi pe noi, adică pe mine şi pe Doru, care am fost mai lenţi în reacţii, ni se adresează cu un aer solemn :

— Domnilor, se apropie clipa cea mare. În seara asta dăm lovitura.

Cei doi îl privesc copleşiţi de emoţie, iar Brigitte începe să aplaude şi să ţopăie de bucurie ca o minge de baschet condusă

în dribling. Cireşica e conectată pe o cu totul altă frecvenţă. Priveşte mai departe, contemplativ, către Doru, în vreme ce acesta rămâne în cerul lui, nemuritor şi rece.

— Tocmai aveam de gând să propun acelaşi lucru, intervin eu, mulţumit de modul neaşteptat de favorabil în care a debutat discuţia. După toate probabilităţile, în seara asta vom avea condiţii ideale.

— Perfect! Atunci nu mai e niciun minut de pierdut. E cazul să punem planul la punct până în cele mai mici amănunte.

Ne aşezăm din nou la masa de lucru. Descendentele Afroditei rămân deoparte, docile, lăsându-ne pe noi, bărbaţii, să ne ocupăm de problemele organizatorice. B.B. a învăţat de acum că nu e bine să-şi bage nasul în afacerile frăţiorului ei, iar Cireşica e complet în afara subiectului.

— Înţeleg că acţiunea de azi dimineaţă a eşuat... mă invită Al Capone să povestesc.

— A apărut o mică încurcătură, e adevărat...

— Nu vor fi niciun fel de probleme, ţine să ne asigure marele Sesam.

Cred şi eu că nu vor fi. Va deschide jucăria în doi timpi şi trei mişcări, asigurându-şi admiraţia neţărmurită a „colegilor”. Am să-l pun să dea o bere, pentru că i-am creat şi îi întreţin faima.

— Ce mai e nou? Despre ce condiţii vorbeai? se interesează Al Capone.

— S-ar părea că după ora opt nu va fi nimeni acasă, îi răspund. Pentru mai multă siguranţă, propun să stabilim startul pentru ora nouă. Asta nu înseamnă însă că nu trebuie să fim pregătiţi şi pentru situaţia când i-am găsi acasă. E bine să punem răul înainte.

— Bineînţeles. Vom întocmi un plan cu două variante, decide marele boss trăgându-se, gânditor, de vârful mustăţii. Nu avem voie să riscăm nimic. Să analizăm mai întâi varianta în care locatarii vor fi plecaţi.

— Nimic mai simplu, se înscrie primul la cuvânt marele spărgător. Pătrundem în casă, deschid seiful, încărcăm frumuşel marfa într-o servietă sau ceva de genul ăsta, închidem la loc şi spălăm putina. În câteva minute suntem gata.

— Într-adevăr, pare banal. Totuşi, trebuie să ne ferim de vecini, ne atrage atenţia Al Capone. În concluzie, la acţiune nu vor participa decât două persoane, iar a treia va păzi afară,

pentru cazul că s-ar întoarce gazdele pe neașteptate. Cu cât suntem mai mulți, cu atât riscul de a fi observați e mai mare.

Are dreptate, recunosc, numai că mie nu-mi convine deloc formula. Mi-am propus, după cum știți, să deplasez acolo întreaga echipă. Dacă tot e să-i predăm poliției, barem să fiu sigur că-i înhață pe toți.

— În cazul ăsta echipa e formată: eu și cu Radu, propune Sesam. El e singurul care cunoaște casa, și numai eu pot deschide seiful.

Băiatul ăsta nu mai are pic de modestie zău așa!

Al Capone ne privește lung printre gene.

— Nu vă las singuri. De unde să știu eu că nu dosiți pe undeva o parte din marfă?

Fac un gest de lehamite și o figură profund jignită, secondat numaidecât de Doru.

— Dacă nu avem încredere unii în alții…

— Sunt precaut și atâta tot, mi-o retează Al Capone. Eu am răspunderi, nu pot lăsa nimic la voia întâmplării.

Blondul și boxerul tac chitic. Discuția nu pare să-i intereseze câtuși de puțin. Nu participă, așteaptă să se ajungă la o concluzie oarecare. Primul schimbă semnale cifrate cu Brigitte, într-un cod numai de ei știut. Pot pune pariu că mesajele lor nu au nicio legătură cu spargerea. La rândul lui, Joe Frazier se străduiește zadarnic să capteze atenția Cireșicăi. Ea însă nu-și mai ia ochii de la covor, nici măcar pentru a-l admira pe Doru. S-a ghemuit în fotoliu, într-o stare de resemnare totală, copleșită de ceea ce i se întâmplă.

— Să trecem la varianta a doua, continuă boss-ul, aruncând o privire discretă spre ceas.

— În cazul ăsta, încep eu, problema vecinilor nu mai are așa de mare importanță. Nu au de ce să ne suspecteze, din moment ce locatarii sunt acasă. Putem fi, pur și simplu, niște musafiri.

— E adevărat. În schimb, va trebui să imobilizăm gazdele, fără gălăgie și fără niciun fel de violență, mă completează Al Capone, privind semnificativ spre oamenii lui. Prin urmare, vom participa cu toții.

— Ura! sare Brigitte din fotoliu. *Brother*, mă iei și pe mine?

— Tu stai acasă, decretează scurt frățiorul, cu un ton care nu-i lasă nicio speranță. N-ai ce face acolo. Merg numai băieții. În timp ce se deschide seiful, voi aveți grijă să fie liniște, se

adresează el celor doi. E clar?

Amândoi îl aprobă în cor. Brigitte s-a aşezat bosumflată în fotoliu. Simt nevoia s-o liniştesc puţin :

— Nu fi dezamăgită, s-ar putea totuşi să ai şi tu ceva de făcut. Nu uitaţi, mă întorc eu către ceilalţi, că avem nevoie de un plan potrivit ambelor situaţii.

— Să ne gândim fiecare câteva minute! propune Al Capone.

Blondul îl priveşte cu o figură disperată. De ce oare i se cere imposibilul?

— Bă nenică, pă mine chestiile astea mă depăşeşte, ne informează sincer boxerul. (Nu e o noutate pentru nimeni.) Lu' băiatu' să-i spuneţi ce trebe să facă şi face, pă cinstea mea!

— Linişte! se răsteşte şeful, iritat. Noroc că sunt alţii care să gândească şi pentru voi!

Câteva minute domneşte o tăcere deplină. Parcă mi-aş fi pus vată în urechi. Caut să par cât se poate de îngândurat, dar planul îl am, de fapt, gata demult. Doru şi-a proptit capul în mâini, într-o poză de profundă concentrare. Te aştepţi din clipă în clipă să-i iasă fum pe urechi de cât îşi stoarce creierul, bietul de el! În realitate, o priveşte printre degete pe B.B, la concurenţă cu blondul, care însă nu face niciun efort să simuleze gândirea.

Roşcata e total indiferentă de data asta. Prepară, foarte concentrată, o combinaţie de ojă din trei nuanţe diferite. Cireşica, învinsă de curiozitate, a ieşit şi ea din starea de apatie şi o urmăreşte interesată. Ba, mai mult, îi dă şi o mână de ajutor, din când în când. Boxerul o soarbe din ochi, vrăjit, cu toate că fata nu se încadrează în criteriile de frumuseţe expuse chiar de el cu o zi înainte.

Al Capone, la rândul lui, fumează o ţigară, rezemat de spătarul scaunului, cu ochii în tavan, pierdut în cine ştie ce planuri încâlcite. Mă înduioşez dintr-odată — aşa sunt eu, suflet sensibil — şi mă hotărăsc să-i pun capăt suferinţelor.

— Mda. Cred că am găsit soluţia. Însă e nevoie de participarea tuturor, inclusiv a fetelor.

— Ura! se bucură din nou roşcata, mai să-mi sară de gât.

Nu înţeleg ce-o opreşte, doar nu-şi închipuie că m-aş supăra pentru atâta lucru.

— Eu nu merg nicăieri, anunţă Cireşica pe un ton foarte hotărât.

Fata asta e în stare să-mi încurce toate socotelile, zău aşa! Ce naiba, Doru n-a reuşit încă s-o lămurească cum stau lucrurile?

— Domnişoară, nu se poate să nu ne ajutaţi, intervine Sesam, parcă ghicindu-mi gândurile. Sunt sigur că nu veţi avea de făcut nimic dificil, nu-i aşa, maestre?

— Bineînţeles. Practic nu are de făcut chiar nimic.

— Dacă trebuie, merge, nu se pune problema, ne întrerupe, enervat, Al Capone. Să auzim planul!

Toţi aşteaptă cu sufletul la gură să iau cuvântul. Sunt pur şi simplu mişcat. La sfârşit am să le acord şi autografe.

— Băieţi, pornim de aici pe la opt şi jumătate. În apropierea casei ne despărţim în două echipe. Trebuie să vă spun mai întâi că în curte se poate intra pe două porţi. Există o intrare principală, pe strada Caporal Belizarie şi o portiţă dosnică, pe o străduţă laterală. Fiecare echipă va pătrunde în curte pe câte o intrare. În felul acesta, vecinii nu vor vedea prea multă animaţie şi nu vor avea motiv să se alerteze. Voi, băieţi, mă adresez discipolilor lui Al Capone, veţi intra
prin spate, în timp ce noi, ceilalţi, vom folosi poarta principală.

— Deocamdată nu ştiu unde vrei să ajungi, mă întrerupe şeful, dar vreau să vă atrag atenţia că eu nu particip la acţiune. Am să aştept în stradă, în maşină. Dacă se întâmplă ceva neprevăzut sau se iveşte vreun pericol, am să vă avertizez claxonând de trei ori scurt.

— Foarte bine, asta nu schimbă cu nimic planul, îi răspund.

În realitate, ideea lui nu-mi prea convine. Aş fi vrut să fie şi el în mijlocul evenimentelor.

— Aşadar, îmi reiau expunerea, eu, Sesam şi fetele intrăm prin faţă. Vecinii vor crede că am venit în vizită la familia Panduru. Vom merge la braţ şi n-ar strica să avem cu noi nişte buchete de flori, ca să pară şi mai natural.

Simt că Doru e încântat de idee. Îmi face un semn de recunoştinţă, apoi o învăluie pe Brigitte într-o privire plină de speranţă. Îşi face însă iluzii deşarte. Lui i-am repartizat-o pe Cireşica. N-am ce-i face, eu sunt regizorul şi doar se ştie că distribuţia, mai ales a rolurilor feminine, regizorul o stabileşte.

— Lângă uşa de la intrare, continui eu, facem joncţiunea cu echipa a doua, care însă va rămâne ascunsă. Băieţii vor aştepta după colţul casei semnalul meu. Clar? Bun! Sun la uşă, ca orice musafir. De aici, în funcţie de ce se va întâmpla, dacă locatarii

sunt sau nu acasă, vom trece pe o variantă sau cealaltă.

Fac o scurtă pauză pentru a culege aplauzele.

— Bă nenică, pă cinstea mea…

— Excelent, maestro!

— *Hip, hip, hurrah!*

— Mda, pare un plan bun.

Blondul şi Cireşica sunt singurii care nu-şi exprimă opinia, dar succesul de public e, oricum, asigurat.

— Mai sunt însă de pus la punct unele amănunte, revin eu, înflăcărat. Avem nevoie de flori şi de bilete de tren.

— Ce să facem cu biletele, bă nenică?

— E bine să dispărem cât mai repede din oraş, până nu încep cercetările. Eu şi Sesam ne întoarcem în Braşov. N-ar fi rău să plecaţi şi voi pe undeva, chiar în seara asta.

— M-am şi gândit. Mergem la mare anunţă Al Capone. Brigitte, te duci să cumperi flori şi bilete.

— Staţi o clipă! mă opun eu. S-ar putea ca omul de la ghişeu să o recunoască, în cazul când se face o anchetă.

— Ce propui?

— Merg şi eu cu ea. Eu cumpăr bilete pentru mare iar ea pentru Braşov, în felul ăsta îi derutăm complet.

— De acord. Johny, tu te duci după flori!

— E-n regulă, şefu', răspunde Ali, sărind în poziţia de drepţi. Da' dacă nu găsesc flori, ce facem? Pot să iau ceva de băut ca să nu mergem cu mâna goală?

— Găseşti tu un ghiveci, ceva. Cred că ar fi mai bine să nu fiţi văzuţi împreună. În stradă, neapărat să vă despărţiţi!

— Încă ceva, maestre! intervine Doru. Pe tine te cunosc gazdele, iar pe mine m-au văzut azi dimineaţă.

— Nu te speria! Te-au văzut în salopetă, greu să te recunoască aşa repede. Dacă vrei, poţi să te deghizezi, să-ţi pui ochelari sau mustăţi, de exemplu.

— Să nu uitaţi de telefon! îmi atrage atenţia şeful.

— În timp ce Sesam deschide seiful, cineva se va ocupa de telefon. Cu puţină şansă, vor trece câteva ore bune până se va descoperi totul. Mai sunt alte nelămuriri?

Deocamdată toată lumea pare mulţumită. Eu însă nu mi-am terminat încă rolul. Ar fi bătător la ochi dacă n-aş aduce în discuţie latura materială a afacerii.

— Ar mai fi totuşi ceva, încep eu. Vreau să rezolvăm, în sfârşit

şi problema banilor.

S-a făcut dintr-odată liniște. Toate privirile sunt îndreptate spre Al Capone.

— Domnilor, răspunde acesta, veţi primi fiecare câte cinci mii de lei.

— Insuficient, protestez eu prompt. (Aş fi făcut-o oricum, indiferent de cifra pronunţată.) Vă atrag atenţia că eu şi Sesam ducem tot greul acestei acţiuni. Nu ne putem mulţumi numai cu atât. Deja am lucrat prea mult fără să primim nimic.

— Cât? mă întreabă scurt Al Capone, deprins, în mod sigur, cu astfel de tocmeli.

— Cred că meritǎm cel puțin cincizeci la sută din suma totală, îi răspund, foarte sigur pe mine.

Blondul şi boxerul sunt, evident, de altă părere. Murmură dezaprobator, aşteptând încordaţi decizia şefului.

— Imposibil, soseşte replica, fără ezitare. Sunteţi doar colaboratori. Noi am dat de urma loviturii. Hai să spunem că merg până la douăzeci la sută.

— Ridicol! exclamă Doru, hotărându-se să între şi el în joc. Nu putem lăsa mai jos de 49%.

— Maxim 25. Niciun procent mai mult.

— În cazul ăsta, plecăm, declară Doru, ridicându-se chiar de pe scaun. Acceptăm, în cel mai rău caz, 40%, asta aşa, că suntem în concediu. Nu? îmi cere el acordul.

— Fie, dacă spui tu, dar dacă ştiam…

Situaţia mă amuză. N-am fost niciodată în stare să mă târguiesc, (vânzătorii înnebunesc de fericire când mă văd apărând în piaţă), dar acum îmi place să asist la chinurile lui Al Capone, care, presupun, îşi reface de zor calculele.

— 30%, mai mult nu se poate, acceptă într-un târziu, parcă rupându-şi din inimă.

— În sfârşit, treacă de la noi, dar vrem două mii acum.

— Două mii am cu totul. Vi-i dau imediat.

— Şi cu noi cum rămâne, boss? se interesează blondul.

— Vouă vă plătesc integral după, doar ne cunoaştem. Nu cumva vă temeţi că trişez?

— Se poate, şefu’? Cum o să credem aşa ceva? îl liniştește boxerul.

Spre surprinderea mea, Al Capone scoate un teanc de sute şi mi-l întinde neglijent. Îl strecor în buzunar, fără să-i număr.

— Şi restul?

— Îi am puşi bine. După lovitură trecem să-i luăm.

— O.K, spune Doru, aşezându-se, împăcat, pe scaun. Şi acum care-i programul?

— Tu n-ai nimic de făcut, îi răspund. Relaxează-te! Va trebui să fii în formă. Până la urmă de tine depinde totul..

Mai întârzii câteva minute pentru a da ultimele indicaţii. Apoi părăsesc noul sediu al bandei împreună cu boxerul şi cu B.B.. În stradă. Ali o ia spre stânga, în căutarea unei florării, iar eu şi Brigitte în direcţia opusă.

— La colţ ne despărţim şi noi, mă avertizează roşcata. Aşa a zis *brother*.

În alte condiţii, aş fi încercat s-o conving că nu riscăm nimic dacă mergem împreună la gară. Acum însă, hotărârea ei îmi convine de minune. Am alte treburi de făcut şi, oricum, n-ar avea niciun rost să arunc banii pe nişte bilete care tot nu vor fi folosite vreodată. La capătul străzii ne despărţim, urându-ne reciproc succes.

Dacă stau să mă gândesc, întâlnirea cu Al Capone şi ai lui s-a soldat cu rezultate consistente. Dovada se află chiar în buzunarul meu. N-ar strica să-mi amintiţi să-i predau mâine banii lui *mon capitaine.* Cu atâtea probleme pe cap, s-ar putea să am un lapsus.

Mă opresc la un telefon public şi îi raportez colaboratorului meu Brădeanu că succesul a fost deplin: acţiunea va avea loc conform înţelegerii. De un lucru trebuie să am grijă, mă sfătuieşte el din nou: sub un pretext oarecare, să-i atrag pe toţi bandiţii în casă, sau măcar pe cei mai mulţi dintre ei.

Aici are perfectă dreptate : n-ar fi nicio sfârâială să-l prindă numai pe marele Sesam în flagrant delict. Planul meu, acum observ, are o mică fisură. Nu-i însă nicio problemă, am o idee strălucitoare ca instalaţia de nocturnă de pe stadionul *Giuleşti.* Trebuie doar să mai cheltuiesc o fisă telefon.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Marele Sesam îşi dovedeşte adevărata clasă, iar eu primesc recompensa.

La ora nouă fără câteva minute, două perechi de tineri, cu chipuri vesele şi optimiste, străbat agale strada Caporal Belizarie, îndreptându-se spre casa familiei Panduru. Într-o Dacie roşie, la vreo zece metri de casă, pe partea opusă, Al Capone citeşte concentrat un ziar.

Merg la braţ cu Brigitte, cu un imens buchet de flori în mâna dreaptă. Doru şi Cireşica, ţinându-se de mână ca doi porumbei, sunt imediat în spatele nostru. Un tip solid, cu mutra plină de vânătăi, şi un adonis blond, apăruţi şi ei de pe o străduţă laterală, ne escortează până în apropierea casei apoi trec mai departe pe lângă noi, fără să ne bage în seamă. În jurul nostru nu se observă nicio mişcare. Pe unde or fi ascunşi băieţii lui *mon capitaine?*

Țineți-mi pumnii! Marea lovitură începe.

Un prim punct câştigat; poarta e descuiată. Fereastra dinspre curte nu e luminată, dar asta nu înseamnă încă nimic. Ne apropiem de uşa de la intrare.

— Ştii ce ai de făcut? îi şoptesc lui Doru.

— Fii liniştit! mă asigură el.

Am ajuns lângă uşă. De după colţul casei apar capetele celor doi. Le fac un semn de încurajare. Blondul îmi arată pumnii strânşi. Gest de nobilă solidaritate, cu totul neaşteptat din partea lui, în timp ce Ali îşi trasează cu mâna dreaptă o cruce

cât toate zilele. În stânga flutură ca pe un steag masca pe care urmează să şi-o aplice pe figură, dacă va fi cazul. Mă mir că nu şi-a pus-o până acum.

Inspir adânc şi apăs pe butonul soneriei. Dacă nu răspunde nimeni, înseamnă că drumul e liber. Conform schemei eu, Andy şi fetele vom ieşi pe poarta principală, pentru a nu trezi suspiciuni. Vecinii vor crede că am venit în vizită, dar nu le-am găsit pe gazde acasă. Cum la ora asta afară e destul de întuneric, nu-şi vor da seama că locul lui Doru a fost luat de Andy, mai ales că sunt de statură apropiată şi blonzi amândoi. Între timp, Sesam şi Ali pătrund în casă şi deschid seiful. După ce termin treaba, ies pe poarta din spate. Totul va dura doar câteva minute, astfel încât cei care, eventual au văzut doi inşi intrând pe acolo nu au de ce să se alarmeze. Nefiind niciun geam pe latura aceea, nu pot şti dacă e sau nu cineva acasă.

Trebuie să recunoaşteţi ca pentru o spargere planul este grozav. Numai că scopul meu e cu totul altul. De aceea, puţin mai înainte i-am dat un telefon Lenei, ca s-o întreb de sănătate. După spusele ei, familia Panduru are în program pentru seara asta — culmea! — o nouă petrecere la avocatul Văleanu. (Parcă aş fi avut gura aurită!) Am rugat-o însă pe Lena să nu plece înainte de sosirea mea. Sunt obligat, chipurile, să părăsesc oraşul şi voi trece să-mi iau lucrurile.
Marii spărgători vor fi siliţi, aşadar, să urmeze cea de-a doua alternativă a planului.

Din casă nu se aude nicio mişcare. Repet apelul. Nimic. Tocmai când mă întreb, cu teamă, ce e de făcut în aceste condiţii, uşa se deschide şi în prag apare Lena.

— Răducu, bine c-ai venit! Tata şi mătuşa nu mai aveau răbdare. Ne aşteaptă avocatul.

— Bună! Sunt cu nişte prieteni. Îmi pare rău că pleci, mă gândeam că poate facem un chef.

— Oh, minunat! se bucură Lena ca un copilaş. Haideţi înăuntru!

Ne strecurăm pe lângă ea. În timp ce se fac prezentările de rigoare, sunt nevoit să-i trag un ghiont lui Doru care a rămas în prag cu gura căscată, uitând şi de Brigitte, şi de Cireşica, probabil şi de el. Intrăm în sufragerie, unde ne întâmpină mister Panduru şi scumpa lui cumnată.

— Papa, eu nu mai merg cu voi la domnul Văleanu. Am

musafiri. Duceţi-vă fără mine!

— Lena, dar nu se poate, ne aşteaptă, intervine, cu o voce autoritară, mătuşa. Cine sunt dumnealor?

Ne aruncă o privire de parcă am fi venit după pomană. Moş Panduru nu pare însă atât de pornit. Ne studiază pe fiecare şi, când ajunge la mine, zoresc în ochii lui o licărire de recunoaştere.

— A, domnu' Enache…

— Enescu, îl corectez eu.

— Ionescu, Ionescu, uitasem.

În clipa asta sună, în sfârşit, soneria.

— Deschid eu, mă ofer prompt, repezindu-mă la uşă, fără să dau nicio explicaţie.

Ies în hol şi descui uşa de la intrare. Cei doi sunt la datorie, cu ciorapii pe figură. Făt-Frumos are cuţitul pregătit, în timp ce Ali poartă în mâna stângă o servietă diplomat. Parcă a venit în inspecţie.

— Ameninţaţi-mă şi pe mine! le şoptesc grăbit. Când ajungem în pragul sufrageriei, să mă pocneşti adaug către Cassius Clay.

— Nu pot, bă nenică, să dau în matale.

Blondul e însă mai puţin sentimental.

— Sus mâinile! urlă el, îmbrâncindu-mă spre sufragerie, Treci înăuntru şi să nu faci pe nebunul că ai încurcat-o!

— Cine e? îmi strigă Lena, ivindu-se în prag.

Nu apuc să-i răspund, pentru că Făt-Frumos, care şi-a luat rolul în serios, mă expediază la podea cu un croşeu de stânga. La vederea celor doi, Lena scoate un ţipăt uşor şi se întinde, moale, lângă mine. Uit dintr-odată de toate şi sunt gata să-i acord primul ajutor, însă blondul mă opreşte ca un picior în spate. Cred totuşi că exagerează. Doru a intrat şi el în joc. Sare, chipurile, la bătaie asupra boxerului, însă în clipa următoare aterizează forţat la podea.

— Ce doriţi dumneavoastră? se răţoieşte madam Berceanu, mai curajoasă decât aş fi bănuit.

— Domnu' Enache, ce se întâmplă? mă întreabă buimac moş Panduru, ca şi cum el nu poate constata şi singur despre ce e vorba.

— Moşule, lasă gura, că te fac să-ţi înghiţi proteza! Îl pune Rocky la punct, cu o voce deformată din cauza ciorapului de pe figură.

— Toată lumea cu faţa la perete! comandă blondul.

Cu un oarecare efort am reuşit să mă adun de pe jos.

— Strigaţi şi voi, le şoptesc celor două coechipiere, văzând că privesc scena de parcă ar fi la teatru.

— De ce să strig? mă întreabă, intrigată, Brigitte.

Cireşica e însă mult mai perspicace. Scoate un ţipăt de-mi găureşte timpanele. Boxerul se întoarce spre ea uluit.

— Ce-ai cocoană, ce te-a apucat de urli aşa?

— S-o pocnesc şi pe ea? mă consultă şoptit blondul, care la ora asta trage în tot ce mişcă.

Îi fac semn că nu e necesar. Ali deschide servieta diplomat, de unde scoate o frânghie de rufe şi începe să-l lege pe Doru. Blondul ia o altă frânghie şi mă leagă pe mine, sub privirile înfricoşate ale tandemului Panduru — Berceanu. De jos, Lena emite un suspin uşor, semn că revine printre noi. Deschide ochii, dar scena e mult prea dură pentru inima ei sensibilă, astfel că porneşte din nou în lumea viselor.

Între timp, blondul a terminat cu mine şi a trecut la Brigitte. Nu înţeleg de ce nu se ocupă de locatari, să-i ducă o dată de aici. Cred că înscenarea a durat destul şi a fost cât se poate de convingătoare. Întârzie cam mult cu legatul roşcatei. Invidios, boxerul s-a apucat şi el s-o lege pe Cireşica. Mă tot întreb dacă o să-i ajungă sfoara şi pentru ceilalţi. În sfârşit, se ocupă acum şi de ei. Eu şi Doru nu stăm chiar degeaba: protestăm în gura mare şi îi ameninţăm de zor cu poliţia.

— Linişte! strigă blondul şi ne îndeasă în gură câte un căluş, făcut dintr-o batistă.

Peste câteva minute toată lumea e legată fedeleş, inclusiv Lena.

— Pe ăştia trei du-i în pivniţă! comandă blondul, arătând spre clanul Panduru. De ceilalţi mă ocup eu. Nu e bine să-i închidem în acelaşi loc.

Boxerul se execută prompt. Rămaşi între noi, colegii, Făt-Frumos se apucă să ne dezlege. După niciun minut, Ali revine şi el în cameră, bătând satisfăcut din palme.

— Gata, i-am închis, ne anunţă el, radios.

— Puteai să dai mai cu milă, îi reproşează Doru.

— N-am vrut, bă nenică, să dau tare, pă cinstea mea! se scuză Sonny Liston. Da’ io nu pot altfel. Când altoiesc pă cineva…

— Hai, la treabă! ordonă blondul, cu o voce ca un glaspapir.

— Bă nenică, pot să dau masca jos, că mă cam strânge ciorapul? îl aud pe boxer în spatele meu.

— Iar mie îmi cade, îl completează blondul.

— E clar, i-aţi încurcat, conchide Doru, masându-şi corpul tocmai scăpat din îmbrăţişarea sforilor. Puteţi să-i scoateţi, acum nu mai e nevoie de ei.

E sprinten şi gata de acţiune. Ei, dar ce naiba se întâmplă? Au eliberat-o şi pe Cireşica, iar de mine au uitat complet. Nici măcar căluşul nu mi l-au scos. Ali îşi strânge frânghia grăbit, iar Brigitte admiră peisajul. Cireşica e foarte îngrijorată de starea fizică a marelui spărgător Sesam. Îi fricţionează de zor mâinile.

Mă întorc spre blond, care mă priveşte sever, fără a da semne că ar avea de gând să mă dezlege. Nu-mi place deloc cum se uită la mine. Am vaga senzaţie că lucrurile iau o întorsătură neprevăzută, cât se poate de neplăcută.

Noroc cu Doru, băiat bun şi atent cu prietenii. De cum mă vede, uită de propria lui sănătate, renunţă la masajul menit să-i restabilească circulaţia şi sare în ajutorul meu.

Băieţi, v-am mai spus eu : presimţirile nu mă înşală niciodată. Nici n-a apucat bietul Doru să facă un pas, că Făt-Frumos a şi sărit în calea lui, cu cuţitul în mână.

— Dumnealui rămâne legat, lămureşte el, definitiv, situaţia. Ordin de la şefu'.

Ei, nu, că asta-i bună! Protestez vehement, atât cât îmi permit privirile, fiindcă altfel de mijloace nu posed momentan. Mă uit spre Ali cu o vagă urmă de speranţă. El ridică, resemnat, din umeri, oarecum în chip de scuză.

— Îmi pare rău, bă nenică, da' şefu' zice că matale eşti periculos, că vrei să fugi cu lovelele alea de le luăm din seif.

— În cazul ăsta, băieţi, intervine hotărât Doru, poftim, descurcaţi-vă singuri! Eu unul nu mai particip.

— Ba, eu cred că da, îşi exprimă şi blondul părerea personală, fluturând ameninţător cuţitul pe la nasul lui Doru.

Cireşica emite un ţipăt scurt, pe frecvenţe înalte, în timp ce B.B. îl priveşte pe blond ca pe o icoană.

— Hai, la muncă, ordonă idolul, împingându-l pe Doru spre uşa biroului.

Nervos la culme, încep să mă fâţâi de colo colo prin cameră, mai mult ca să trag de timp. Boxerul a trecut însă la un marcaj

foarte strict, om la om, pe tot terenul, astfel că după câteva ture sunt nevoit să mă opresc. Marele Sesam continuă să protesteze verbal, cât se poate de indignat, aruncându-mi totodată priviri interogative. Îl sfătuiesc printr-o clipire să se supună. Oricum, din moment în moment trebuie să pice *mon capitaine* cu echipa lui, prin urmare, n-are rost să ne punem cu ăştia. N-am rezolva nimic iar, în al doilea rând, vă mărturisesc cinstit, m-am cam săturat de bătaie.

Ne deplasăm cu toţii spre birou. Cassius Clay mă ajută să nu greşesc drumul, îmbrâncindu-mă uşor de la spate. Blondul îl direcţionează pe Doru, iar Brigitte, la rândul ei, a pus o mână fermă pe braţul Cireşicăi.

Doru continuă să bombăne, dar a recepţionat semnalul meu. Se apucă de lucru, conform planului stabilit iniţial, dar la braţ şi-a legat batista, semn că a intrat într-o grevă japoneză. Coboară tabloul de pe perete, sub privirile încruntate ale blondului, care îi urmăreşte îndeaproape fiecare mişcare, cu arma pregătită. Eu şi Cireşica stăm deoparte sub escortă.

Marele Sesam studiază seiful cu un aer competent, de profesionist. Se întoarce spre noi şi, printr-un semn, solicită linişte deplină. În ceea ce mă priveşte, condiţia e îndeplinită sută la sută, din motive obiective. Nici ceilalţi nu încalcă însă disciplina, astfel încât marele specialist are toate condiţiile să-şi etaleze măiestria.

Priviţi-l cum se concentrează, cu urechea lipită de seif, ascultând atent păcănitul discret al discului! Toată lumea aşteaptă cu încordare. Pe faţa blondului se prelinge încet o picătură de sudoare. Joe Frazier a uitat de mine. Priveşte cu gura căscată în direcţia seifului, cu muşchii încordaţi, ca un tigru pândindu-şi prada. În altă situaţie poate că aş fi profitat de neatenţia lui. Acum însă nu are niciun sens să încerc ceva. Mă uit discret la ceasul de pe birou: suntem aici de mai bine un sfert de oră. Cred că ar fi cazul ca Brădeanu să intervină. Ce-o fi cu el?

Între timp, Doru a format combinaţia şi s-a întors spre noi cu un aer radios.

— Cred că i-am dat de capăt, anunţă el, trăgând triumfător de uşa seifului.

Ei, dar asta ce mai e? Uşa nici măcar nu se clinteşte. Doru îmi aruncă o privire stupefiată, în vreme ce Făt-Frumos şi Ali,

dezumflaţi dintr-odată, îl gratulează cu reproşuri şi ameninţări.

— Nu-mi dau seama ce se întâmplă, se scuză marele specialist. Ar fi trebuit să cedeze.

Oh, deşteptul! Precis a încurcat cifrele. O fi pus greutatea înaintea numărului de la pantofi. Cum naiba să-i atrag atenţia? Încerc un gest disperat din cap. Dar nici eu nu ştiu ce-aş înţelege dintr-un asemenea semn. E clar însă că Doru nu înțelege nimic.

— Uite ce-i, bă nenică, izbucneşte boxerul, eu zic să mai încerci o dată, că doar te dădeai mare şmecher. Dacă nu-l deschizi în două minute, ai pus-o de mămăligă, pă cinstea mea!

În clipa de faţă, nu mă îndoiesc câtuşi de puţin în cinstea lui. Situaţia a luat o întorsătură urâtă de tot. De ce oare nu mai apare *mon capitaine?*

Doru, resemnat, se întoarce spre seif, încercând să se reabiliteze în faţa spectatorilor. Mă decid să intru şi eu în acţiune. Trec de stoperul de marcaj care, furat de fază m-a scăpat de sub supraveghere şi mă plasez în spatele lui Sesam. Pentru a fi aproape de el în eventualitatea unui contraatac advers. Numai de i-ar da prin cap să permute numerele!

Aş! Se pare că nu i-a dat. Uşa refuză în continuare să se deschidă. Blondul şi Ali şi-au cam pierdut răbdarea. Îl urmăresc nervoşi, uitându-se mereu la ceas. Mă aştept din clipă în clipă să explodeze.

Brigitte se arată şi ea intrigată. Cireşica s-a refugiat speriată într-un colţ. Ţine pumnii strânşi şi îl priveşte implorator pe Doru. Sărmanul — ce să facă? — insistă în continuare, sau cei puţin aşa lasă impresia.

— Bă nenică, ăsta şi-a bătut joc de noi! răsună violent prima explozie.

— Ţi-am spus eu că-s segelişti şi vor să ne saboteze, urmează, numaidecât, a doua.

Blondul s-a apropiat ameninţător de Doru.

— Lăsaţi-mă, dom’le, să lucrez! protestează acesta, jignit de acuzaţiile grave, total neîntemeiate, ce i se aduc. Credeţi că merge aşa, cât ai bate din palme? S-ar putea să se fi defectat cumva sistemul de închidere. Nu-mi explic…

— Bă nenică, io îl pocnesc, să n-am parte! auzi la el, cică nu-şi explică!

— Lasă-l să mai încerce o dată!

S-au aşezat amândoi lângă Doru, urmărindu-l cu priviri fioroase. Dacă *mon capitaine* mai întârzie mult, nu-l văd deloc bine pe marele spărgător. Ăştia sunt în stare să-l omoare în bătaie.

Bineînţeles, Doru retează din nou. Boxerul clocoteşte ca un vulcan activ, în pragul erupţiei. Deodată, se repede la Doru, îmbrâncindu-l brutal.

— Ia dă-te, frati-mio, la o parte, că-l aranjează băiatu'! Degeaba îl gâdili atâta.

Apucă voiniceşte de uşa seifului şi trage de ea cu toată puterea. Metoda nu dă rezultate, însă Cassius Clay nu se dă bătut cu una, cu două. Schimbă tactica. Se repede în atac, loveşte nervos cu pumnii, trage din nou de uşă, apoi urmează o nouă serie de directe şi laterale. Adversarul are însă o rezistenţă de oţel.

— Johny, nu te înfuria. Încearcă Făt-Frumos să-şi calmeze coechipierul. Mai bine du-te şi spune-i lui şefu'!

— Ce să-i spun, bă nenică, vrei să ne concedieze? Trebe să deschidem porcăria asta. Mă duc să caut un topor.

— Degeaba, nu faci nimic cu metodele astea violente. Aici e lucru de fineţe, intervine şi Doru.

Nu ştiu de ce s-a mai băgat şi el în vorbă. Abia a atras din nou atenţia asupra lui.

— Te fac bucăţi, pă cinstea mea! urlă boxerul şi se repede la el, gata să-şi pună planul în aplicare.

Trebuie neapărat să găsesc o salvare. Emit nişte sunete nearticulate şi bat hotărât din picior, semn că vreau să mă înscriu la cuvânt. După câteva momente de derută, blondul îmi sesizează intenţia.

— Ce vrea slăbănogul? Scoate-i căluşul! îi porunceşte boxerului.

— Băieţi, nu vă enervaţi! încerc eu să-i liniştesc, după ce trag o gură de aer. Omul o fi puţin ieşit din formă, după un an atât de încărcat. Şi, oricum, în condiţiile astea nu se poate concentra. Staţi şi ţipaţi la el şi-l ameninţaţi cu cuţitul! Lăsaţi-mă să încerc eu! Am şi eu ceva experienţă.

Cei doi schimbă între ei priviri consultative, stau pe gânduri, nehotărâţi, apoi blondul, care se pare că a preluat comanda operaţiunilor, deliberează rapid şi anunţă sentinţa :

— Fie. Du-l pe asta jos, în sala cazanelor, să nu mai avem şi

grija lui!

Cassius Clay se conformează prompt, îmbrâncindu-l violent pe Doru înspre uşă. Dau să protestez, însă Cireşica mi-o ia înainte.

— Lăsaţi-l în pace, bădăranilor! Doruleţ! strigă ea, alergând spre el.

— Ia-o şi pe asta! comandă din nou blondul, iritat la culme.

Apoi îi spune Brigittei, ceva mai îndulcit :

— Mergi şi tu şi ajută-l!

Roşcata, supărată că Cireşica i-a scăpat de sub control, porneşte furioasă în urma ei.

Cei doi sunt imobilizaţi şi scoşi din încăpere. Rămân câteva minute cu blondul, care s-a postat în faţa mea cu cuţitul în mână, ca nu cumva să-mi vină cine ştie ce idee. La ora asta sunt departe de aşa ceva. Ce naiba face Brădeanu?

Boxerul se întoarce şi, la comanda blondului, îmi desface mâinile.

— Dă-i drumul! se răsteşte Făt-Frumos.

Mă apropii de seif şi încep să formez cifrul. Trag cât pot de timp, ca o echipă de fotbal aflată pe teren străin. Cei doi arbitri sunt însă la capătul răbdărilor.

— Mişcă-te mai repede! îmi acordă blondul primul cartonaş galben.

E cazul să-i dau ascultare. Nu ştiu ce poate însemna un cartonaş roşu în situaţia actuală. Prefer să nici nu mă gândesc. De afară se aude sunetul unui claxon, care le provoacă, celor doi o oarecare stare de agitaţie. Eu îmi văd mai departe de treabă.

Reuşesc să mai câştig câteva secunde preţioase. Gata! Am format întreaga combinaţie. Trag uşor de uşa seifului, dar... nimic! Ce dumnezeu, doar sunt sigur că astea erau numerele: anul naşterii, numărul de la pantofi şi greutatea. Să mai fi slăbit oare în ultima vreme? V-am mai spus doar : aşa ceva e imposibil.

Încerc din nou uşa, de data asta ceva mai decis. Uf! Răsuflu uşurat. În sfârşit, se deschide.

— Sus mâinile! răsună deodată, în spatele meu, o voce necunoscută.

În sfârşit, o apariţie cum nu se poate mai oportună! Aveţi dreptate, exagerez puţin, putea fi şi mai oportună. Măcar Doru ar fi scăpat de câteva ghionturi intercostale. Dar vorba

proverbului, mai bine mai târziu decât niciodată. Tocmai încerc să le comunic şi noilor veniţi rezultatul cugetărilor mele adânci.

— Nu trebuia să vă grăbiţi aşa, le spun eu, întorcându-mă spre ei cu un zâmbet mulţumit.

Priveliştea ce mi se desfăşoară înaintea ochilor îmi îngheaţă zâmbetul pe buze: blondul, cu cuţitul în mână, a împietrit într-o poziţie de atac, iar boxerul priveşte buimac, cu gura deschisă, incapabil să articuleze vreun cuvânt. Brigitte intenţionează şi ea să emită un sunet, probabil să ţipe, dar vocea n-o ascultă.

În faţa mea se deschide un tunel de cale ferată. Nu, m-am înşelat, e doar ţeava lungă a unui pistol. La celălalt capăt al tunelului, un bărbos urât, cu o figură cruntă, încadrat de alţi doi indivizi, la fel de arătoşi ca şi el, tineri cu mari disponibilităţi, de bună seamă, de vreme ce ieri erau instalatori, iar astăzi... Pesemne, tocmai au absolvit un curs de policalificare. Să le urăm succes în noua meserie!

— Aruncaţi armele! strigă pistolarul, cu o voce cavernoasă.

Blondul se execută prompt, trântind cu ură cuţitul pe covor. La un semn al bărbosului, cei doi gealaţi de lângă el se apucă să ne percheziţioneze. Băieţii nu se poartă cu prea multă delicateţe: blondul a încasat deja un upercut la stomac fiindcă s-a opus percheziţiei. N-am de gând să păţesc la fel, mai bine încerc să rezolv conflictul pe calea tratativelor.

— Unde e şeful vostru? fac eu primul pas.

— Aici eu sunt şeful, îmi răspunde tăios bărbosul.

— Gura! se răsteşte la mine şi lunganul, care vine să-mi cerceteze buzunarele. Sus mâinile!

Mă las percheziţionat cu cea mai mare plăcere. N-am chef să mă joc de-a sacul de antrenament. Din fericire, lunganul nu se arată prea supărat pe mine. Îmi arde totuşi una peste burtă, aşa, din prietenie.

Ali însă nu se orientează.

— Bă nenică, ia mâinile după mine! îi strigă el lui Pătrăţel.

Se linişteşte însă repede, pentru că în clipa următoare un rever recepţionat în plină figură îl răstoarnă peste fotoliu, cu tot gabaritul lui demn de respect.

— Bravo, băieţi! Aţi făcut treabă bună, v-aţi descurcat foarte bine cu seiful! ne felicită bărbosul.

Mă aştept din clipă în clipă să ne mângâie părinteşte pe creştet.

— Ne-aţi scutit de o muncă plictisitoare, continuă el cu un rânjet sardonic.

Completarea e însoţită de hohotele zgomotoase ale celor doi acoliţi.

— Bă nenică, dacă n-aţi avea pistolul, n-aţi mai râde aşa, le strigă, în culmea enervării, boxerul, rănit în amorul propriu.

Sfârşitul frazei e punctat de un icnet adânc. Lunganul i-a aplicat un pumn năpraznic la stomac, îndoindu-l instantaneu la nouăzeci de grade.

— Hai, gata cu prostiile! comandă bărbosul. Luaţi marfa şi să mergem!

Pătrăţel înşfacă servieta diplomat a boxerului, aruncă frânghiile şi pune în ea cele două clasoare din seif. Apoi o predă bărbosului.

Uite pe mâna cui au încăput bietele mele economii!

— Toată lumea afară! ordonă din nou boss-ul, făcându-ne semn cu pistolul să trecem în sufragerie.

Lunganul şi Pătrăţel ies înaintea noastră, probabil pentru a preveni o eventuală tentativă de evadare. Şeful lor ne împunge în spate cu ţeava pistolului.

Cum intru în sufragerie, am o nouă surpriză. Cine credeţi că mă aşteaptă aici? Mă aflu printre cunoştinţe. Într-un colţ al camerei o văd pe blonda misterioasă, cea de la restaurant, aşa zisa ziaristă. Prin urmare, asta învârtea dumneaei! N-aş fi crezut că o persoană atât de distinsă şi interesantă poate fi colegă cu nişte indivizi ca ăştia.

În spatele ei, cu un pistol în mână, prietenul meu piratul. Îl salut printr-un gest. Iar el îmi răspunde prin viu grai ; îmi transmitea un mesaj pe care n-aş vrea să-l reproduc. Zău, nu înţeleg de ce trebuie amestecaţi şi părinţii mei în afacerea asta.

În hol mai zăresc pe cineva cunoscut: negriciosul care mi-a tăcut masaj facial ieri dimineaţă în parc. Ce prostie pe mine să-l confund cu Varlam, subalternul lui Paul.

— Şefule, ce facem cu ăştia? întreabă Pătrăţel, arătând spre noi.

— Îi închidem în pivniţă, răspunde bărbosul hotărât. În afară de domnişoara, pe care o luăm ostatecă.

Se apropie de Brigitte, o studiază fără jenă, apoi îi ridică bărbia cu două degete.

— Ce zici, păpuşico, nu-i mai bine să vii cu mine decât să

petreci cine ştie câte ore în pivniţa aia rece şi umedă?

Roşcata, cu un aer gânditor, cântăreşte în minte cele două alternative. Îl văd pe Făt-Frumos cum se face verde la faţă, apoi virează brusc în roşu violent. E mult prea mult pentru puterea lui de stăpânire. Se repede la bărbos ca un taur în arenă asupra toreadorului. În cazul de faţă, toreadorul îl întâmpină cu o puternică lovitură în falcă, aplicată cu mânerul pistolului. Profitând de moment, Rocky Marciano se năpusteşte şi el asupra lunganului, căruia n-a uitat că are să-i plătească nişte poliţe. Pentru o repartizare echitabilă a sarcinilor, Pătrăţel consideră că e de datoria lui să mă ia în primire pe mine. Scot la repezeală batista albă din buzunar şi o flutur disperat în semn de capitulare. Departe de mine orice intenţie agresivă. Gestul se pare că îl linişteşte întrucâtva, pentru că îşi abandonează planul iniţial, repezindu-se în ajutorul lunganului. Rocky nu e chiar aşa uşor de dovedit.

Retras pe marginea ringului, constat că disputa produce oarecari pagube în vitrina plină ochi cu cristaluri fine. Nimeni însă nu se sinchiseşte acum de aşa ceva.

Blondul e în culmea disperării. Parcă ar avea gânduri sinucigaşe. Se repede din nou spre bărbos, fără să ia în seamă pistolul aţintit asupra lui. Roşcata încearcă şi ea să-i dea o mână de ajutor, aruncând de zor cu pahare, farfurioare, ceşti şi ce se mai nimereşte la îndemână.

Mă trag deoparte, apropiindu-mă cu paşi discreţi de uşă. Cred că n-ar fi o idee rea s-o şterg englezeşte. Din celălalt colţ al camerei, piratul priveşte cu interes lupta, dar nu se îndură s-o părăsească pe blonda misterioasă. Pe mine nici nu mă bagă în seamă.

Arunc o privire în hoL Omul în negru nu mai e acolo. Probabil stă de pază afara, fără să bănuiască ce se petrece aici, altfel ar fi intervenit în sprijinul colegilor săi. Încet, încet, am ajuns lângă uşă. Când să fac pasul salvator, piratul prinde, în sfârşit, mişcarea şi aţinteşte pistolul asupra mea. În aceeaşi clipă, câţiva tineri în uniforme pătrund vijelios în cameră, cu armele în mână.

— Sus mâinile! strigă din urma lor *mon capitaine*.

Aşadar, sunt salvat. Mai mult chiar, misiunea mea s-a încheiat cu un succes categoric : *mon capitaine* are o recoltă dintre cele mai bogate. Parcă anume a aşteptat, să se umple năvodul. Te

pomeneşti că aşa şi este! Bine, dar asta ar însemna…

N-am timp să-mi duc raţionamentul până la capăt. Se produce un fapt cât se poate de grav. Brădeanu şi băieţii lui au intrat în sufragerie, i-au dezarmat pe bandiţi şi acum îi percheziţionează. Într-un fel, se repetă scena de mai înainte, doar că actorii sunt alţii şi nu se mai schimbă pumni. Bărbosul a fost controlat primul, însă acum băieţii l-au scăpat din vedere, în timp ce se ocupă de ceilalţi. Profitând de neatenţia lor, acesta îşi ia servieta sub braţ şi se strecoară în hol. Fraţilor, ăsta vrea s-o şteargă!

— Hei! strig eu, ca să atrag atenţia, şi, fără nicio ezitare, mă reped în urma lui.

Asta ar fi culmea: să ne scape tocmai şeful!

Străbat holul în fugă şi ies după el în curte. Cred că e momentul să-mi pun în evidenţă viteza. N-am practicat rugby la viaţa mea, dar ştiu şi eu cum se execută un placaj, procedeul tehnic cel mai potrivit în situaţia de faţă.

Bărbosul sprintează, nu glumă. Dau să execut o fugă *molto furioso* în urma lui dar, deodată, o umbră se desprinde de lângă clădire şi mi se aşază în cale. Nu poate fi altcineva decât omul negru (uitasem complet de el) fiindcă, în întuneric, nu-i desluşesc decât hainele, de culoare deschisă. O cămaşă albă face doi paşi către mine. Degeaba, sunt dezlănţuit. Nu mai pot să pun frână, nici s-o ocolesc. Mă reped în ea ca un kamikaze. Mai apuc să-i văd pe bărbos deschizând poarta, apoi simt o lovitură în falcă şi mă cufund într-o beznă adâncă.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Un vis devine realitate, dar continui să plutesc în ceaţă.

Mă număr, pesemne, printre fericiţii muritori care se pot lăuda cu vise color. Cel vizionat la ore actuală e colorat şi la propriu şi la figurat.

Se face că sunt întins pe canapeaua din sufrageria Pandurilor. În jurul meu, o mulțime de persoane se fâţâie agitate de colo-colo, ca particulele într-o mişcare browniană. Aplecată asupra mea, Micşunica îmi mângâie, cu gesturi duioase, fruntea, murmurând ceva ce nu reuşesc să înţeleg. Din spatele ei apare Elena din Troia, care o dă uşor la o parte, se aşază lângă mine şi îmi aplică pe obraz o compresă cu apă rece. Blonda misterioasă, prezentă şi ea, se apropie de pat, studiindu-mi, îngrijorată, fizionomia. Nu mai poartă ochelari, am, în sfârşit, posibilitatea să-i văd chipul. Imaginea îmi joacă însă în faţa ochilor, se estompează treptat, până dispare cu totul. În locul ei apare figura schimonosită a lui moş Panduru.

— Domnu' Ionescu, vă doare capul? aud eu o şoaptă.

Apoi, deodată, zăresc o cămaşă albă apropiindu-se de mine cu posesor cu tot. Negriciosul mă priveşte cu o figură dură. Ăsta iar vrea să mă bată? Duc repede mâna la ochi, să nu-l mai văd. Dar nu, nu e cazul să mă sperii. Omul negru a dispărut, cedându-i locul lui *mon capitaine.*

— Haide, domnule Enescu, trezeşte-te o dată! mă îndeamnă el, cu un zâmbet larg.

Nu mă trezesc. Stau mai departe lungit pe canapea. Micşunica e din nou alături de mine. De undeva, de departe, aud vocea Ninei. Acum pe a Elenei.

— Domnu' Enache, să vă aduc un antinevralgic? mă întreabă iar moş Panduru.

— Hai, Răducu, scoală-te! mă îndeamnă şi Micşunica.

Mă zgâlțâie uşor, apoi îmi trage câteva palme, ca niște mângâieri diafane pe obraji.

— Lasă-mă pe mine, că nu te pricepi! intervine Lena. Cunosc eu o metodă eficace, chiar el mi-a arătat-o.

Din păcate, Micşunica nu vrea să cedeze locul. Lângă ele apare şi blonda misterioasă. Ah, ce vis frumos! Dacă ar fi şi Brigitte aici… Oftez adânc, murmurându-i numele.

— Care Brigitte? Nesuferitule! Afemeiatule! Barbă Albastră ce

eşti! Nu ţi-e ruşine? izbucneşte Micşunica şi, de data asta, îmi arde două palme zdravene.

Mă dezmeticesc brusc. Culmea, mă aflu chiar în sufrageria Lenei, întins pe canapea! Primul chip pe care îi zăresc e al Micşunicăi.

— Micşunica, tu aici?

Mă proptesc anevoie într-un cot, dar fata s-a şi repezit la mine, ferm hotărâtă să execute un bis la scena de mai înainte. Stau încă binişor cu reflexele. Mă ridic prompt în picioare, exact la timp pentru a-i bara atacul furibund. Deodată, o zăresc în faţa mea pe blonda misterioasă. Nu-mi vine să-mi cred ochilor. Sunt atât de şocat, încât uit să mai ţin garda sus, astfel că Micşunica punctează, decisă, cu un un-doi la figură. Nici măcar nu mă sinchisesc, deşi n-aş putea spune că n-am simţit loviturile. Privesc mai departe consternat.

— Nina, ce-i cu tine aici? reuşesc, în cele din urmă, să articulez.

— Aha, Nina! sare din nou Micşunica.

Nina s-a trântit într-un fotoliu şi se prăpădeşte de râs.

— Domnu' Ionescu, ce se întâmplă? mă întreabă mister Panduru, venind dinspre bucătărie cu un pahar în mână.

Cine poate spune ce se întâmplă? Asta aş vrea să ştiu şi eu.

Lena şi Micşunica bombăne mai departe la adresa mea.

— Fetelor, staţi puţin, că nu mai înţeleg nimic! Visez cumva? Mai daţi-mi, vă rog, nişte palme, ca să mă trezesc!

— Oh, nu e nevoie să ne rogi, afemeiatule! strigă Micşunica, repezindu-se din nou spre mine.

— V-am adus antinevralgicul, îmi spune tatăl Lenei, care îmi întinde amabil o pilulă şi paharul cu apă.

Le iau cu un gest mecanic şi dau pe gât pilula. N-are la ce să-mi folosească, dar în momentul de faţă mi se pare mai simplu decât să-l refuz pe bătrân. Mai mult chiar, îi mulţumesc în gând că m-a salvat de atacul Micşunicăi.

— Fetelor, sunt depăşit de evenimente. În loc să mă luaţi la bătaie, mai bine m-aţi lămuri şi pe, mine cum stau lucrurile.

— Poftim! Tot dumnealui cere explicaţii! se revoltă Lena.

N-am chef de controverse, nu răspund la provocări. Tot ce vreau e să pricep şi eu ceva din toată babilonia asta.

— Nina, ce ţi-ai făcut la păr? o întreb eu pe blonda din faţa mea. Nici nu ştii cât de mult te schimbă. Dacă nu ţi-ai fi dat

ochelarii ăia jos, nici acum nu te-aş fi recunoscut.

— Se vede că nu te pricepi, îmi răspunde ea, încetând să mai râdă. E o perucă. Am vrut să văd şi eu cum îmi stă blondă.

— Îţi stă foarte bine, te asigur, mă simt obligat să precizez, ceea ce e o mare greşeală din partea mea, fiindcă domnişoara Manu, blondă naturală, — îmi aruncă nişte priviri fioroase, care mă amuţesc pe dată. Dar cu ce ocazie pe aici? reuşesc totuşi să mai întreb.

— E o poveste mult prea complicată. Nu cred că eşti în stare s-o pricepi la ora actuală, se eschivează Nina. Mai bine ne-ai povesti tu faptele tale eroice. Ia spune, ce-i cu Doru?

— Aoleu! sar eu ca ars, pedepsindu-mă cu o palmă peste frunte. Am uitat complet de el. L-au închis bandiţii jos, în sala cazanelor.

Mă reped într-acolo cu maximul de viteză, de care mai sunt capabil. Bietul Doru are toate motivele să mă blesteme. Să-l las eu închis atâta vreme! Halal prieteni! Sunt dispus să accept penalizări, oricât de severe. Cobor în fugă treptele. Slavă domnului, cheia e în broască!

— Doru, Cireşica, bucuraţi-vă! A sosit salvatorul vostru, le strig eu din uşă, decis să întorc situaţia în favoarea mea.

Prima apare domnişoara Manu.

— Nesuferitule! îmi şopteşte ea printre dinţi. Dacă mai întârziai câteva minute, mă cerea de nevastă.

Doru iese agale în urma ei. Arata de parcă ar fi, scăpat de la ghilotină.

— Copii, haideţi repede! le spun eu pe un ton vesel, plin de optimism. Am nişte surprize colosale pentru voi.

— S-a terminat balamucul? mă întreabă Doru.

— Dacă e vorba de bandiţi, da. I-a prins politia aproape pe toţi. Numai că eu abia acum încep să nu mai pricep nimic.

— Nici nu mă miră. Nu trebuie să fii îngrijorat, întotdeauna ai avut dificultăţi la capitolul ăsta, încearcă el să mă liniştească. Cum adică, aproape pe toţi?

— La naiba, ai văzut şi tu atâtea filme! Ştii doar că în asemenea situaţii şefii au prostul obicei să scape.

— Ce vorbeşti, a scăpat mustăciosul?

Cireşica nu participă la discuţii. Urcă bosumflată scările, fără să ne dea nicio atenţie.

Când intrăm în sufragerie se produce o adevărată explozia.

Mai întâi, noii intraţi privesc buimaci în jurul lor. Doru e cel mai şocat dintre toţi. Se uită la cele două domnişoare Manu ca la nişte stafii. Abia s-a obişnuit cu gândul că poate a consumat prea mult alcool în ultima vreme, când dă cu ochii de Nina. Surorile se privesc şi ele uluite. Apoi încep să vorbească toţi o dată, care mai de care mai exuberant.

— Cireşica!

— Micșunica!

— Nina! Nu cumva am halucinaţii? Ce-i cu tine aici?

Nu desluşesc răspunsul, fiindcă cele două surioare, fericite de revederea neaşteptată, îşi revarsă bucuria, contribuind la vacarmul general.

Familia Panduru nu mai are, deocamdată, niciun reprezentant printre noi. Mă apropii de surorile Manu, încercând să mai recuperez ceva din terenul pierdut.

— Micșunica, te simţi mai bine? I-am rugat pe doctori să fie mai atenţi cu tine.

Se pare că am nimerit-o, fiindcă Micșunica se destinde dintr-odată, îmi zâmbeşte şi îmi sare de gât, dispusă să dea uitării suspiciunile de mai înainte.

— Vai, nici nu-ţi imaginezi ce spaimă am tras! mai ales că nu ştiam ce-i cu tine. Poliţistul de la spital m-a asigurat că nu eşti în pericol, dar nu l-am lăsat până nu m-a adus aici, să mă conving cu ochii mei.

Nina şi Doru schimba între ei priviri semnificative zâmbindu-mi ironic.

— Dar poliţia unde e? întreb eu, ca să ies din impas. Şi-au terminat aşa repede treburile?

— Locotenentul a spus că se întoarce, să ne ia nişte declaraţii, îmi răspunde Lena, care tocmai a intrat în cameră, urmată de mătuşa ei.

Madam Berceanu e trasă la faţă şi albă ca o stafie. Cred că a şi plâns puţin.

— Spuneţi şi dumneavoastră, ni se adresează ea, cine-mi plăteşte mie toate cristalurile astea distruse?

Într-adevăr, vitrina e ţăndări. Pe covor, în jurul ei, numai sticlă spartă.

— Fiţi liniştită, pagubele vor fi recuperate, încerc eu s-o temperez.

— Şi monedele lui bietu’ socru-meu?

— Nici din pricina lor nu trebuie să fiţi îngrijorată, îi răspund. Poliţia e precis pe urmele hoţului.

Argumentul meu nu i se pare prea convingător. Eu însă ştiu ce ştiu, numai că deocamdată nu-i pot spune şi ei.

Lena s-a apucat să adune cioburile de pe jos. Doru se oferă, amabil, s-o ajute, atrăgând dezaprobarea zgomotoasă a Cireşicăi.

— Doruleţ, lasă, că strâng eu! sare ea grăbită şi, fără să aştepte vreun răspuns, se apucă, harnică, de lucru.

E rândul meu să-i zâmbesc ironic marelui Sesam.

Fetele s-au pus serios pe treabă. Nina deschide fereastra. Sper să nu se apuce chiar acum de curăţenia generală. Te pomeneşti că mă mobilizează la bătut covoare.

— Bine, dar ce-au avut cu vitrina? Ce s-a petrecut aici? Lămuriţi-mă şi pe mine, mi se adresează madam Berceanu.

— A ieşit o mică busculadă. Putea fi şi mai rău. Dacă poliţia mai întârzia câteva clipe, lupta se putea solda şi cu victime.

— Vai, dar tu n-ai păţit nimic? se interesează, îngrijorată, Micşunica, studiindu-mi atentă obrazul.

— Cine crezi c-a avut curajul nebun să se atingă de de mine? De altfel, eu nici nu m-am băgat, sunt împotriva violenţei. La sfârşit, e drept, mi-am cam ieşit din pepeni, i-am înconjurat…

— M-ai bine ţi-ai aplica o compresă, mă întrerupe, fără milă, Nina, poate reuşeşti să mai atenuezi urmările…

Într-adevăr, îmi cam arde obrazul în locul unde m-a pocnit omul negru. Cred că am o vânătaie de toată frumuseţea. Dinţii i-am încercat pe rând, se pare că nu s-a mişcat niciunul de la locul lui. Deşi asta rămâne pentru mine ceva de neînţeles.

— Am căzut la datorie, le explic eu. Am fost lovit mişeleşte…

Toată lumea, din diverse motive, ţâţâie compătimitor.

— Un singur lucru nu înţeleg se plânge Doru. Unde apare Nina în toată afacerea asta? Cum de-ai ajuns şi tu aici? o întreabă pe Nina.

A trântit-o iar! De la o vreme calcă numai în strâchini. Îi fac un binecunoscut semn cu degetul la tâmplă, dar e deja prea târziu. Noroc că Lena nu e de faţă. Mă întreb cum a reacţionat când a dat cu ochii de Nina. Eu unul cam bănuiesc ce caută madam Mateescu: bineînţeles, a venit după Paul, chiar dacă ea n-o să mărturisească vreodată. L-a văzut la restaurant cu frumoasa Elena şi probabil i-a urmărit până aici. Nu se arată defel

incomodată de întrebarea lui Doru. Evident, o aştepta iar răspunsul soseşte fără ezitare :

— Simplu: redactorul şef al revistei la care lucrez mi-a cerut un articol despre colecţia domnului Panduru. Prin urmare, iată-mă aici!

În timp ce Nina vorbeşte, figura lui Doru, trece treptat de la un oarecare interes la cea mai mare uimire. Cunoaşte la fel de bine ca şi mine faptul că Nina e contabilă, nicidecum ziaristă. E pe cale să facă o nouă gafă, cu atât mai grav cu cât acum a intrat şi Lena în cameră.

— Bine, dar... începe Doru, însă sesizând, în sfârşit privirea mea insistentă, pricepe că e mai înţelept să tacă.

— Dacă scrieţi despre numismatică, lucraţi, probabil, la o revistă istorică, îşi dă cu presupusul madam Berceanu.

— Într-adevăr. La *Magazin istoric.*

— Oh, e revista mea preferată! Cum vă numiţi? — dacă nu sunt prea indiscretă.

Situaţia devine amuzantă, într-un fel. Iată unde duce minciuna! Nina se arată puţin încurcată de data asta. Nu are cum să mai dea înapoi.

— Nina Mateescu, recunoaşte ea, resemnată.

E rândul doamnei Berceanu să fie încurcată.

— Mă scuzaţi, citesc revista de ani de zile, dar n-am întâlnit numele dumneavoastră.

— Sunt angajată de curând. Acesta e primul meu articol serios.

Elena pare să fi mirosit ceva. Tocmai se pregăteşte să pună şi ea o întrebare. Din fericire, nu mai e nevoie să-mi forţez imaginaţia cu tot felul de planuri diversioniste. Din curte se aud zgomote.

— Cred că a venit poliţia, sar eu, ajuns din doi paşi lângă fereastră. Era şi cazul.

Privind afară, constat însă că m-am înşelat: un singur individ se îndreaptă hotărât spre uşa de la intrare. Deodată, simt cum sângele mi se opreşte în loc, apoi începe să circule cu vuiet în sens invers. Adevărul e că n-am greşit prea tare când am spus c-a venit poliţia. Fiindcă cine credeţi că păşeşte senin spre uşă, ignorând complet pericolul care-l pândeşte în spatele ei? Aţi ghicit: nu e altul decât mister Paul Mateescu, spaima criminalilor din judeţ.

Nu-l credeam capabil de asemenea prostii. La ora asta — e aproape miezul nopţii — îi arde dumnealui de vizite! Tocmai acum şi-a găsit s-o împace pe frumoasa din Troia, acum, când toată lumea e de faţă, şi mai ales Nina. Trebuie oprit cu orice preţ! În definitiv, ăsta-i motivul pentru care am venit în S. Am, în sfârşit, ocazia să-mi ajut prietenul, încep să tuşesc violent, ca să-i atrag atenţia. Mă vede, într-adevăr. Îi fac semne disperate din mâini. Nu pricepe. Ridică o mână în semn de salut şi merge liniştit înainte, inconştientul!

Încerc o soluţie disperată. Încalec fereastra, decis să-l opresc înainte de a ajunge la uşă. Micşunica e însă aici, lângă mine. Mă apucă viguros de mână şi mă trage înapoi. Nu vrea să fac gesturi necugetate.

— Degeaba, eşti la parter, mă atenţionează ironic Doru, intrigat totuşi de comportarea mea, e drept, cam ciudată.

De fapt, toţi mă privesc puţin speriaţi. O văd pe mătuşa Lenei cum se deplasează discret către telefon. Ăştia sunt în stare să mă pună în cămaşă de forţă. Acum nu mai contează, totul e pierdut. Paul a ajuns la uşă. Se aude soneria.

— Mă duc eu, se oferă mătuşa prompt.

Gata, nu mai e nimic de făcut! Aşa-mi trebuie dacă nu m-am gândit la timp! Trebuia să fi mers eu să-i deschid. Mă retrag, resemnat, într-un fotoliu, pregătit să asist la execuţie.

Peste câteva clipe, condamnatul apare pe eşafod. S-a oprit în prag. Un tip înalt, brunet, bine făcut. Păcat de el, era băiat bun! Zâmbeşte cu gura până la urechi neștiind încă ce-l aşteaptă.

— Paul! strigă în cor Doru şi Nina.

— Andrei! îi acompaniază Lena, uimită.

Lui mister Mateescu i-a cam pierit buna dispoziţie. Ba, aş zice că e de-a dreptul consternat. Cred şi eu.

— Nina, tu aici?

— Andrei, ce se întâmplă? Lămureşte-mă şi pe mine, ce înseamnă toată povestea asta? intervine, intrigată, Lena.

— Andrei? întreabă Nina, pufnind.

— Domnişoară, vă explic eu, se oferă, amabil, Doru. Probabil că îl confundaţi. Dânsul este Paul Mateescu, de la poliţia din Braşov.

— Paul Mateescu? sare şi Micşunica. Răducu, nu pe dânsul îl cântai tu la hotel, atunci când ne-am întâlnit prima oară?

O aprob din cap. Bănuiesc că am o figură cam distrusă,

pentru că în spatele meu îl aud pe moş Panduru, apărut şi el, nu ştiu de unde:

— Domnu' Enache, ce se întâmplă? Tot vă mai doare capul?

Moşul are ochii roşu. Cred c-a tras puţin pe dreapta, fiindcă nu l-am mai văzut de vreo oră.

— Domnişoară, mă văd obligat să-mi cer scuze, îi spune Paul frumoasei din Troia. Ştiţi, nu puteam să-mi dezvălui adevărata identitate. Eram, ca să zic aşa, în misiune.

— Ha! pufneşte din nou Nina.

Băieți, staţi aşa, că eu încep să pricep câte ceva!

Nu, e doar o iluzie, care nu durează decât o clipă. Imediat după aceea, în cameră pătrunde *mon capitaine,* însoţit de amicul meu, negriciosul.

— Permiteţi sa raportez, totul e în ordine, i se adresează omul negru lui Paul.

— Bravo, Varlame, ai făcut treabă bună!

Când am spus că am început să înţeleg câte ceva, nu trebuia să mă credeţi. Mi se păruse, într-adevăr, că ceaţa se mai risipeşte, dar acum sunt nevoit să-mi retrag cuvintele. Prin urmare, individul e totuşi Varlam. Bine, bine, dar ce-a avut fraţilor, cu mine?

Mă ridic decis din fotoliu, însetat de răzbunare. Îmi suflec tacticos mânecile cămăşii, apoi mă proptesc în faţa negriciosului.

— Ei, hai, n-o lua şi tu chiar aşa, în tragic! mă opreşte Paul.

— Domnule Enescu, vă rog să mă scuzaţi... începe Varlam să se bâlbâie.

— Domnule locotenent, eu nu înţeleg ce se petrece, intervine madam Berceanu. Un singur lucru vă rog: nu-i lăsaţi să se bată aici, că-mi distrug şi ultimele pahare rămase.

— Nu aveţi nicio grijă, o liniştește Paul. Noi o să ne retragem, nu vă mai deranjăm. Cred că putem amâna pentru mâine şi problema declaraţiilor. E deja târziu şi, după câte se pare, eu şi prietenii mei avem de lămurit încă multe lucruri.

— Într-adevăr, se arată de acord Nina.

— Copii, ştiţi ce zic eu? ne strigă Doru. Să mergem cu toţii la mine, vreau să spun la vărul meu. I-am promis demult că-i devastez cămara şi pivniţa. Îmi place să-mi respect promisiunile.

Aprobăm cu toţii, la unison. Le salutăm pe gazde, ne încolonăm şi pornim spre obiectiv.

Ne aşteaptă mai mult ca sigur o noapte aibă.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Ceața se mai risipeşte parcă, în schimb se anunţă furtună.

În forma unei sumare analize colective a situaţiei, reiese că prima urgenţă pe ordinea de zi este refacerea grabnică a forţelor. Fiind de-al casei, Doru se ocupă de problemele organizatorice. La încurajările noastre dezinteresate, atentează fără nicio reţinere la damigeana cu vişinată, descoperită într-un ungher, unde cercetările mele anterioare — cam superficiale — nu ajunseseră. În timpul ăsta, fetele prepară cafeaua şi încearcă să încropească o cină frugală din cele câteva pacheţele culese în drum.

Atmosfera se încălzeşte treptat, tensiunile bi şi multilaterale încep să se estompeze. Ne simţim bine şi pălăvrăgim de-a valma. Nu-mi plac băuturile dulci, dar astă seară nu mai fac nazuri. După evenimentele palpitante la care am luat parte în ultima vreme, aş fi capabil să mă reprofilez până şi pe whisky.

Doru, fericit că şi-a recăpătat, în sfârşit, libertatea e într-o dispoziţie de zile mari. E cazul să iau măsuri urgente.

— Doruleţ, nu e momentul să începi cu bancurile. Nu de asta ne-am adunat noi aici.

— Încetează cu sfaturile! ripostează el, ţâfnos. După ce că m-ai vârât în povestea asta şi am trecut prin ce-am trecut, n-am voie să mă distrez şi eu puţin?

— Cum adică, mă scoţi pe mine vinovat?

— Bineînţeles. Dacă nu te trezeai tu, în plină vară, să vii cu schiurile alea, ne-am fi văzut fiecare de treburile lui.

— Băieţaş, cred că stai cam prost cu logica. Ştii prea bine că schiurile n-au nimic dea face cu toate încurcăturile astea. De

fapt vinovatul principal eşti tu, cu mutra ta dubioasă, e de ajuns sa apari undeva, că lumea începe să-şi ferească buzunarele.

— Bravo, băieţi, daţi-i înainte, că aţi pornit-o bine! Nu v-am mai auzit demult ciondănindu-vă.

Stop! S-a trezit mister Mateescu.

— Ia stai puţin, Paul! îmi modific eu direcţia de atac. În definitiv, din cauza ta am ajuns aici. Totul a plecat de la vederea trimisă de tine. Şi te rog să-mi explici ce-ai avut cu mine, de m-ai pocnit atunci, în faţa restaurantului. Te mai întrebi de unde învaţă subalternii frumoasele maniere.

Privesc revoltat în direcţia lui Varlam.

— Ei, nu sări aşa! intervine, împăciuitor, Paul. Ia-mă uşor, că spun tot! Ca să puteţi înţelege ceva, trebuie totuşi să vă spun povestea de la capăt.

Se face, dintr-odată, linişte, ca într-o sală de teatru la cel de-al treilea sunet al gongului. Conştient de efectul produs, Paul prelungeşte tăcerea cu câteva momente, timp în care îşi aprinde tacticos o ţigară.

— Atenţie, vorbeşte Sherlock Holmes! se aude glasul ironic al Ninei.

— Lucrurile sunt mai simple decât par la prima vedere, începe el, ca şi cum nici n-ar fi auzit-o.

— Da, la el întotdeauna lucrurile sunt simple, intervine din nou Nina.

Paul zâmbeşte şi ridică din umeri.

— În urmă cu vreun an şi ceva, reia el, am anchetat un caz în Braşov: o spargere, soldată cu uciderea unei persoane. N-am reuşit să prindem făptaşii. După un interval de câteva luni s-a dat o lovitură similară în judeţ. Din fericire, de data asta, n-au fost victime. La vreo săptămână, o altă tentativă, tot în Braşov. Bandiţii reuşesc din nou să fugă. În urma cercetărilor, încă de la primul caz, bănuielile s-au îndreptat spre unul dintre „clienţii” noştri mai vechi.

Nu posedam însă niciun fel de dovezi împotriva lui. Urmărindu-l pas cu pas, am făcut cunoştinţă şi cu câţiva dintre ciracii lui, fără însă a putea ajunge la şeful bandei. De la eşecul celei de-a treia lovituri, indivizii se potoliseră. Fie că mirosiseră pericolul, fie că nu mai aveau de lucru, cert este că nu mai călcau strâmb. Şi atunci ne-am hotărât să le dăm o mână de ajutor.

— Ce-aţi făcut, le-aţi prezentat o harta a comorilor din judeţ?

se interesează marele Sesam.

— N-am mai pierdut timpul cu întocmirea hărţii, în schimb, le-am întărit echipa cu un bun cunoscător în materie, care le-a servit drept ghid: maestrul spărgător Varlam, aici de faţă.

— Cum, l-au crezut pe dânsul spărgător? se minunează copilăreşte Micşunica.

— Nici nu-i de mirare, intervine Doru. Mai cunosc eu un băiat de treabă şi la locul lui care a fost confundat cu un mare borfaş.

— Când colo, tu nu eşti în stare să deschizi nicio cutie de conserve. Şi eu care te-am botezat Sesam!…

— În orice caz, mă întrerupe Paul, Varlam s-a strecurat în bandă mult mai greu decât Doru. Cei pe care-i urmăream nu erau nişte ageamii, ci adevăraţi profesionişti, specializaţi în *hold-up*-uri, care îşi formaseră o organizaţie puternică. Varlam a fost privit cu suspiciune la început, supus la o serie de teste, i s-au întins o mulţime de curse. În cele din urmă, a fost totuşi acceptat. Câteva mici succese, regizate de noi cu mare grijă, le-au redat încrederea prietenilor noştri.

— Din păcate, şefu', m-aţi pus la treburi sub posibilităţile mele, se plânge negriciosul.

— În orice caz, jocul acesta dublu implică riscuri destul de mari, intervine *mon capitaine,* ivit pe neaşteptate dintr-un nor de fum. Foştii dumitale colegi sunt recunoscuţi în branșă drept unii dintre cei mai duri. Nu strică să fiţi cu ochii în patru când vor ieşi de la închisoare.

— Andrei, hai, lasă, nu-mi speria omul! îl opreşte Paul. N-o fi dracul aşa de negru!

— Dacă am priceput eu bine, tu ai venit aici cu treburi serioase, îl aduc eu pe Paul la oile noastre.

— Mă aflam la V. pentru un scurt concediu de odihnă, îşi reia el povestirea, când am fost anunţat că banda, aflată de câteva zile în S., pregăteşte o lovitură. Asta se întâmpla miercurea sau joia trecută. Bineînţeles, mă deplasez imediat în S.

— Dar cu vederea cum rămâne?

— Să lămurim mai întâi problema cu vederea, dacă doreşti tu. Ajuns aici, iau legătura cu Andrei Brădeanu, rezolv anumite treburi şi mă întorc la V. Nu eram interesat să fiu văzut prea mult prin locurile astea. Expediez ilustrata prin care o anunţ pe Nina că urmează să mă întorc sâmbătă.

— Numai că a intervenit ceva, preia *mon capitaine* ştafeta, şi

am fost nevoit să vă chem din nou.

— Exact. Apăruse un element care ne obliga să revedem planul iniţial.

— Noutatea era că în oraşul nostru avusese loc o spargere, ne comunică *mon capitaine*.

— Unde? N-am auzit nimic! exclamă Micşunica.

— La avocatul Văleanu. Probabil aţi auzit de el.

— Cum să nu. Nu mă miră că l-au ales tocmai pe el. Se zice că are o casă…

— Într-adevăr, bine garnisită, precizează Paul.

— Constat că ţi-ai făcut relaţii în lumea bună, îl sâcâie Nina în continuare. Casa Panduru, casa Văleanu… Are şi ăsta vreo fată?

— Amănuntul mi-a scăpat, mărturiseşte Paul, zâmbind. Ceea ce e mai ciudat, nimeni nu s-a atins de obiectele de valoare din locuinţa avocatului. În schimb, i-au dispărut nişte hârtii lăsate de răposatul Panduru în păstrare împreună cu testamentul. Erau, desigur, importante, din moment ce au fost furate, dar nu înţelegeam în ce constă importanţa lor. În orice caz, nu era exclus ca incidentul să aibă legătură cu lovitura pregătită de bandiţii noştri, cu toate că Varlam nu auzise nimic despre asta. Aşadar, împreună cu Andrei Brădeanu am pus la punct planul pentru prinderea hoţilor.

— Numai că domnul Enescu începuse să ne concureze, intervine Varlam.

— Şi cum concurenţa trebuia lichidată, aţi procedat ca atare, returnez eu.

— Domnule Enescu, îmi cer din nou scuze pentru că v-am lovit dar, vă rog să mă credeţi, nu aveam altă soluţie. Nu puteam risca nimic. În dimineaţa aceea, tocmai avusesem „de lucru” cu domnul locotenent Brădeanu. Abia ne-am despărţit, când m-a acostat unul dintre „colegii” mei din bandă. Sincer să fiu, pentru un moment am intrat în panică : nu ştiam dacă mă văzuse sau nu cu domnul locotenent. Apoi, colac peste pupăză, aţi apărut şi dumneavoastră. Va daţi seama ce s-ar fi întâmplat dacă mi-aţi fi spus pe nume? A doua oară, la locul acţiunii, iarăşi era să-mi încurcaţi socotelile, Noi stabilisem să-l facem scăpat pe bărbos, ca să ne ducă la şeful lui.

— Adevărul, Răducule, adaugă şi Paul, este că apariţia ta în oraş reprezenta pentru mine şi Varlam un pericol potenţial: amândoi eram aici incognito, iar tu puteai să ne dai de gol, fără

să vrei, bineînţeles. Iată de ce am preferat să dispar când te-am văzut atunci la restaurant. Am făcut-o cam brutal, recunosc, dar eram în misiune.

— Noroc că ai avut fericita inspiraţie să mă creditezi, altfel nu ţi-aş fi iertat-o niciodată.

— Habar n-am la ce te referi, răspunde, contrariat Paul.

— Bineînţeles că n-ai habar, sare Nina. Erai prea absorbit de persoana care-ţi ţinea companie.

La fel de uimit, Paul îşi îndreaptă privirea spre scumpa lui soţie. De unde să ştie, bietul de el, că a fost ţinut în colimator?

— În sfârşit, propun să nu ne mai pierdem în amănunte nesemnificative, încerc eu să-i scot din încurcătură.

Cât despre misterioasa achitare a notei, prefer să nu aflu încă nimic. Şi aşa am rămas fără niciun chior.

Deşi simte că ceva nu e în regulă, Sherlock Holmes se decide să-mi urmeze sfatul.

— Când am aflat de păţania voastră cu bandiţii, îşi reia el povestea, mi-am dat seama că lucrurile se puteau complica şi mai tare. Având în vedere că şi cealaltă bandă, în care îl infiltrasem pe Varlam, pregătea aceeaşi lovitură, eram obligaţi să supraveghem riguros desfăşurarea evenimentelor. Întrucât cunoşteam de la Varlam planul lor de bătaie, ne-am gândit să facem joncţiunea dintre cele două bande. Misiunea lui Radu era tocmai aceea de a-şi aduce „colegii” la această întâlnire. N-a fost prea complicat, nu-i aşa?

— Sigur, la tine totul e simplu. Are dreptate Nina. Dar nici nu bănuieşti ce eforturi a trebuit să fac pentru a-i duce de nas, chit că sunt nişte ageamii. Nu mi-a fost deloc uşor să elaborez planuri fără fisuri, să mă comport ca un gangster autentic.

— Tocmai asta e, m-am bazat pe talentul tău, altfel nu i-aş fi sugerat lui Andrei să te folosească. În plus, m-am temut că, lăsat de capul tău, ai fi putut încurca şi mai tare lucrurile.

— Categoric, ăsta e motivul principal, Răducule, mă taxează Doru.

— Aveai dreptate, Paul, cazul nu mi se pare prea dificil, intervine Nina. Dacă am înţeles eu bine, ţie personal nu ţi-a dat prea mult de furcă. Tu te ocupai mai mult de *public relations.* Singurii care au riscat într-adevăr au fost Varlam, Radu şi Doru. Ei ţi i-au pus pe bandiţi pe tavă, nu? Atunci nu înţeleg pentru ce ai pierdut aproape o săptămână aici, în S...

Paul îi zâmbește Ninei, uşor amuzat. Rămâne câteva clipe pe gânduri, apoi trage concentrat din ţigară.

— Voi încerca să fiu ceva mai explicit, începe el. Din momentul strecurării lui Varlam în bandă, prinderea borfaşilor nu mai constituia pentru noi o problemă. Scopul nostru nu se reducea însă numai la atât. După cum am mai spus, voiam să ajung la şef. Mai mult decât atât, căutam probe împotriva lui.

— Domnul Varlam n-a reuşit să afle cine-i şeful? întreabă Doru. Doar făcea parte din bandă.

— Nu. Şi nu e de mirare. Mai întâi pentru că, fiind destul de proaspăt printre ei, bandiţii manifestau anumite rezerve faţă de el. Apoi, există o ierarhie foarte riguroasă în bandele astea. În cazul nostru, bărbosul era singurul care ţinea legătura cu şeful; ceilalţi nu-l văzuseră niciodată şi nici nu-i cunoşteau numele. Deci singura cale de a ajunge la ei era tocmai bărbosul. Lucrurile au luat însă o întorsătură neaşteptată şi, într-un fel, favorabilă pentru noi: s-a comis spargerea de la avocatul Văleanu. Apărea în mod obligatoriu întrebarea dacă nu cumva dispariţia însemnărilor lăsate de colecţionar avea vreo legătură cu lovitura aflată în pregătire. Era necesar să cunoaştem mai întâi conţinutul acelor hârtii.

— Avocatul Văleanu ne-a declarat, ne lămureşte în continuare *mon capitaine,* că era vorba de descrierea monedelor din colecţie şi de stabilirea punctajului de valoare; mă rog, în general, tot felul de detalii tehnice constituind o anexă la testament.

— Lucrul acesta nu ne-a ajutat prea mult, intervine Paul. Eram nevoiţi să căutăm în altă parte cheia. Ne-am gândit să apelăm la familie.

— Mai ales că… „avea arhivarul o fată”… recită Nina.

— Desigur, nu în mod direct, continuă Paul, schiţând doar un zâmbet către ea. M-am introdus în casa colecţionarului sub un pretext banal: căutam cameră de închiriat. Pe aici se obişnuieşte, fiind zonă de munte. N-am obţinut găzduire, ceea ce ar fi fost ideal, însă Elena Panduru s-a oferit să mă ajute: voia să-i convingă pe nişte prieteni să mă primească.

— Cumsecade fată, constată Nina. Drept recompensă, i-ai făcut o invitaţie la restaurant, nu-i aşa?

Paul rămâne o clipă blocat, apoi îmi aruncă o privire încărcată de dispreţ. Poftim! Eu umblam după el ca disperatul să-l

avertizez de sosirea Ninei, iar el mă bănuieşte de trădare. Habar n-are că Nina l-a văzut în compania Lenei şi e în stare să facă vreo prostie negând. Mă sacrific, aşadar, fără ezitare: ridic din umeri, vinovat, şi iau totul asupra mea.

— Recunosc, mărturiseşte dumnealui, luându-mi o piatră de pe inimă. De fapt, eram interesat s-o descos puţin pe Elena. Şi trebuie să vă spun că am aflat unele lucruri folositoare. Bunăoară, în privinţa hârtiilor dispărute, ea susţinea că sunt un fel de studii ale bunicului ei despre anumite monede preferate, precum şi o clasificare a pieselor în funcţie de valoare.

— Şi cu ce s-ar fi ales un hoţ din asta? mă arăt eu nedumerit.

— La fel m-am întrebat şi eu. Există două explicaţii: ori hârtiile au o importanţă mai mare decât s-ar părea, ori hoţul a greşit când le-a luat. Poate urmărea să fure testamentul. A doua variantă e chiar mai plauzibilă, fiindcă tot Lena m-a informat că în testament se dezvăluia şi cifrul seifului. Când am aflat de la Andrei de lovitura pregătită de banda voastră m-am gândit că aceasta ar putea fi amestecată şi în spargerea din casa avocatului. O simplă ipoteză, bineînţeles. Probabil, încercaseră să fure testamentul, pentru a afla cifrul. Să nu uităm că indivizii nu aveau nimic de-a face cu deschiderea unui seif, deci cifrul le era absolut necesar. Ratând furtul testamentului, erau în imposibilitatea de a da lovitura şi atunci s-au văzul nevoiţi să angajeze un spărgător de meserie, în persoana lui Doru. Faptul că i-au acordat atâta încredere nu e de mirare: n-au avut încotro, erau presaţi de timp. Data deschiderii testamentului e fixată pentru mâine.

— Ipoteza ta pare plauzibilă, e de părere marele Sesam.

— Dar bandiţii ce zic? mă interesez eu.

— Încă n-au făcut mărturisiri complete. Mâine o să le luăm un interviu mai amănunţit.

— Paul, am impresia că mai ai până la încheierea cazului. Înseamnă că mai rămâi vreo săptămână pe aici, se sperie Nina.

— Nici vorbă, îi răspunde soţiorul. Mâine putem pleca împreună. Asta bineînţeles, dacă tu ţi-ai terminat treburile în S.

— Da, le-am terminat, aprobă ea, zâmbind.

— Cum ţi-a ieşit articolul despre moş Panduru? o persiflez eu.

— Am renunţat la el. Mi-am dat seama că ar fi mult mai nimerit să scriu unul despre viţa mondenă din S. Blonde frumoase şi bărbaţi galanţi, care le invită la singurul restaurant

din oraş, asumându-şi toate riscurile.

— Prin urmare, m-ai urmărit, e nevoit să accepte Paul. Unde erai? Localul nu era prea populat ; cum de nu te-am văzut?

— Purtam perucă şi ochelari de soare şi nu m-ai recunoscut. Nici tu, nici Radu.

— Dar cu ce scop călătoreai incognito, dacă nu ţi-e cu supărare? o iau eu în primire.

— Paul fiind în misiune, m-am gândit că prezenţa mea l-ar putea incomoda. Şi apoi, am vrut să fac şi eu puţin pe misterioasa. La restaurant, oricum, n-aş fi avut cum să mă desconspir. Nu m-am îndurat să vă stric aranjamentele nici unuia dintre voi, chit că din cauza ta am fost obligată apoi să fac economii serioase.

— Deci aşa se explică biletul tău: erai lefteră.

— Nici chiar aşa! Voiam doar să mă sfătuiesc cu tine într-o chestiune importantă.

— Puteai totuşi să mă fi avertizat că ai sosit, îi reproşează Paul. (Vreau să spun : „chestiunea importantă" în persoană.)

— Nu venise încă momentul. Mai întâi am vrut să mă conving ce era cu domnişoara Panduru. În orice caz, am lucrat destul de bine, trebuie să recunoşti, din moment ce nu ţi-ai dat seama că sunt pe urmele voastre.

— Oricum, îmi pare rău că te-ai îndoit de mine.

— Iartă-mă, acum m-am lecuit! Şi pot spune că mi-am primit şi pedeapsa: am tras o spaimă cumplită când m-au prins bandiţii în curte şi m-au ţinut sub pază cu pistolul în coaste. Promit solemn să nu mă mai joc de-a hoţii şi vardiştii.

Urmează câteva clipe de linişte. Îi privesc pe rând pe cei din jurul meu. Arată toţi la fel de proaspeţi ca după o nuntă de trei zile şi trei nopţi. Sincer să fiu, nici eu nu mă simt mai în formă. Cred că ne ajunge pentru astăzi.

— Domnule Mateescu, nu ne dezvăluiţi şi nouă cine se află în spatele bandiţilor? se interesează Cireşica, pe care eu o credeam adormită demult.

— Deocamdată sunt încă în domeniul ipotezelor, domnişoară. După interogatoriile de mâine şi citirea testamentului, voi avea nişte argumente în plus. Aşa că vă rog să aveţi răbdare până mâine. Dacă vă interesează într-adevăr puteţi veni şi dumneavoastră împreună cu domnişoara Micşunica la familia Panduru. După toate peripeţiile prin care aţi trecut, meritaţi

această recompensă.

— Vă mulţumesc, sunt chiar curioasă.

Prin urmare, dacă vrem să-i cunoaştem pe vinovaţi, trebuie să aşteptăm până mâine. Fraţilor, țineți-vă tare! Barometrul meu vesteşte furtună. Şi doar aţi văzut cât de bine funcţionează. Ascultaţi-mă pe mine: lanţul surprizelor încă nu s-a încheiat.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Fac descoperiri senzaționale, care nu mai folosesc la nimic.

Ne aflam aşezaţi în jurul imensei mese din sufrageria familiei Panduru, pregătiţi parcă pentru un ospăţ prelungit. La unul din capete tronează moş Panduru, ceva mai agitat ca de obicei, îmbrăcat însă, ca întotdeauna, în costumul *lui* negru de gală. Vorbeşte fără încetare, se minunează de peripețiile prin care a trecut, mulţumeşte cerului că a scăpat teafăr şi organelor de politie pentru salvarea colecţiei.

Micşunica s-a aşezat lângă mine, iar surioara ei pe cealaltă parte a mesei, încadrată de Doru şi Varlam. Alături de Varlam stă *mon capitaine,* îngândurat şi uşor obosit, iar în continuare Paul. Nina a refuzat să participe la această întrunire la nivel înalt, motivând că vrea să dea o raită prin oraş, fiindcă până acum a fost, chipurile mult prea ocupată ca să aibă timp şi de aşa ceva.

Locul din celălalt capăt al mesei a rămas neocupat, fiind rezervat celui care urmează să joace rolul principal al piesei: avocatul Văleanu. Numai că dumnealui, ca orice vedetă, binevoieşte să întârzie.

Cu un aer maiestuos, accentuat şi de paloarea obrajilor, frumoasa Elena ne serveşte cafea şi fursecuri, cu gesturi parcă învăţate la pension. Ajunsă în dreptul meu, îmi aruncă o privire de undeva, de pe un tron imaginar, apoi întoarce capul cu un

dispreţ suveran. În faţa lui Paul mi se pare însă că zăboveşte o clipă mai mult, studiindu-l cu uimire şi curiozitate nestăpânite.

În timpul ăsta, madam Berceanu ne toarnă în pahare dintr-o carafă cu un lichid vâscos-arămiu. După cum arată, pariez că e lichior, iar eu unul numai de aşa ceva nu am chef, după repriza de aseară. Mi-ar prinde mai bine o bere.

La drept vorbind, nimeni nu se arată prea entuziasmat, cu toate că protocolul e de nota zece. E şi firesc, de altfel: noi aşteptăm cu sufletul la gură dezvăluirile promise de Paul, iar gazdele, bănuiesc, freamătă de nerăbdare să-l afle pe moştenitorul comorii.

— Ce-o fi cu domnul Văleanu? se întreabă mătuşa, însă fără prea mare îngrijorare. De obicei e atât de punctual! Îi dăm un telefon, să vedem de ce întârzie? se adresează ea lui Paul.

Acesta o priveşte nehotărât şi îşi consultă ceasul. Până să se decidă, intervine Lena, cu un ton uşor agresiv:

— Eşti chiar aşa nerăbdătoare, mătuşă?

— Draga mea, aş vrea să terminăm mai repede cu povestea asta. Şi apoi, mă gândesc că dânşii mai au, probabil, şi alte treburi.

Se soarbe din cafea şi din lichior, se fumează (campion absolut — *mon capitaine),* şi se audiază monologul interminabil al marelui şef. Dumnealui a trecut acum la o detaliată prezentare a arborelui genealogic al familiei Panduru. Aflăm că avem în faţă pe ultimul descendent al clanului, pe linie masculină, prilej cu care îşi exprimă regretul că celebrul nume se va stinge o dată cu el. La privirea plină de reproş a scumpei lui progenituri, moşul o coteşte brusc :

— Dar ce-o fi cu Văleanu, ce ştiţi de el? Era vorba că la douăsprezece e aici.

Ne privim automat ceasurile. După părerea mea, nu e nici un motiv de îngrijorare : n-au trecut decât şapte minute peste ora prevăzută. Probabil însă că aşa ceva e cu totul neobişnuit pentru faimosul avocat din S., de se minunează dumnealor atât.

După câteva momente de tăcere, se trece la dezbateri pe secţiuni. Vizavi de mine, Cireşica a fost total acaparată de misterele vieţii de borfaş, dezvăluite cu patos de expertul Varlam. Din motive de consolare, probabil, în secţiunea Doru se consumă cu încredere băutura casei.

Profitând de scaunul liber de lângă mine, frumoasa Elena mă

onorează cu vecinătatea ei, dar mă ignoră cu sadism. E drept că nici eu nu prea am condiţii să trec frontiera, fiindcă de cealaltă parte veghează Micşunica, vigilentă şi la post.

— Răducu, ce-i cu tine? Am impresia că eşti la mijloc, remarcă Doru care se pare că a pierdut teren în faţa negriciosului.

— Mai bine aşa decât scos din luptă, ripostez eu, spre mulţumirea proaspătului cuceritor.

Sunetul soneriei ne întrerupe disputa. Madam Berceanu se precipită spre uşă. La rândul lui, moş Panduru s-a ridicat vioi şi-l întâmpină pe noul venit, îmbrăţişându-l de parcă nu s-ar mai fi văzut de câţiva ani. Apoi îl prezintă ceremonios :

— Prietenul nostru de-o viaţă, domnul avocat Văleanu, renumit la noi în oraş şi cunoscut chiar şi în capitală, de când cu procesul celebru...

Nu mai reuşim să aflăm istoria faimosului proces. Părăsindu-și prietenul de-o viaţă, avocatul se îndreaptă spre scaunul rămas liber în capătul mesei, se înclină, plin de respect, după care, cu permisiunea noastră, se aşază. Ne cercetează fugar pe fiecare, cu o privire iscoditoare, apoi ia cuvântul, fără să aştepte dezlegare de la oamenii legii sau de la altcineva.

— Domnilor, sunt nevoit să vă cer scuze, îşi începe el pledoaria, pe un ton profesional, cu modulaţii studiat-oratorice. Mica întârziere se datorează faptului că domnul grefier, am onoarea să vi-l prezint, (într-adevăr, de-abia acum ni-l prezintă, neglijent, ca pe un *domestique)* — pofteşte mai aproape, domnu' Sofronie — era ocupat. Dumnealui va asista la desfăşurarea procedurii şi va întocmi actele cuvenite. Iată, domnilor, plicul sigilat care conţine testamentul lăsat de răposatul Pamfilie Panduru. De asemenea, avem hârtia cuprinzând condiţiile dezvăluirii testamentului, respectiv stabilirea datei de astăzi şi participarea membrilor familiei, aici de faţă. Ţin să precizez că prezenţa persoanelor străine nu contravine procedurii legale. Înainte de a desface plicul, rog membrii familiei să verifice autenticitatea semnăturii şi sigiliului, iar pe domnu' Sofronie să consemneze cele constatate.

Omul vorbeşte mai departe, cursiv şi captivant, nimic de zis. Apelează la articolul nu ştiu cât, se sprijină pe aliniatul nu ştiu care, în sfârşit afirmă, în baza codului penal, a dreptului român şi de alte naţionalităţi că se poate proceda la executare.

Simt că mă ia cu ameţeală. Execută-l, dom'le, o dată! Îi zic eu

în gând şi-mi iau angajamentul solemn să nu mai particip nicicând la aşa ceva. Consimt de bună voie ca partea mea de moştenire, în cazul că-mi va pica vreodată pe cap o asemenea pleaşcă, să fie donată Asociaţiei luptătorilor împotriva poluării verbale, organizaţie apolitică ce, chiar dacă nu există, poate fi oricând înfiinţată. Eventual, de mine însumi.

Îmi îndrept privirile pline de speranţă către Paul, dar el rămâne surd la semnalul S.O.S, lansat de mine. Dezamăgit, dau pe gât paharul cu sirogal, până acum neatins. Efectul este rapid şi îmbucurător : prind curaj şi mă hotărăsc să iau acţiunea pe cont propriu. Tocmai mă pregătesc să-i zic apucatului ăstuia că, dacă o ţine aşa, pierdem şi ultimul tren din S., când simt o arsură pe braţul stâng. Nu-i decât un gest discret făcut de Micşunica spre a mă face atent la ceea ce se petrece.

Plicul a făcut turul mesei, a fost analizat, verificat, confirmat şi dat mai departe, iar acum se află din nou în mâinile ilustrului orator. Îl întoarce, îl suceşte, ni-l arată pentru a suta oară. Presimt că în clipa următoare îl va face să dispară.

— Ah, îl deschide! exclamă Micşunica, total transpusă.

Liniştea densă este sfâşiată de foşnetul hârtiei pergamentoase, pe care oratorul o ridică în faţa ochilor. După momentul de suspans, impus de arta oratoriei, începe să citească, cu un ton grav :

— Subsemnatul Pamfilie Panduru, în deplinătatea facultăţilor mentale, dispun repartizarea bunurilor enumerate mai jos, cu drept de folosinţă exclusivă şi inatacabilă prin lege, după cum urmează:

1. Casa din strada Caporal Belizarie, compusă din…

Îmi arunc privirea în jur. Nu ştiu la cine să mă opresc mai întâi. Când nu eşti în cauză, îţi poţi permite să judeci la rece. Mă întreb însă ce-o fi acum în sufletul lor. Moş Panduru urmăreşte încordat mişcarea buzelor cititorului, pentru a-şi suplini slăbiciunea auzului. Elena priveşte împietrită undeva, în faţa ei, părând absentă la tot ce se întâmplă. Madam Berceanu şi-a lăsat nasul în pământ. Doar o uşoară roşeaţă în obraji îi trădează emoţia puternică.

Primul punct nu a impresionat pe nimeni : probabil, se aşteptau la una ca asta. Toţi trei sunt moștenitorii casei, cu condiţia ca bunurile a nu se înstrăineze decât cu acordul tuturor. Înţeleaptă măsură; răposatul nu dorea dezmembrarea familiei.

Faimosul avocat citeşte mai departe. Înşiră obiecte lipsite de semnificaţie — cel puţin pentru mine —, care trec în posesia unuia sau altuia dintre cei trei moştenitori. Nu se fac comentarii, nu se aud exclamaţii de satisfacţie sau revoltă, nu se pronunţă îndemnul de a se trece mai repede peste toate aceste lucruri, în aparenţă mărunte. E clar însă că toţi aşteaptă lozul cel mare. Iar Pamfilie Panduru a fost, se pare un artist polivalent: iată că şi în testamentul său a creat cu adevărat. A pornit gradat, îi duce pe auditori pas cu pas, îi apropie de miza cea mare şi deodată... poc! Inevitabilul s-a produs. Am impresia că, furat de gânduri, am pierdut tocmai momentul esenţial.

Toţi arată ca loviţi cu leuca în cap. Parcă vizionez filmul cu frumoasa din pădurea adormită. Crezând că n-a fost auzit, ceea ce în parte este adevărat, avocatul se simte obligat să precizeze:

— Dragii mei, vă rog, puţină atenţie! Repet: colecţia numismatică o donez muzeului orăşenesc, cu condiţia ca ea să fie expusă într-o sală specială.

Prin urmare, asta era bomba care i-a năucit pe toţi. Mi se pare că am asistat la un meci cu mare miză, terminat nedecis.

— Ce zice, ce zice? se trezeşte primul moş Panduru.

— Ha, ha, ha! izbucneşte scumpa lui cumnată. Tăticul tău, îi răspunde ea radioasă, a lăsat toată colecţia statului. Şi asta în deplinătatea facultăţilor mentale! Poate dac-ar fi fost puţin sclerozat v-ar fi lăsat şi vouă câţiva bănuţi.

— Ba, cred că era sclerozat de-a binelea! explodează şi Lena. Eram sigură că mie n-o să-mi lase nimic, că nu mi-au plăcut niciodată vechiturile alea ale lui, dar măcar cu propriul său fiu putea fi mai generos.

— O clipă, vă rog! se aude vocea uşor agasată a avocatului. Există şi un amendament la acest punct: de la donaţie face excepţie seria monedelor dacice, pe care le las nepoatei mele, Elena Panduru, în dorinţa de a-i stimula dragostea pentru arheologie şi cu speranţa că va completa ea însăşi această serie

Lena priveşte uşor jenată în jurul ei. Nu-şi poate însă camufla întru totul bucuria. Dar, dacă vreţi părerea mea sinceră şi avizată, aflaţi că răposatul şi-a făcut iluzii zadarnice: aşa cum o ştiu, o văd în stare mai degrabă să arunce cu banii decât să-i strângă. (Epoca lor de circulaţie nu cred s-o preocupe prea mult.)

Fără să aştepte alte comentarii, avocatul începe să enumere piesele seriei şi perioadele din care datează ele. Nu interesează pe nimeni, dar omul îşi face, conştiincios, datoria.

Deodată, sistemul de alarmă începe să-mi zbârnâie ca o sirenă.

— Cât a zis acum, ultima dată? o întreb agitat pe Micșunica.

— Nu ştiu, n-am fost atentă, îmi răspunde ea plictisită.

Pe Elena nu îndrăznesc s-o abordez, iar ceilalţi sunt prea departe, aşa că apelez direct la sursă:

— Domnule Văleanu, nu vă supăraţi, vreţi să repetaţi ultima frază?

Oratorul se opreşte intrigat şi mă priveşte peste rama aurită a ochelarilor. În cele din urmă repetă, dar vocea îi trădează iritarea. Probabil, nu-i place să fie întrerupt.

— Vă mulţumesc. Asta e! Paul, aş vrea să schimb două vorbe cu tine, se poate?

— Te rog, ai răbdare, discutăm după ce termină domnul Văleanu, îmi taie Paul elanul.

De-a dreptul enervat de întrerupere, avocatul mă priveşte mustrător. Sunt nevoit să mă abţin. Îi fac un semn de scuză şi mă resemnez

Textul nu mai cuprinde nimic interesant. Se dau indicaţii, într-o notă finală, cu privire la folosirea unei anexe la testament conţinând detalii despre colecţie. Este vorba, probabil despre hârtiile furate de la avocat.

Procedura se apropie de sfârşit. Văleanu se pregăteşte să mai deschidă un plic, în care se află notat cifrul seifului.

— Un moment, domnule Văleanu, intervine *mon capitaine.* Să lămurim întâi problema anexei.

— Mă rog, se supune el.

— În urmă cu o săptămână, preia Paul iniţiativa, aţi reclamat furtul unor hârtii. E vorba tocmai de această anexă. Cred că suntem în măsură să vă comunicăm numele vinovatului.

— Da?! se miră Văleanu.

— Bănuiesc că v-aţi pus întrebarea de ce a furat hoţul hârtiile acelea.

— Mi-am pus-o, într-adevăr, numai că n-am găsit răspunsul. De fapt, am găsit un răspuns, dar nu ştiu dacă e cel corect. Acum însă nu mai are nicio importanţă.

— Ba are. La ce v-aţi gândit?

— Eu cred că hoţul a vrut să fure testamentul. Probabil, aflase că în acelaşi plic se găsea şi cifrul seifului.

— De unde ar fi putut şti lucrul acesta? Înţeleg că el era cunoscut numai de dumneavoastră şi de membrii familiei.

— Este foarte adevărat, dar nu trebuie să pierdem din vedere că testamentul a fost întocmit în urmă cu un an. Nu e exclus ca bătrânul să fi scăpat el însuşi, faţă de cineva, acest amănunt. În orice caz, eu unul ştiu că n-am făcut-o.

— Nu v-aţi pus însă problema că hoţul ar fi vizat în primul rând testamentul şi nu cifrul? întreabă în continuare Paul.

— Mărturisesc că la acest aspect nu m-am gândit, se arată intrigat avocatul. Ce să facă un hoţ cu testamentul?

— Depinde cine e hoţul, tocmai asta-i problema, răspunde Paul, cu aerul că aici voia să ajungă. Cine putea fi interesat în dispariţia testamentului?

— Îmi cereţi prea mult, domnule locotenent, ripostează Văleanu, sâcâit de atâtea întrebări. Sincer să fiu, cazul nu m-a preocupat, credeam că e de competenţa poliţiei.

Poftim belea! S-a şifonat magistrul! La drept vorbind, ce-o fi vrând mister Mateescu de la el? Îmi promisese că stă de vorbă cu mine după citirea testamentului. Nici nu ştie ce descoperire epocală am făcut!

Toată sala priveşte captivată scena dintre cei doi.

Tabloul al doilea:

— Presupunând că se cunoştea intenţia lui Pamfilie Panduru de a dona colecţia statului, continuă Paul, fără să ia în seamă ieşirea avocatului, după părerea mea, de pe urma dispariţiei testamentului ar fi a vrut de câştigat tocmai membrii familiei. Domnule Văleanu, care ar fi fost soarta acestei moşteniri în lipsa unui testament?

— Conform legii dreptului la succesiune, răspunde avocatul pe un ton profesional, toate bunurile i-ar fi revenit lui Virgil Panduru, singurul moştenitor direct.

— Rezultă, aşadar, că acesta ar fi fost cel mai interesat în sustragerea testamentului. Am putea, fără îndoială, să-l suspectam pe domnul Panduru de tentativă de furt. Faptul că acţiunea a eşuat în cele din urmă este, desigur, cu totul altceva.

Îl privesc cu coada ochiului pe moş Panduru. Aparent, urmăreşte cu mult interes discuţia dar, având în vedere capacitatea lui de recepţie destul de scăzută, precum şi distanţa

considerabilă față de cei doi vorbitori, cred că nu înţelege mare lucru.

Dacă îmi dau eu bine seama, nu peste mult timp, Sherlock Holmes îi va pune moşului în circă toate spargerile din judeţ, sau măcar pe cea din propria casă. Chiar aşa: dacă încercarea de a fura testamentul nu i-a reuşit, cum altfel ar fi putut dobândi monedele? Singura cale de a-şi asigura exclusivitatea asupra colecţiei era deci sustragerea ei. Este exact ceea ce încearcă acum să demonstreze mister Mateescu, sub privirile stupefiate ale auditoriului.

V-am spus eu că aici voia să ajungă. Iar argumente îi pot aduce şi eu destule, dacă mai are cumva nevoie. Ca la o comandă îmi revin în minte câteva scene petrecute în ultimele zile. Îl văd pe Al Capone avertizându-i autoritar pe cei doi acoliţi ai săi: „Atenţie! Beneficiarul a specificat foarte clar: fără niciun fel de violentă!”. De unde oare atâta grijă faţă de membrii familiei Panduru? Nu cumva „beneficiarul” este chiar unul dintre ei?

O altă secvenţă semnificativă s-a derulat chiar în seara mult discutatei spargeri. Blondul Andy şi colegul lui de echipă, intraţi pentru întâia oară în casa Panduru, au descoperit de îndată seiful cu pricina — nici nu l-au căutat, de fapt, ba chiar au mers direct la ţintă —, fără ca eu să le fi indicat coordonatele. Mai mult: nici măcar nu mi-au fost cerute.

Mă foiesc de vreo două minute pe scaun, încercând să-i atrag atenţia lui Paul. De data asta sunt decis să iau cuvântul că de înscris m-am înscris demult. Zadarnic! Îi fac semn şi el, de lemn. Parcă aş fi omul invizibil.

— Domnule Văleanu, continuă el impasibil, sper că sunteţi de acord că Virgil Panduru poate fi suspectat.

— Ştiu eu? Deşi e vorba de un bun prieten, bănuiala dumneavoastră pare destul de justificata, trebuie să recunosc. Mai rămâne, desigur, să aduceţi şi probe.

— Nici măcar nu mi-am propus să le caut. Deşi am arătat că domnul Panduru poate fi acuzat de furtul din locuinţa dumneavoastră, demonstraţia mea are o fisură. Dacă admit că dânsul urmărea înlăturarea cu orice preţ a testamentului, desfăşurarea evenimentelor nu o confirmă. Mai întâi, este greu de presupus că cel care a operat, indiferent cine ar fi fost, cu atât mai mult Virgil Panduru, să fi încurcat plicurile. După cum

se vede, pe plicul acesta e scris cu litere de-o șchioapă ce anume conţine. Chiar admiţând că a eşuat prima încercare, în mod normal, ea ar fi trebuit repetată. Să nu uităm că dânsul avea acces în casa dumneavoastră oricând, ceea ce i-ar fi creat condiţii ideale pentru o nouă încercare.
Să fi renunţat la aceasta modalitate extrem de simplă, dar cu şanse mari de reuşită, pentru a recurge la o alta, riscantă şi cu rezultate incerte? Adică la spargerea seifului şi furtul colecţiei cu ajutorul unor borfaşi?

Mister Mateescu o întoarce acum ca la Ploieşti.

— Nu ştiu, nu mă pot pronunţa, se eschivează magistrul. Să înţeleg că, de fapt, nu îl consideraţi vinovat pe Virgil?

— Am vrut să aflu şi părerea dumneavoastră de specialist. Ipoteza că domnul Panduru a tocmit o bandă pentru sustragerea monedelor nu se susţine logic. Pentru a intra în posesia lor, era suficient să înlăture testamentul.

— Atunci nu înţeleg de ce ne mai fierbeţi atâta, domnule Mateescu, intervine Lena iritată. Cred că ar fi trebuit să vă gândiţi la vârsta tatălui meu…

— Lasă, Lena, nu-i nimic, încearcă să o liniştească mister Panduru.

— Virgil, te simţi bine? sare însă şi madam Berceanu, dintr-odată îngrijorată de soarta cumnăţelului. Vrei să-ţi aduc un extraveral?

— Domnule locotenent, nu cred că e cazul să ne faceţi aici o demonstraţie de virtuozitate detectivistă, îşi continuă Lena reproşurile. Mai bine spuneţi de-a dreptul ce aveţi de spus şi nu mai despicaţi firul în patru.

— Domnişoară, vă înţeleg întru totul supărarea, îi răspunde Paul. Totuşi, intenţia mea a fost aceea de a-l disculpa pe tatăl dumneavoastră, şi nu invers.

— Mă rog, faceţi cum credeţi de cuviinţă. Mie, una, nu-mi plac însă romanele poliţiste în care întotdeauna câte un detectiv deştept foc dezleagă rapid toate misterele, ducându-l pe cititori de nas după cum pofteşte.

— Lena, dragă, cred că ar trebui să te stăpâneşti, o temperează, de data asta mătuşica, întinzându-i lui moş Panduru pastila promisă. Domnul locotenent Mateescu îşi face numai datoria. Cred că ar fi mai bine să ne păstrăm cu toţii calmul şi să-l ascultăm mai departe în linişte.

— N-aveţi decât! o aud pe Lena răstindu-se. Eu una n-am de gând să urmez cursurile de criminalistică ale domnului Mateescu. Mărturisesc că mă interesa mult mai mult când îmi vorbea de şantierul de hidroameliorații de la Valea Seacă, unde pretindea că se spetește muncind. Vă doresc audiţie plăcută în continuare.

Frumoasa din Troia s-a înfuriat de-a binelea. Se ridică de la masă şi împinge nervoasă scaunul, care se răstoarnă cu zgomot în spatele ei. Avocatul se repede sprinten şi o prinde de cot, rugând-o insistent că se calmeze. Eu profit de moment şi ridic scaunul.

— Lăsaţi-mă în pace cu toţii! rosteşte ea pe un ton abia stăpânit. M-am săturat de toată povestea asta.

O invit politicos să se aşeze din nou, încercând să-i strecor câteva cuvinte mai vesele, deşi sunt conştient de pericolul ce mă paşte din partea Micşunicăi. Noroc că Lena nu mă ia în consideraţie!

— Luaţi loc, domnişoară, intervine Paul. Îmi pare rău că nu vă pot lăsa să plecaţi, dar prezenţa dumneavoastră e absolut indispensabilă.

— Mă rog, spune ea cu o uşoară strâmbătură, în faţa legii mă supun întotdeauna. Nu văd însă cu ce vă pot fi de folos.

— S-ar putea totuşi ca discuţia noastră să vă intereseze.

— În orice caz, pe noi ne interesează, domnule locotenent, îl asigură madam Berceanu. Vă ascultăm.

Paul nu aşteaptă altă invitaţie.

— Aşadar, mergând în continuare pe ipoteza că spargerea de la domnul Văleanu urmărea furtul testamentului, suntem obligaţi să epuizăm şi celelalte posibilităţi. Spuneam mai devreme că numai cine ştia de existenţa testamentului se putea aventura să-l sustragă. Apare obligatorie explicarea motivului care ar fi determinat persoana respectivă să procedeze astfel. În cazul domnului Panduru am încercat să dovedesc că nu este vinovat, deşi pare cel mai suspect. Cine ar mai fi fost interesat în dispariţia testamentului? Să ne oprim la ceilalţi membri ai familiei. Domnişoara Elena Panduru era, fără îndoială, la curent cu evenimentele din casă. Să presupunem că dumneaei a pus la cale lovitura de la domnul Văleanu.

Lena sare brusc în picioare, gata să izbucnească din nou.

— Nu te agita, îi şoptesc eu, trăgând-o uşor de mână. Peste

câteva minute te scoate la fel de nevinovată ca un nou născut.

Fata îşi reia locul, fără prea mare încredere în asigurările mele. Încerc să profit de scurta pauză astfel creată, pentru a-mi pune ordine în gânduri. Mă întrerupe însă Paul, care îşi reia netulburat pledoaria.

— Apare, desigur, întrebarea: de ce ar fi făcut-o? Am văzut că lipsa testamentului îl făcea pe Virgil Panduru moştenitor deplin. Existenţa documentului îi dădea însă domnişoarei Elena speranţa că poate fi trecută şi dânsa printre moştenitori. Prin urmare, nu avea niciun interes să dispară acest testament.

— Mulţumesc, domnule Mateescu, sunteţi foarte amabil, intervine Lena.

— Un singur motiv v-ar fi putut determina totuşi să doriţi dispariţia testamentului: ideea că moştenirea, sau măcar o parte din ea, i-ar fi revenit mătuşii dumneavoastră. Ca unică succesoare a lui Virgil Panduru, acest lucru nu vă putea fi pe plac, indiferent dacă dumneavoastră figuraţi sau nu pe lista moştenitorilor. Având însă în vedere sentimentele bătrânului Pamfilie Panduru faţă de nora sa, probabilitatea ca aceasta să primească o parte însemnată din moştenire era destul de mică.

— Ţi-am spus eu că nu e cazul să-ţi faci griji, îi şoptesc Lenei.

— Dacă înţeleg bine, a venit şi rândul meu, domnule locotenent, se interesează, vădit curioasă, dar pe un ton uşor glumeţ, madam Berceanu.

— Exact.

— Mătuşă, te sfătuiesc să iei şi tu un calmant mai înainte. E un adevărat calvar să ai de-a face cu locotenentul Mateescu.

— Draga mea, o aud, ca din depărtări, pe madam Berceanu, gândul că sunt nevinovată îmi dă puterea să rezist. Vă ascult, domnule locotenent. Mai întâi, ce motive aş fi avut să încerc sustragerea testamentului? Ca şi în cazul Lenei, lipsa lui nu însemna nimic bun pentru mine, pe când existenţa lui putea să-mi aducă şi mie ceva, cât de cât. Dovadă că socrul meu nu m-a uitat chiar de tot, deşi nu m-a avut niciodată la suflet. Nu văd ce alte argumente aţi avea.

— Situaţia dumneavoastră este diferită de a domnişoarei, vorbeşte Sherlock Holmes. Ea este, la rândul ei, moştenitoarea lui Virgil Panduru, deci avea o şansă în plus de a intra în posesia monedelor, în cazul când acestea ar fi revenit tatălui ei. Dumneavoastră însă nu puteaţi spera nimic. Nici măcar nu eraţi

sigură că Pamfilie Panduru v-a trecut în testament. Pentru dumneavoastră, singura cale de a dobândi colecţia era furtul. Trebuia, aşadar, să găsiţi o cale de a deschide seiful. Presupunând că aveaţi cunoştinţă despre locul unde se află cifrul, am putea trage concluzia că tentativa de a-l sustrage a eşuat. Personal cred că nici n-aţi încercat aşa ceva. Şi asta pentru că v-aţi gândit la o soluţie mult mai simplă: aţi angajat o bandă pentru a fura colecţia.

Îmi întorc privirile spre ea. Obrazul, tras şi palid, se colorează dintr-odată intens. Mi-e teamă că stă cam prost cu tensiunea. Adunarea a rămas cu gura căscată. În orice caz, suntem stânjeniţi cu toţii parcă noi am fi cu musca pe căciulă. Doar Paul, obişnuit, desigur, cu asemenea situaţii, îşi vede mai departe de treabă.

— Nu întotdeauna soluţiile cele mai simple sunt şi cele mai eficace. Ghinionul dumneavoastră a fost că aţi încăput pe mâna unor borfaşi ordinari care, neobişnuiţi cu lovituri de anvergură, au apelat, la rândul lor, la ajutoare specializate, în speţă la prietenii mei Doru şi Radu. Deşi tentativa a eşuat datorită intervenţiei noastre, fapta în sine rămâne şi va fi pedepsită conform legii.

— Domnule locotenent, nu cred că se cheamă furt încercarea de a obţine ceva ce îţi aparţine de fapt, răspunde băţoasă madam Berceanu. Vreau să spun că o parte din moştenire mi se cuvine şi mie. Dacă ar fi trăit, bărbatu-meu fi avut dreptul la jumătate. Am încercat doar să-mi iau singură ceea ce era normal să mi se dea. Ştiam că de la cumnatul meu sau de la Elena n-aş fi văzut nici măcar un bănuţ.

— Deci recunoaşteţi, doamnă Berceanu, că aţi pus la cale spargerea seifului şi sustragerea colecţiei?

— N-are rost să mai neg, ştiu că i-aţi prins pe cei cu care aranjasem afacerea. Îmi dau seama că nu se vor jena să declare pentru cine lucrau. V-aş ruga totuşi să ţineţi cont că nu v-am făcut niciun fel de greutăţi.

Mister Mateescu încuviinţează în silă. Am senzaţia totuşi că nu e prea încântat de proaspăta victorie obţinută.

— Să nu uităm însă că în furtul colecţiei numismatice au fost angrenate două bande, preia Brădeanu ştafeta.

Are dreptate, spectacolul nu s-a terminat. M*on capitaine* îşi drege discret glasul, se apropie de microfon şi continuă:

— Eram demult pe urmele unor indivizi care urmăreau colecţia Panduru. Numai că, la un moment dat, se întâmplă un lucru neobişnuit: constatăm că cifrul este cunoscut şi se încearcă utilizarea lui. Ştiam însă, şi acum am văzut cu toţii, că plicul ce conţine cifrul nu a dispărut şi nici nu a fost desfăcut. Întrebarea era: pentru cine lucra individul surprins de domnul Enescu?

— Într-adevăr, revine la cuvânt Sherlock Holmes. Dar de data asta nu-l mai iert.

— Maestre, ia lasă-mă şi pe mine să spun două vorbe! Cred că mi-am dat seama care e şmecheria.

— Atenţie! Intră în scenă marele detectiv particular! anunţă Doru.

— De ce n-am presupune, încep eu, fără să-l iau în seamă, că, de fapt, spargerea de la domnul avocat a reuşit perfect, că tocmai anexa testamentului era vizată de hoţ. Pentru că ea conţinea, nici mai mult, nici mai puţin decât cifrul seifului. Daţi-mi repede o hârtie şi un creion!

Cu o mutră resemnată, Paul îmi întinde un pix şi o foaie, ruptă din agenda lui. Ceilalţi, deşi vădit interesaţi, mă privesc oarecum îngăduitori, în timp ce notez cifrul găsit asupra piratului.

— Acum vă propun să recitim din testament fragmentul referitor la moştenirea Elenei, le spun eu, împăturind hârtia.

— Răducu, unde vrei să ajungi? se impacientează Micşunica.

— Lăsaţi-l să-şi facă şi el numărul, îi răspunde Doru.

Magistrul se supune însă docil, de parcă aş fi ministrul justiţiei.

— Reţineţi, vă rog, perioadele de circulaţie ale primelor două monede enumerate! le spun eu şi-i întind hârtia lui Paul. Ce zici, maestre, de coincidenţa asta? Numerele sunt aceleaşi. Pe foaie este notat cifrul folosit de mine noaptea trecută. E garantat sută la sută.

I-am lăsat mască pe toţi, mai puţin pe Paul, care mă aprobă cu un aer condescendent:

— Ai dreptate. Mai mult ca sigur că acelaşi număr îl vom găsi notat în plicul lăsat de Pamfilie Panduru. Să nu uităm că dânsul era foarte bătrân şi, cu toate că era perfect lucid, sau poate tocmai de aceea, nu putea să nu se gândească la o eventuală festă pe care i-ar fi jucat-o memoria. Ca măsură de prevedere, a

format cifrul raportat la ceva extrem de familiar, anume seria lui preferată din colecţie.

— Serie descrisă, categoric, pe larg, în hârtiile furate, îmi continui eu raţionamentul. Dacă hoţul a dedus cifrul seifului din ele, atunci dispariţia lor e explicabilă.

— Dimpotrivă, normal era să nu se atragă în niciun fel atenţia asupra lor. Furtul acestei anexe la testament trebuie să aibă o altă explicaţie. Cum am văzut, ea reprezintă un fel de inventar al pieselor din colecţie. Ce se întâmplă în căzui dispariţiei respectivului inventar? Nimeni nu mai poate avea o imagine exactă a colecţiei Panduru rămasă după moartea bătrânului. Desigur, între colecţionari se cunoaşte faptul că ea cuprinde anumite piese forte, dar nimeni nu poate dovedi că ele n-au fost vândute de către proprietar în secret. Rezultă că adevăratul scop al hoţului era nu acela de a fura pur şi simplu monedele, ci de a le înlocui, măcar pe cele mai valoroase, înainte de deschiderea testamentului. Nu trebuie uitat faptul că spărgătorul surprins de Radu avea asupra lui două clasoare similare cu cele din seif. Omul nostru a încercat să lucreze cât mai discret cu putinţă. A căutat să evite o spargere care, eventual, ar fi putut lăsa urme. Dacă planul ar fi izbutit, ceea ce s-ar fi găsit în seif astăzi, după citirea testamentului, ar fi fost, în cea mai mare parte, dacă nu integral, nişte piese fără valoare.

— Ne cam fierbeţi, domnule locotenent, intervine Micşunica. Acum cred că ne puteţi spune cine e vinovatul.

— Cineva care, desigur, îl cunoştea foarte bine pe Pamfilie Panduru şi totodată conţinutul testamentului său şi avea posibilitatea să afle cifrul seifului.

Ne îndreptăm cu toţii privirea spre Paul, cerându-i, printr-o tăcere încordată să se pronunţe. Cu toţii, este un fel de a zice. Eu n-am de ce să mă uit înspre el, nici încordat, nici altfel Eu ştiu foarte bine despre cine e vorba. Într-adevăr, îi pronunţă numele ca şi cum i l-aş fi şoptit eu la ureche.

— Avocatul Văleanu, rosteşte el simplu.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Tocmai când credeam că totul s-a terminat, încurcăturile abia încep

Totul e bine când se termină cu bine. Am uitat de încurcăturile prin care am trecut de când am pus piciorul în S., de momentele de spaimă, de fioroşii bandiţi ai avocatului, de închipuitul Al Capone şi oamenii lui, sunt dispus să ignor până şi vânătăile de pe faţa mea, încă vizibile de la o poştă.

Lucrurile s-au limpezit: bărbosul şi ceilalţi din bandă au făcut mărturisiri complete. În cele din urmă, avocatul a fost nevoit să-şi recunoască şi el vina.

Se pare că ideea genială i-a venit cu ocazia spargerii comise în propria lui casă, spargere care n-a fost inventată, nici trucată. Nu se ştie încă cine este hoţul şi ce anume a urmărit să fure. Cert este că, surprins de avocat, individul a dat bir cu fugiţii. Şi atunci, magistrul s-a gândit să profite de eveniment: înainte de a anunţa poliţia, a şterpelit hârtiile lăsate de Pamfilie Panduru. Nu avea nevoie să deducă cifrul din ele, îl aflase de la bătrân, într-o seară de chef prelungit. Intenţia lui era să înlocuiască monedele din seif şi, pentru a nu se observa asta, avea nevoie ca hârtiile să dispară. Timpul însă îl presa. Nu putea fi sigur că va găsi momentul prielnic pentru înlocuirea clasoarelor. Dacă nu se ivea niciun prilej, singura soluţie era *hold-up*-ul. Norocul e însă şi cum şi-l face omul. Mister Văleanu nu e tipul care să se lase la cheremul şansei. N-a stat cu mâinile în sân, a provocat el însuşi ocazia favorabilă: a invitat clanul Panduru la o petrecere. În felul ăsta, o seară întreagă casa rămânea goală. Numai că a intervenit ceva neprevăzut. Mai precis, cineva, adică eu, care i-

am cam încurcat socotelile. După acţiunea ratată a piratului, avocatul a mai încercat o mutare. Ideea cu instalatorii putea să-i aducă succes, chiar dacă eram şi eu pe acolo. De unde era să ştie el că vor apare şi alţi meşteri, şi tot instalatori, prin preajmă? După al doilea eşec, mister Văleanu s-a decis să atace cu toată trupa. Dar, pentru a nu avea şi alte neplăceri — a văzut doar că nu-i de glumă cu mine —, a încercat să mă scoată din circuit, înaintea partidei. Nu i-a mers însă nici de data asta, iată-mă deci câştigând detaşat cu trei la zero.

Acum sunt într-o dispoziţie excelentă. La capătul atâtor peripeţii în lanţ, am şi eu câteva clipe de linişte. A rămas totuşi de rezolvat o mică problemă. Ce ne facem cu surorile Manu, că e de rău? Fetele astea sunt puse pe căpătuială, zău aşa! Cireşica a abordat problema cât se poate de deschis: i-a spus lui Doru că s-a gândit bine şi acceptă să-i fie soţie. Bietul băiat e acum în pragul disperării.

— Radule, te rog să mă crezi, mi-a spus aseară, înspăimântat, nici nu i-am pomenit de aşa ceva.

— Doruleţ, dragă, cine ştie după câte pahare de sirogal avea loc discuţia respectivă.

— Fii serios, nu puteam să mă îmbăt chiar în halul ăsta. N-am atacat eu subiectul, jur cu mâna pe Biblie.

Aiurea! Nu mă duce pe mine cu figuri de-astea, doar îl ştiu ateu convins. Situaţia însă nu e deloc roză, dimpotrivă, bate spre albastru. Cireşica şi-a luat chiar un concediu de câteva zile, iar Micşunica a făcut şi ea cerere. Mă întreb cu groază ce-o fi în capul ei. Aseară a lansat deja câteva aluzii destul de transparente. Eu m-am făcut că plouă, nu ştiu însă cum m-aş descurca la un atac frontal.

Azi dimineaţă am ţinut cu Doru un mic consiliu de război.

— Se impun măsuri urgente, a început marele Sesam.

— Uşor de zis. Ce propui?

— După opinia mea, nu avem decât o singură soluţie acceptabilă: să evadăm.

În urma unei profunde analize a situaţiei, am ajuns la concluzia că ideea este excelentă. Doru era atât de mândru de sine, de parcă descoperise perpetuum mobile.

— Te-ai gândit la vreun plan? l-am întrebat eu, pentru a-i mai diminua entuziasmul.

— Bineînţeles. Crezi că vorbesc aşa, fără acoperire?

— S-auzim!

— Fii atent! Când le-ai spus fetelor că plecăm ?

— Mâine seară, ştii foarte bine. Doar ne-au dat bani să le luăm şi lor bilete. Li s-a năzărit dintr-odată să viziteze Braşovul.

— Perfect, continuă Dorn, netulburat. Noi ne luăm bilete pentru astă seară.

— Şi dacă vor să vadă şi biletele noastre?

— Dragul meu, va trebui să cumpărăm câte două bilete, nu avem ce face. Unul pentru astă seară şi unul pentru mâine. Nu e cazul să fim zgârciţi. Vorba aia, obrazul subţire cu cheltuială se ţine... Peste o oră mă întâlnesc cu Cireşica. O să merg cu ea la agenţie, să cumpărăm bilete pentru trenul de mâine. Asta o să-i adoarmă vigilența.

Un principiu în bridge afirmă că e mai bine să-ţi faci un plan prost decât să n-ai niciunul. Din păcate, timpul nu ne permite să elaborăm prea multe variante, aşa că va trebui să ne mulţumim cu cea pe care o avem.

Acum Doru a plecat în misiune — la întâlnirea cu Cireşica —, iar eu am rămas să fac bagajele. N-au trecut nici cincisprezece minute de când m-am apucat şi sunt deja pe terminate. Nu uit să strecor în geantă şi clopoţelul păstrat ca amintire de la Al Capone. Bineînţeles, am să-l pun la loc de cinste în vitrina mea cu trofee.

Ei, dar asta ce mai e? Credeam că s-a terminat cu vizitele. Sunt convins că vărul lui Doru n-a văzut în viaţa lui atâţia musafiri câţi s-au perindat pe aici în ultimele zile.

Îl văd la poartă pe moşul de vizavi, la braţ cu o lungană de două ori cât el, probabil, nevastă-sa. În urma lor păşeşte *mon capitaine,* însoțit de unul din băieţii lui.

— Ce surpriză! Poftiţi înăuntru! îi întâmpin eu la uşă, ca o gazdă ospitalieră.

La zâmbetul meu amabil, musafirii răspund însă cu nişte priviri sobre şi reci. Mă întreb ce s-o mai fi întâmplat de data asta.

— Sunteţi singur? mă abordează Brădeanu, după saluturile de rigoare.

— După cum vedeţi.

— Prin urmare, ne părăsiţi, constată el în urma unui tur rapid cu privirea prin cameră.

— Aveţi spirit observaţie, îl complimentez eu. Dar nu e nicio

grabă, trenul pleacă abia diseară. Poftiţi, luaţi loc!

Nu se aşază nimeni. Mă fixează mai departe ostil.

— Domnule Enescu, mi se adresează *mon capitaine* cu un ton oficial, cu permisiunea dumneavoastră, o să facem o mică percheziţie.

Mă uit nedumerit de la unul la altul, încercând să-mi imaginez despre ce ar putea fi vorba.

— Desigur, aveţi dreptul să vă opuneţi, continuă Brădeanu, fără să aştepte răspunsul meu. Nu am mandat, nu este însă o problemă obţinerea lui. N-aţi face altceva decât să trageţi puţin de timp, ceea ce, fiţi sigur, nu vă poate ajuta cu nimic.

— Mă rog, personal n-am nimic împotrivă. Ştiţi foarte bine că, de fapt, n-am dreptul nici să mă opun, nici să accept. Nu sunt la mine acasă.

— Numitul Georgescu lipseşte mult? L-am putea aştepta. Preferam, oricum, să fie şi dânsul aici.

— N-are rost să staţi pentru el, propun eu. V-aş ruga doar să umblaţi cu grijă. Abia am reuşit să pun lucrurile la locul lor după cealaltă percheziţie.

— Ne vom strădui să nu facem deranj, promite *mon* ca*pitaine* şi îi face un semn din cap sergentului venit cu el.

Acesta nu pierde niciun moment, începe imediat să cotrobăie.

— După cum vedeţi, am rugat doi vecini să ne servească drept martori, ca totul să fie legal, mă anunţă Brădeanu în continuare.

Moşul, mândru de importanţa rolului încredinţat, se simte obligat să intervină:

— Mie de la început mi s-a părut suspect, domnule.

L-am văzut ca s-a furişat în casă…

— Ce-a furat, domnule? sare şi consoarta lui, uitându-se la mine ca la un microb. Sunt convinsă că domnul Georgescu n-are nicio vină, săracul. Cum de s-o fi înhăitat cu haimanaua asta?

Ei, nu, că-i bună! Te pomeneşti că moşul m-a reclamat la poliţie. Cine ştie ce i s-o fi năzărit?

— Nu înţeleg, îi spun locotenentului. Explicaţi-mi şi mie despre ce este vorba*!*

— Lăsaţi, că înţelegeţi foarte bine!

Pe naiba, înţeleg! Mi-e teamă că iar am dat de bucluc, tocmai când credeam că totul s-a terminat.

Mă aşez resemnat într-un fotoliu, aşteptând tot aşa

desfășurarea evenimentelor. Aş vrea să fie şi Paul cu mine, sau măcar Doru, deşi el nu cred că m-ar putea ajuta cu ceva. Între timp, sergentul a isprăvit cu sufrageria. Se deplasează în dormitor, urmat îndeaproape de cei doi vecini, pătrunşi de înalta lor misiune.

— De ce nu-mi spuneţi măcar ce căutaţi? îl întreb pe *mon capitaine.* Poate am cum să vă ajut.

— Nu faceţi pe naivul, domnule Enescu? Ştiţi foarte bine ce căutăm. Trebuie să recunosc că m-aţi dus sau, cel puţin, era cât pe-aci. Noroc că mi-am dat seama la timp, altfel părăseaţi oraşul şi mi-ar fi fost mai greu să dau de dumneavoastră.

Sunt consternat. Situaţia începe chiar să mă enerveze. Fac eforturi să par calm.

— Dacă aţi venit cumva după clopoţel, nu e cazul să-l mai căutaţi atâta. E în geantă. Speram să-l pot păstra, dar, dacă nu e voie…

Scot clopoţelul şi-l pun pe masă, zâmbindu-i ironic locotenentului.

— Sunteţi foarte sigur pe dumneavoastră, domnule Enescu. Ştiaţi că n-am să găsesc nimic în casă, nu-i aşa? Nici eu nu mi-am pus de altfel prea mari speranţe în percheziţia asta. Sunteţi prea şmecher pentru a comite o asemenea greşeală. Vă asigur totuşi că n-o să-mi scăpaţi.

Oameni buni, se îngroaşă gluma! După felul cum îmi vorbeşte, *mon capitaine* mă acuză de ceva foarte grav. Este, desigur, o confuzie. Nu pot accepta să fiu pus la stâlpul infamiei atât de uşor.

— Nu-mi amintesc să fi comis nicio crimă în ultima vreme şi nici de furat n-am furat, chiar dacă moşului de vizavi i se pare suspectă figura mea, îi răspund lui Brădeanu într-un târziu.

— Aveţi un lapsus, probabil, ripostează el, pe acelaşi ton ironic. Dacă insistaţi, vă pot reaminti câteva detalii.

— Chiar, vă rog, tot nu avem ce face până se termină percheziţia.

— Aţi lucrat destul de frumos, domnule Enescu, recunoaşte, foarte sportiv, *mon capitaine.* Acum nu mai are nicio importanţă cum aţi intrat în afacerea asta. Poate că, într-adevăr, aţi fost confundaţi, dumneavoastră şi domnul Georgescu, cu nişte spărgători de elită şi siliţi, sub o formă sau alta, să lucraţi pentru banda angajată de doamna Berceanu. Cert este că, aflând de

„comoara” ascunsă în seiful familiei Panduru, dumneavoastră aţi întreţinut această confuzie şi aţi profitat din plin de ea. Conform planului respectivei bande, pe care însă tot dumneavoastră l-aţi propus, v-aţi introdus în casa Panduru.

Mon capitaine face o scurtă pauză, aşteptând, probabil, vreo reacţie din partea mea.

— Pur şi simplu, am avut baftă, mă conformez eu, mai mult ca să nu-l dezamăgesc.

Mă priveşte lung, cu o figură parcă sculptată în piatră. Nu s-a aşezat pe scaun, pesemne de teamă să n-o iau la fugă. Nu m-ar mira să aibă şi un pistol pregătit pentru orice eventualitate. Se mai gândeşte puţin, apoi îşi trage totuşi un scaun şi se aşază, între mine şi uşă.

— Într-adevăr, un mare noroc! Poate că l-aţi ajutat şi dumneavoastră. Aşa se face că acum două seri aţi rămas singur în casă, prilej excelent pentru a vedea ce se ascunde în seiful din spatele tabloului.

— Oh, nu începeţi iar cu povestea asta! V-am spus în ce împrejurări am deschis seiful şi de ce am făcut-o. N-oi fi procedat tocmai bine, dar am acţionat cu bune intenţii. Oricum, nu văd ce importanţă mai are acum.

— Vedeţi, tocmai acela a fost momentul cheie al întregii afaceri. Atunci aţi jucat cea mai bună mutare a partidei dumneavoastră.

Habar n-am ce vrea să spună. Presupun că-l privesc cu un aer cam tâmp.

— Totodată, sunteţi şi un mare actor, domnule Enescu, mă flatează în continuare *mon capitaine,* plin de generozitate. Sub masca asta de candoare pe care o afişaţi se ascunde, de fapt, o mare viclenie.

Individul mă supraapreciază, fără doar şi poate, dar nu-mi arde de complimente la ora asta, iar de glume nici atât.

— La început, am crezut că scena cu infractorul prins de dumneavoastră asupra faptului a fost inventată. M-am înşelat însă. Spărgătorul şi-a recunoscut fapta. S-ar putea deci ca abia când aţi avut în mână cifrul seifului să vă fi venit ideea. După evadarea hoţului, pe care chiar dumneavoastră aţi regizat-o fiindcă, dacă nu voiaţi să scape, trebuia să-l legaţi, deci după plecarea lui, aţi substituit monedele…

— Pe care vi le-am predat a doua zi, îl întrerup eu, răstit.

Mă scoate din sărite. Vorbim de atâta timp şi nu ştiu unde vrea să ajungă.

— Tocmai asta a fost mişcarea genială. (V-am spus eu că mă supraestimează!) Cea mai bună, într-adevăr. În definitiv, ce puteaţi face? Amprentele dumneavoastră erau peste tot în cameră, inclusiv pe uşa seifului. Era riscant să le ştergeţi. Le-aţi fi şters şi pe ale celorlalţi şi asta ar fi părut suspect. Poate că nu v-aţi gândit de la început la amprente, altfel aţi fi lucrat cu mănuşi, sau poate aţi mers din start pe ideea asta. Cea mai bună soluţie era, aşadar, să mărturisiţi deschis că aţi umblat la seif.

— Foarte bine. Şi ce-i cu asta? Puţin îmi păsa mie de amprente. În definitiv n-am făcut altceva decât să iau monedele din seif şi să vi le predau dumneavoastră, îi răspund, în culmea enervării. (Poate şi din cauză că nu descopăr nimic genial în cele ce am făcut.)

— Tocmai asta e, domnule Enescu. Ne-aţi servit pe tavă monedele, numai că acestea, după cum bine ştiţi, nu sunt decât nişte piese banale, fără vreo valoare deosebită. Nici măcar nu sunt citate în testamentul lăsat de Pamfilie Panduru. Adevărata comoară din seif a dispărut.

Am impresia că nu mai aud bine. Cred că m-am molipsit de la moş Panduru.

— Cum adică, a dispărut? Vreţi să spuneţi că monedele cu adevărat valoroase fuseseră deja furate mai înainte?

— Lăsaţi teatrul, domnule Enescu! Vreau să spun că dumneavoastră le-aţi luat din seif şi mi-aţi predat mie numai nişte piese neimportante.

Ha, ha! Situaţia devine amuzantă, zău aşa! După ce mă străduiesc să fac un bine, după ce îmi pun viaţa în primejdie şi mănânc bătaie pe rupte de la toată lumea, indiferent de situaţie socială sau apartenenţă politică, iată-mă ajuns şi pe banca acuzaţilor! Aşa-mi trebuie, dacă nu-mi văd de treabă!

— Fabulaţi, domnule locotenent, încerc eu să mă apăr mai departe.

— Nicidecum. Ghinionul dumneavoastră a fost că sunt şi eu curios din fire. După citirea testamentului, am vrut să văd cum arată monedele pentru care s-a luptat atâta lume. Între timp, s-au recuperat şi hârtiile furate de la avocatul Văleanu — mai precis, ascunse de el însuşi. Aşa am descoperit lipsa pieselor de

valoare.

— Nu înţeleg totuşi de ce mă acuzaţi pe mine. Ceea ce mi-aţi spus nu e decât o simplă ipoteză.

— Deocamdată. Voi găsi însă şi probele, dacă ele există.

Tot e bine. Mai am o şansă.

Sergentul şi cei doi vecini au revenit în cameră. După figurile lor, e clar că n-au descoperit ceea ce căutau. De altfel, ar fi fost şi greu.

Nu am însă timp să-i consolez. Uşa se deschide şi în cameră pătrunde, sobru şi important, mister Sherlock Holmes. El în persoană!

CAPITOLUL DOUĂZECI Şi DOI

Poliţia e din nou cu mine, *dar scoate definitiv din luptă*

— Ai picat la ţanc! îl întâmpin eu pe Sherlock Holmes. Dacă mai întârziai numai câteva minute data viitoare ne strângeam mâinile printre gratii.

— Exagerezi. Te ştiam o fire mai optimistă, îmi răspunde Paul.

Se aşază comod pe fotoliul din faţa mea, apoi îl întreabă pe Brădeanu:

— Ai găsit ceva?

— Nu, bineînţeles. Prietenul tău ori e prea şmecher, ori e nevinovat. Îl las pe mâna ta, deocamdată.

Mon capitaine face un vag gest de salut, care mi se adresează oarecum şi mie, eliberând apoi teritoriul împreună cu sergentul şi cu cei doi vecini.

— Ascultă, maestre, îl iau eu tare pe Paul imediat ce rămânem singuri, explică-mi şi mie ce mai e şi aiureala asta?

— Ce să-ţi explic? Ai auzit şi singur: partea cea mai valoroasă

a colecţiei a dispărut.

— Destul de neplăcut, recunosc. Dar cu mine ce-aveţi, fraţilor?

— Ei, a fost o idee de-a lui Andrei şi n-am vrut să-l contrazic prea vehement. E destul de reticent şi suspicios fată de intervenţiile venite de sus. La urma urmei, e cazul lui, eu nu sunt decât un fel de colaborator extern.

— Mii de mulţumiri, domnule colaborator, mi-ai făcut o recomandare pe cinste! Eşti un adevărat prieten. Toate faptele mele bune au fost dintr-odată şterse cu buretele.

— Nu-l cunoşti pe Andrei. E un om foarte corect, n-ar ierta pe nimeni, nici chiar pe cel mai bun prieten. În discuţia pe care am avut-o azi, părea destul de pornit împotriva ta. De fapt, toate încurcăturile au apărut datorită greşelii tale...

— Începi şi tu acum...

— Are dreptate omul, într-un tel. Nu-ţi dai seama că scoţând colecţia din seif ai pus-o la dispoziţia hoţilor? În loc să fi schimbat, pur şi simplu, cifrul şi să fi luat legătura cu Andrei... Oricum, trebuie să admiţi şi tu că raţionamentul lui nu are nicio fisură.

— Asta cam aşa e. Îmi e chiar ciudă că nu mi-a dat şi mie prin cap lucrul ăsta. Nu că mi-aş fi însuşit monedele, dar mi-ar fi plăcut să vă dau ceva emoţii. În orice caz, m-a luat cam tare tipul!

— Probabil a vrut să vadă cum reacţionezi. I-am spus că-şi pierde vremea, dar omul a încercat să se convingă. Norocul tău că nu are nicio probă, altfel nu te vedeam tocmai bine. În sfârşit, hai, mai bine să vedem ce-i de făcut! Trebuie să-l găsim pe adevăratul vinovat.

— Ştii ce? E treaba voastră. Pe mine să mă lăsaţi în pace, că m-am săturat până peste cap de toată povestea asta. Diseară plec.

— Ce atâta grabă?

— E o chestiune vitală. Dacă n-o ştergem urgent, eu şi Doru, e vai de capul nostru.

— Ce prostie aţi mai făcut?

— Deocamdată, niciuna. Tocmai asta este, vrem ca nu cumva s-o facem. Sau nu ne laşi să plecăm până nu găseşti comoara?

— Nu-i vorba de asta. Spre deosebire de Andrei, pe care, de altfel îl înţeleg, eu n-am niciun dubiu în privinţa nevinovăţiei

tale. Mai mult, după părerea mea, tu eşti singurul în măsură să ne dai o mână de ajutor.

Iată-mă, în sfârşit, repus în drepturi. Paul îşi aprinde, gânditor, o ţigară şi, pufăind cu înverşunare, mă bombardează cu rotocoale de fum, ca nu cumva să-i simt lipsa lui *mon capitaine.* Îşi duce mâna la buzunarul interior al hainei, de unde scoate un teanc de fotografii, pe care le înşiră pe masa.

— Vezi tu, îmi explică el, dezlegarea enigmei depinde de stabilirea exactă a momentului când s-a produs substituirea monedelor. Fii, te rog, foarte atent! Tu poţi fi cheia întregii afaceri. Uită-te bine la pozele astea! Reprezintă imagini ale celor mai valoroase piese ale colecţiei. Erau printre hârtiile luate de la avocat. Vezi dacă nu recunoşti cumva unele dintre ele.

Nu înţeleg unde vrea să bată, dar ştiu că n-are rost să-i cer lămuriri acum.

— Îmi torturezi memoria, îi reproşez eu. Uite, pe asta am văzut-o, sunt sigur! O recunosc după barba individului. Şi pe asta! Te ajută cu ceva?

— Şi încă foarte mult. Într-un fel, mi-ai luat o piatră de pe inimă. Dacă înlocuirea monedelor s-ar fi produs înainte ca tu să fi deschis seiful, nu văd cum am fi putut limita numărul suspecţilor. Aşa însă putem determina mult mai precis intervalul în care s-a comis furtul. Cam pe la ce oră ai dat spargerea, îţi mai aminteşti?

— Cred că era în jur de zece.

— Fii bine, încearcă să te mai concentrezi puţin! Vreau să-mi povesteşti încă o dată tot ce s-a întâmplat în noaptea aceea, după ora zece, până a doua zi dimineaţa, când i-ai predat cutia lui Andrei. Însă te rog să nu omiți niciun amănunt, oricât de neînsemnat ţi s-ar părea.

Urmându-i recomandarea, îmi descarc sufletul precum în faţa unui adevărat duhovnic. Reluarea poveştii îmi face chiar bine iar pe Paul reuşeşte să-l amuze, sau cel puţin aşa s-ar părea. Ajuns cu evenimentele la zi, vreau să spun la capătul intervalului stabilit de mister Mateescu, îmi dau seama că, deşi povestea s-a sfârşit, finalul e încă departe.

— Ei, ce spuneţi, maestre? S-a lămurit misterul?

Sherlock Holmes pluteşte însă prin sfere înalte. Şi-a pus, pesemne, calculatorul în funcţiune, a introdus preţioasele date furnizate de mine şi acum le pritoceşte, le suceşte pe toate

părţile, doar, doar o ieşi vreo soluţie. Ce vacarm o fi în mintea lui, de-a uitat cu totul de mine!? Nu îndrăznesc să-l tulbur, de teamă să nu i se blocheze vreun circuit şi să mă trezesc cu numele meu afişat pe ecran.

— Mda, se decide el după un răstimp. Un lucru e cât se poate de clar: hoţul cunoştea faptul că ai scos monedele. Te-a urmărit în timp ce operai şi a văzut — sau şi-a dat seama — unde ai ascuns cutia. Mai mult chiar, avea la îndemână şi piesele de schimb.

— De ce nu a luat, pur şi simplu, cutia cu totul?

— Întrebarea ta e pe deplin justificată. Iar răspunsul ne poate oferi cheia enigmei. Infractorul dorea ca tu să nu observi nimic. Ia să vedem, pe cine am putea trece pe lista suspecţilor?

— Nu sunt prea mulţi, răspund eu prompt. Moş Panduru, madam Berceanu, cei doi instalatori şi, bineînţeles, vizitatorul nocturn, cel care a lovit-o pe Lena.

— Bun. Să-i luăm pe rând. Cei doi membri ai familiei ar fi putut, desigur, face substituirea fie când tu erai în camera Elenei, fie după ce te-ai culcat. Numai că ei nu aveau de unde să ştie că banii sunt acolo. La ora când tu ai deschis seiful, ei se aflau încă la petrecere. Oricum, dacă doamna Berceanu ar fi luat banii, ar fi contramandat acţiunea de a doua zi a bandei voastre. În ceea ce-i priveşte pe aşa-zişii instalatori, lucrurile stau exact invers. În cazul când „piratul” tău, după ce a fugit, a pândit la fereastră şi te-a văzut operând, el ar fi putut să le transmită celor doi noile coordonate ale obiectivului. Numai că ei ar fi sustras, pur şi simplu, monedele. Nu mai aveau niciun motiv să le înlocuiască şi nici nu cred că ar fi avut timpul şi condiţiile necesare.

— Nu rămâne decât cel de-ai cincilea: agresorul Lenei. Şi bag mâna în foc că e una şi aceeaşi persoană cu piratul. Individul m-a urmărit de la fereastră şi, cum am dispărut din biroul răposatului, a dat el buzna înăuntru. Numai că Lena i-a încurcat socotelile şi a fost nevoit s-o ia din nou la sănătoasa.

Paul nu pare defel entuziasmat de soluţia propusă de mine.

— Bineînţeles, poate fi un altul, care m-a văzut întâmplător, dar parcă varianta cu piratul e mai plauzibilă.

Mister Sherlock Holmes nu e mulţumit nici de data asta, deşi încă n-a pronunţat nicio sentinţă. Totuşi, ceva din atitudinea lui mă nelinişteşte. Simt că se pregăteşte ceva neplăcut.

— Şi de ce, mă rog, n-a fugit cu banii? Era mult mai simplu decât să pună cutia la loc, nu crezi?

Mă cam ia peste picior domnul Mateescu, dar trebuie să recunosc că are perfectă dreptate.

— Răducule, mai sunt şi unele amănunte pe care tu nu le cunoşti, revine el la un ton serios. După mutarea ta în strada Belizarie, Brădeanu a vrut să pună casa sub observaţie. L-am convins să renunţe, oferindu-i noi garanţii în privinţa persoanei tale şi argumentul că ar fi putut trezi eventuale suspiciuni printre membrii echipei care pregătea lovitura. Numai că petrecerea organizată de avocat în mijlocul săptămânii m-a cam pus pe gânduri, mai ales că pe Văleanu îl bănuiam deja. Varlam nu ne informase în legătură cu data acţiunii. Ştiind însă că nu rămăsese nimeni acasă — cel puţin aşa credeau bandiţii — mi-am dat seama că se crease un prilej ideal pentru furtul colecţiei. În plus, faptul că te ştiam pe tine singur acolo mi-a sporit neliniştea. M-am decis să iau nişte măsuri de precauţie: l-am sunat pe Andrei înainte de a pleca de la avocat şi l-am rugat să trimită doi oameni la faţa locului. Ei au ajuns puţin înainte de sosirea Elenei şi n-au scăpat nicio clipă casa de sub supraveghere. Singurul eveniment semnalat a fost întoarcerea perechii Panduru-Berceanu de la petrecere. În rest…

— Habar n-am unde vrei să baţi! îl întrerup eu, oarecum enervat, iar starea de nelinişte de care vă spuneam se accentuează îngrijorător.

— Răducule, din calculele tale ai omis o variantă…

Când începe să mă alinte, mă pot aştepta la tot ce e mai rău.

— Te pomeneşti că hoţul a rămas ascuns pe undeva înăuntru şi abia după ce s-a culcat toată lumea şi-a luat tălpăşiţa?!

Sherlock Holmes clatină din cap cu amărăciune.

— Nu înţelegi. Până a doua zi, nimeni nu a părăsit casa…

— Asta-i bună! Dar cel care a atacat-o pe Lena?

— De unde ştii c-a fost atacată, Răducule? Dar dacă a fost surprinsă de tine în timp ce opera substituirea şi doar a simulat leşinul?

Prin urmare, asta era! Caut cu frenezie un contraargument care să-i spulbere teoria. Insensibil la frământările mele, Paul îşi continuă, calm, rechizitoriul :

— Poate că urmărea demult colecţia — mă întreb dacă nu cumva are vreun amestec cu tentativa de spargere de la avocat

— iar tu n-ai făcut decât să-i oferi pe tavă comoara mult visată.

După tonul lui, îmi dau seama că rolul meu s-a încheiat.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Prindem trenul în ultima clipă, numai că regretăm amarnic.

Aşadar, iată-mă concediat fără drept de apel! Doru susţine că era şi timpul, după câte încurcături le-am făcut bieţilor oameni. Mă rog, răutăţi de-ale lui. Cert este că acum tai frunze la câini cu multă voioşie, aşteptând să se facă ora de plecare la gară.

În urmă cu câteva minute, i-am dat un telefon lui Paul, ca să-mi iau rămas bun şi să aflu eventuale noutăţi. Nu mă împac defel cu gândul că Lena m-a dus de nas ca pe un fraier. Mister Mateescu nu are veşti deocamdată, dar e în stare să pună rămăşag că până diseară recuperează monedele. Îi propun ca miză o pereche de schiuri, fără să-i mai spun că deja i le-am livrat anticipat direct la domiciliu, semn al încrederii neţărmurite în capacitatea lui profesională. Sper din tot sufletul să câştige, fiindcă altfel nu ştiu ce aş putea face cu schiurile şi nici prin gând nu-mi trece să le car înapoi în Bucureşti.

Doru se învârte nervos prin cameră. Nu ştiu ce tot are. De când a venit de la întâlnirea cu Cireşica, e deosebit de agitat. Am încercat să-i întreb ce-i cu el, dar m-a redus la tăcere. Acum circulă în viteză pe traseul uşă-fereastră, via fotoliul pe care stau eu. A parcurs drumul de atâtea ori încât mă mir că n-a făcut încă şanţ.

— Eu zic să mai schimbi itinerarul. Mai ia-o şi prin curte, că a început să scârţâie duşumeaua.

— Lasă-mă în pace, vezi că sunt nervos! mă repede el. Încerc să gândesc.

— Zău? Păi de-aia eşti agitat: îţi chinui organismul! Mai bine mi-ai spune şi mie ce s-a întâmplat.

— S-a întâmplat, izbucneşte el, că am făcut o prostie cât mine de mare! Am fost la gară să iau bilete, aşa cum stabilisem. Am cumpărat două pentru astă-seară, înainte de a o întâlni pe

Cireşica, apoi am mai mers încă o dată, cu ea, şi am luat încă patru, pentru mâine.

— Foarte bine. Şi? A mirosit tipa ceva?

— N-a mirosit nimic, dar nici nu avea nevoie. Când ne-am despărţit, a început să-mi toarne o poveste cam încâlcită, cum că mâine nu ştiu unde se duce cu soră-sa şi nu mai au timp să se întâlnească cu noi înainte de plecare, că vin direct la gară.

— Mâine n-o să fim aici, nu văd de ce eşti supărat.

— O să vezi imediat. Mi-a cerut să-i dau cele două bilete ale lor, urmând să ne întâlnim direct în tren, dacă n-or putea ajunge mai devreme.

— Nu înţeleg care-i problema.

— Poftim, asta-i problema! strigă Doru plin de năduf, aruncându-mi în poală patru bilete de tren. Studiază-le cu atenţie! îmi recomandă el.

Întorc biletele pe toate feţele. Abia la al treilea îmi pică fisa. Poartă şi el data de mâine, ca şi celelalte.

— Deşteptule! mă răstesc eu. Cum ai putut să faci una ca asta?

— Nu ştiu cum naiba s-a întâmplat. S-au amestecat cumva…

Situaţia e, într-adevăr, destul de neplăcută. Cu puţină şansă s-ar putea totuşi să nu lasă prea rău.

— Nu trebuie să disperăm, încerc să-l liniştesc pe Doru.E foarte posibil ca fetele să nu-şi dea seama. N-au niciun motiv să cerceteze cu prea mare atenţie biletele. Noi ne luăm altele de la gară. Bineînţeles, le achiţi tu.

Doru încearcă timid să protesteze, dar ştie că e inutil. În clipa asta se aude, strident, zbârnâitul telefonului. Mă reped spre el dar, când să apuc receptorul, mă opresc brusc şi mă întorc spre Doru. Ne privim lung câteva momente. Amândoi ne gândim la acelaşi lucru.

— Răspunde tu, îl îndemn, amabil. Dacă e vreuna din fete, te priveşte cum te descurci, eu unul sunt plecat după ţigări.

— Te-ai apucat de fumat? bombăne Sesam, în timp ce se apropie totuşi de aparat Mai bine nu, decide el apoi. Nu mai e timp.

— Sunt curios cine o fi. Dacă ne caută Paul?

— Nu cred, presimt că e Cireşica. Hai, că pierdem trenul!

Ne luăm bagajele şi ieşim însoţiţi de ţârâitul prelung al telefonului. Păşesc tăcut şi îngândurat alături de Doru. Am

devenit deodată trist şi simt că ceva mă nemulţumeşte.

— Ce te-ai pleoştit aşa? mă ia şi Doru în primire. Nu cumva regreţi că plecăm? Mai ai timp să te răzgândeşte în definitiv, cred că nu ţi-ar strica să te aşezi şi tu ca omul, la casa ta…

Nu mai aud continuarea. Am făcut brusc stânga-mprejur şi dau să pornesc în goană spre direcţia opusă.

— Hei, Răducu, ce-i cu tine? Stai, măi, că am glumit! Unde fugi aşa? În chestii de-astea nu e bine să te pripeşti, ascultă-mă pe mine!

M-a prins de braţ şi acum trage de mine fără milă.

— Uite ce, domnu' Enescu, dacă nu te potoleşti, să ştii că eu te pocnesc! Nu vreau să te am pe conştiinţă.

— Lasă-mă în pace! Trebuie neapărat să vorbesc cu Paul, înainte de a pleca. Mi-a venit o idee.

— O, nu, în cazul ăsta cu atât mai mult nu te las. Ce, vrei să nu mai terminăm niciodată? O să-i dau un telefon din gară, dacă ţii cu orice preţ.

Mă prinde hotărât de-o aripă şi mă trage după el, fără a mai lua în seamă protestele mele, din ce în ce mai firave.

Ajunşi pe peron, el se îndreaptă spre casa de bilete, în timp ce eu mă reped la un telefon public. Culmea! Funcţionează. Şi, încă o dată culmea, îmi răspunde însuşi mister Sherlock Holmes.

— Paule, mă grăbesc să prind trenul, aşa că fii atent : mi-a venit o idee! În legătură cu colecţia, bineînţeles.

— Păi, cum rămâne cu pariul?

— Lasă-l naibii! Vreau să te ajut. Ascultă! Tu susţii că Lena a văzut de la fereastră cum luam monedele din seif. Dacă mai târziu i-a povestit şi moşului scena, iar dumnealui e cel care a făcut de fapt substituirea banilor?

Sherlock Holmes rămâne însă neclintit pe poziţia lui .

— Nu merge, Răducule! De ce-ar mai fi inventat fata toată povestea aia cu hoţul care, chipurile, a atacat-o? Şi cum îţi explici comportarea ei, mai mult decât amicală, faţă de tine? În ochii ei erai un hoţ, nu? Ca să nu mai vorbim de atitudinea bătrânului, care nici n-a chemat poliţia, nici nu te-a dat a doua zi afară din casă. Asta e, îmi pare rău pentru tine. Nu-mi închipuiam că ai să fii atât de afectat…

— Ei, să nu exagerăm!

— Totuşi, spre consolare, pot să-ţi spun că datorită ţie am dat — cred — de urma colecţiei.

— Ce vrei să spui?

— Mi-ai vorbit mai devreme despre o întâlnire a Elenei cu un prieten de-ai ei...

— Florin Vasiliu?

— Exact. Am avut surpriza să-i descoperim numele între filele unui dosar foarte recent. Ghiceşti care anume?

— N-am timp de şarade. Peste zece minute pleacă trenul.

— Spargerea de la avocat, bineînţeles. Fusese văzut prin zonă de unul dintre martori. La momentul respectiv, nu s-a putut găsi nicio probă împotriva lui, nici măcar un mobil... Acum însă... Sunt sigur că lui i-a pasat Elena monedele în dimineaţa aceea. Andrei e plecat acum în căutarea lui. Dacă aţi mai sta şi în seara asta, aţi putea urmări deznodământul.

— Imposibil. Şi aşa situaţia e încurcată. Ne vedem mâine în Braşov.

La uşa cabinei, Doru îmi face semne disperate, arătându-mi ceasul. Închei convorbirea şi pornim amândoi, val-vârtej, spre capătul peronului.

Băieţi, acum e acum! Să sperăm că Cireşica n-a băgat de seamă data de pe bilete. Ne uităm atent în toate părţile. După o scurtă cercetare, răsuflăm uşuraţi : fetele nu se arată prin zonă.

— Cât stă trenul în gară? mă întreabă Doru.

— Vreo cinci minute, cred.

— Uf! Încă puţin şi am scăpat!

Ne urcăm în vagon şi înaintăm pe culoar, căutând un compartiment mai liber. Nu-mi iese din gând discuţia cu Paul. Mă încăpăţânez să caut o altă soluţie, deşi varianta lui pare fără cusur. Doru, care de-acum ştie ce mă frământă, mă bate protector pe umăr:

— Ei, lasă, nu te mai zbuciuma! Trebuie să accepți că te-a păcălit şi cu asta, basta.

— Ştii ce? Până una-alta, totul nu-i decât o teorie. În fond, ia stai puţin!

Mă opresc în mijlocul culoarului, luminat de e nouă idee genială.

— De unde ştim noi că *mon capitaine* nu e un numismat fanatic?

— Răducu, zău, începi s-o iei razna.

— Ce vorbeşti? Dar tu ce-ai făcut, mă rog, în noaptea aia, poţi să-mi spui? Nu cumva ai dat o fugă până în strada Belizarie...

Marele Sesam nu mai apucă să-şi prezinte alibiul. Deodată, în spatele nostru se aude o voce pe care parcă o cunosc de undeva :

— Ei sunt, Gheorghe. Îi recunoşti? Mama lor de pungaşi! Uite-l pe ăla de ți-a luat tabachera! Să chemăm un poliţist!

Mă întorc îngrozit şi arunc o privire în spate. O femeie cât un munte a blocat cu totul culoarul. Îmi arată, amenințătoare, pumnul.

— Da, ei sunt. Concluzionează cheliosul de lângă ea.

Doru i-a observat şi el şi s-a oprit interzis.

— Ce dracu' ne facem? Ăştia ne bagă iar în vreun bucluc.

— Figura cincisprezece, singura scăpare, îi răspund. S-o luăm repede la picior!

Demarăm în viteză, în strigătele furibunde ale grăsanei. Dar abia apucăm să facem câţiva paşi că :

— Răducu!

— Doruleţ!

Din celălalt capăt al culoarului, surorile Manu ne zâmbesc triumfătoare.

— Oh nu! strig eu, în pragul disperării.

— Repede, pe geam! îmi urlă Doru în ureche, escaladând curajos, el mai întâi fereastra.

— Scapă cine poate!

— SFÂRŞIT —